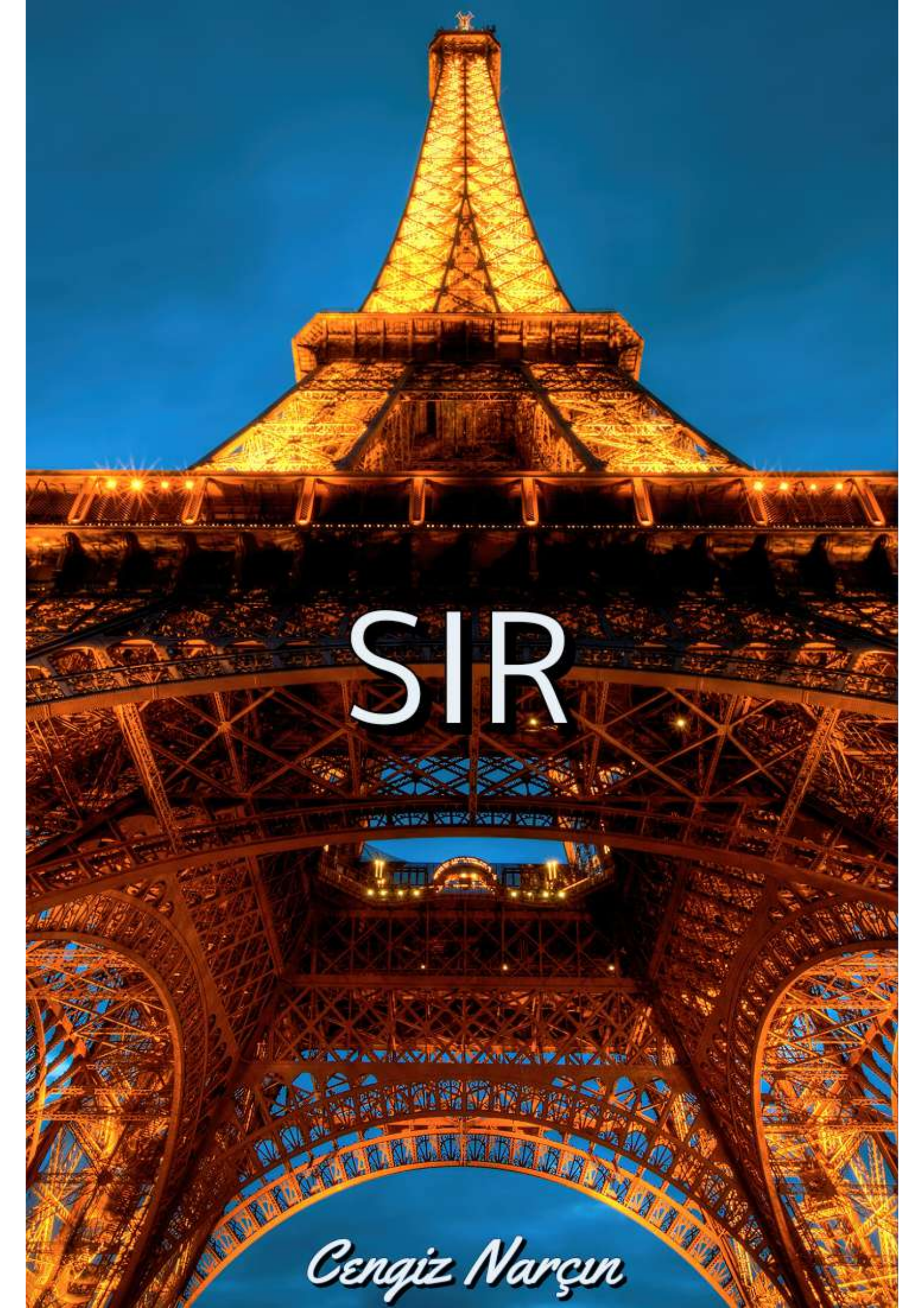

SIR

Cengiz Narçın

SİR

_ Beyler lütfen... Lütfen ya... Siz... Benden ne istediğinizin farkında mısınız? Ya ağzınızdan çıkan kulağınız duymuyor; hadi duyuyorsa da duyduğunuz ne anlama geldiğini idrak edemiyor. Şimdi siz benden iki yıl önce Hollanda da kaybolmuş oğlunuzu bulmam için Hollandaya gitmemi ve onu bulmamı istiyorsunuz. Hadi sizi oğlunu bulmak için her dala tutunabilecek acılı bir baba olarak anlayabilirim de... Müsteşarım eski bir emniyetçi olarak bu işlerin nasıl olduğunu siz benden çok daha iyi bilirsiniz. Nasıl olurda yabancı ellerde yol iz bilmez birini böyle acılı bir babaya umut olarak sunabilirsiniz? Dil desen dillerini bilmem. Yetki desen emekli olalı yıllar olmuş hadi olmadım desem zaten oralarda bizim ne gibi bir muktedirliği miz olabilir ki...? Yani benden yapmamı istediğiniz şey bana o kadar uçuk geliyor ki aradan geçen iki yıl gibi uzun zaman bile bunun yanında masum kalıyor. Yani pes diyor daha da diyecek bişey bulamıyorum. Üzgünüm ama durum böyle deyip kalkmaya yeltelenince Haluk müsteşar oturduğu koltuktan ileri uzanıp eliyle sakın ol,otur edasıyla hamle yapıp

_ Zafer Başkomiserim bir sakın olun. Biliriz elebet senden istediğimiz şeyin ehemniyetini;bilmez miyiz hiç? Meşakkatinin de farkındayız lakin bu işi çözmede bir yol varsa onu da ancak sizin bulacağınızı düşünüyoruz diye pohpohlamanın onuru ve mantığım arasında gidip geldim,mantığım ağır bastı.

_ Sayın müsteşarım size olan saygım içimde köpüren söylemlerimi bastırıyor. Nasıl efsane bir emniyetçi olduğunuzu bilmesem inanın daha farklı konuşacağım. Bildiklerinizi mi unuttunuz müsteşarım? Dil diyorum. Yol, yordam diyorum. Töresini,adetini bilmediğimiz yer diyorum. Hangi yetki ile diyorum. Yaşım altmış üç diyorum. Çocuğun kaybolmasından iki yılı geçmiş diyorum. Daha çok şey derim de isminize olan saygımdan demiyorum diyorum. Lütfen anlayın deyip kalkmaya yönelince Müsteşar Haluk

_ Ben de bu işi çözerse anca sen çözersin diyorum dedi her bir hecenin üstüne basa basa. Biz emniyetçiler birbirimizi tanırız. Müsteşarın son konuşmasında otoritesinin ve mesleki tecrübesinin tarafımcı sorgulanmasının öfkesi mimiklerine oturmuştu. Bu otorite saldırısının altında kalır mıyım? Ona doğru eğilip

_ Sayın Müsteşarım diye söze başlamıştım ki masada bizi izleyen Karahan bey araya girdi

_ Beyler durun hele. Haluk, sayın başkomiserim böyle olmaz deyince;Karahana beyin yanlış yerlerde kullanmış olduğu sıfat tanımlamalarından her ikisinin aralarının baya iyi olduklarını bu olayı uzun uzadıya aralarında müzakere ettiklerini anlayı verdim.

_ Zafer Başkomiserim söylediğin şeylerin ne kadar doğru olduğunu bizde biliyoruz. Hani sordun ya olayın meşakkatinin farkında mısınız diye, emin olun farkındayız. İki yıldır denemediğimiz yol yöntem kalmadı. Sağ olsun Haluk Müsteşarım da evladımızı evladı bildi her konuda yanımızda oldu. Lakin olmadı işte. Bulamadık.Ne ölüsünü ne de dirisini. Başkomiserim böyle bir durumu bir baba için ne anlama geldiğini bilir misiniz? Yaşamak desen yaşamıyor,öldüm desen ölü değilisin. Arafta kalmak bu olsa gerek. Bilsen ki ölmüş,bağırına taş basar içinde yaşatırsın. Arası nasıl korkunç bir duygu anlatamam. Her çalan telefonda ,kapı zilinde açılan kapıda,odaya giren beklenmedik birinde acaba o mu diye ümitlenmekten kendini alamıyorsun... adam tüm samimiyetiyle duygularını ortaya dökerken araya girdim.

_ Karahan bey bilmez miyim?Bilirim elbet. Tüm ömrümü bu tür vakalarda geçirdim dedim

_ Yok başkomiserim ne kadar bilirim desenizde bilemezsiniz. Çünkü böyle bir duygunun empatisi olamaz,onu ancak yaşayan bilir. Evlat can. Canını kaybettin mi dahada yaşam olur

mu? Ölüm hak haşa ona da bir sözümüz yok. Evlat acısından daha acısı yok derler. Evlat acısı közlenmeyen tek kormuş. Her gün yeni bir gün değil ilk günmüş.Biliriz bunları. Lakin öldüğünü bilir gider kabrinde iki dua okur başucunda üç beş kelam eder acını azıcık da olsa paylaşır dertleşirsin... Bizimkisi öyle mi? El diyarlarında,öldüğü, yaşadığı belli değil... Ah,ah deyip o koca adam kızarıp bozardı bizi sakinleştirmek için öne doğru yarım kalkmış olduğu koltuğa kendisini bırakıverdi. Bizden yüzünü kaçırmak için masanın çekmecesinde birşeyler aramaya başladı. Adam her ne kadar gözünden akan iki damlayı saklamaya çalışsa da herşey ayan beyan ortadaydı. Müsteşar Haluk sanki bu melankolik durumdan beni suçlar gibi bana ters ters bakıyordu. Odaya hakim olan sessizlik yine Karahan beyin

_ E ne diyorsunuz Zafer Başkomiserim bu işi yapar mısınız? diye direk sorunca

_ Bakın Karahan bey sizi anlıyorum ama üzgünüm bu işten sonuç almamız mümkün değil dedim.

_ Niçin? Niye olmasın? Bir ümit. Niye olmasın?

_ Olsa da bu işte ben size yardımcı olamam. Yani Hollanda dediniz. Oradaki dedektiflik büroları ile bağlantı kursanız bence sizin için çok daha verimli olur.

_ Yaptık başkomiserim. Kimlerle bağlantı kurmadık ki? İki yıldır ne paradan ne çabadan zerre imtina göstermedik. Denemediğimiz şey kalmadı. Ne yereli kaldı, ne de Avrupalısı. Sonuç sıfıra sıfır elde var sıfır.

_ Peki onca insanın kendi çöplüklerinde bulamadıklarını benim bulabileceğim yargısına nasıl kapıldınız? diye sorunca

_ Valla başkomiserim ne yalan söyleyeyim Haluk sizden bahsettiğinde zerre inancım yoktu lakin sizinle konuştuğça şimdi ben Haluk”tan daha çok inanıyorum bu işi çözerse anca siz çözersiniz.

_ Yok artık onu da nereden çıkardınız?

_ Altıncı his. Babalık içgüdüğü de diyebilirsiniz. Siz benim evladımı bulacaksınız. Siz bulun ki ;evladımın başına ne gelmiş öğreneyim.İşin içinde bir bit yeniği varsa bileyim. Fenalık varsa o fenalıkların binbir türünü onlara yaşatayım ki evladım rahat yatsın.Ölüsüne de dirisini de razıyım. Yeterki evladımı bana bulun deyip adam cebinden çıkardığı mendille akan gözyaşlarını silmeye başlayınca ne diyeceğimi bilemedim. Haluk Müsteşar

_ Zafer Başkomiserim ben size daha önce yapılmış olan soruşturmaların ayrıntılı tüm raporlarını size sunacağım. Bunları incelediğinizde Hollanda resmi makamların ve bizim dışardan tuttuğumuz özel büro elemanlarının çalışmalarının durumunu ayrıntılarıyla göreceksiniz. Umarım ki çalışmanızda size bir yardımcı olacak birşeyler bulabilirsiniz. Ayrıca teşkilat olarak bir yardımımız dokunacaksa her daim ardında olduğumuzu bilmenizi isteriz deyince

_ Yani ne diyeceğimi bilemedim. Siz zaten önceden her şeyi konuşup kararlaştırmışsınız. Beni dinlemiyorsunuz derken Karahan bey

_ Başkomiserim biz seni dinliyoruz. Asıl sen bizi dinlemiyorsun. Senin endişelerini biliyoruz,üstesinden gelmen için her türlü desteğe hazırız. Bunu anca sen çözersin. Bir dene be adam ne kaybedersin? Bir dene baktın olmuyor bırakırsın deyince “Bekle bırakırım Sansar Zafer bir olayı alacak ve yarıda bırakacak “ diye içimden geçirdim.Yani aslında olay her ne kadar iki yılı geçmiş bile olsa bir tarafta emniyet teşkilatının müsteşarı diğer tarafta böyle acılı ve namlı bir babanın ısrarı ile bu olayı herhalde çoktan kabul ederdim. Lakin Hollanda. Elin memleketi. Dilini töresini bilmem. Dilini bilmediğin bir yerde nasıl soruşturma yapılabilir ki? Yani şöyle anlatayım biz cinayetçileri sonuca götüren kumsaldaki küçük bir düğme, samanlıktaki siyah çöp,harman yerindeki kırmızı arpa tanesi kadar tümün ayrıntısıdır. Bilmediğim diyarlarda tüm bana bilinmezken tümdeki o minnacık zerreyi yakalamak ne mümkün? Son yarım saatir öne sürdüğüm imkansızlık labirentinin önünü iki

kafadar o kadar ustalıkla tıkadılar ki artık bu işi kabul etmekten başka çaremin olmadığını anlamaya başladım. Karahan bey kendince son hamleyi tüm heybetiyle yaptı

_ Bak Zafer kardeşçâğızım. Sen gel bu işi kabul et. Sana açık çek. Sınırsız harcama yetkisi. İş çözümler On milyon. TL değil a, dolar. Yok az dersen sana açık çek rakamı kendin yaz...

Neredeyse bir saattir duyduklarım anlamlandırmakta zorlanırken bu son vuruş bunca yıllık emniyetçi olarak daha da beni pek bir şey şaşırtmaz öğütüsünü muhtelif zamanlarda dile getiren şahsıma bile şok düş etkisi yaptı. Ya adam ya hesap bilmiyor yada babasından hiç dayak yememiş diye içimden geçirdim.

Hani Haluk Müsteşarın arayıp "hassasiyetli bir durum var" deyip ser verip sır vermeden ivedilikle benimle yüz yüze görüşmek istemesi... Buluşma yeri olarak makamını değil de bu ülkece namı holdingi göstermesi... Konuyu holding sahibi Karahan beyin odasına kadar sır gibi saklaması... Dört bilinmez denklem gibi saklanan kutudan iki yıl önce çalıştığı Hollanda'dan sır olup kayıplara karışan Holding veliahtı Sırrı isimli şahsın çıkması. İki yıl önce Sırrı adı gibi sır olup kaybolmuştu. Şimdi benden istenen bu sır olan Sırrı'yı bulmam. Biz emniyetçiler için arayıp da bir ay içinde izini bulamadığımız bir şahıs muhtemelen ölmüştür. Bu durum bir bizde değil tüm dünyada böyledir. İnanmayan matematiksel istatistiklere bakabilirler. Sırrı sır olalı iki yılı geçmiş yani bu bağlamda tüm göstergeler muhtemelen ex... Sırrı'nın sonunun ne olduğunun bu bağlamda pek bir önemi kalmamış. Bence babası anlatımlarında bunu kabul etmiş gibi; lakin adamın kabul etmediği ortadaki sır. Bu sır aydınlanmadan ona uyku düneki yok. Açık çek... Holdingi ver desen adam hayır demeyecek. Adam haklı. Hangi baba evladının sır olmasına katlanabilir ki? Hele hele Aşiret reisi, holding sahibi muktedirliği kendince arşa değen bu baba mı? Dudaklarında baba şefkati, gözlerinde yavru özlem çığlarını saklamaya çalışırken, kurt bakışlı çatık kaşlar arasındaki öfke, kin iki çizgiyi kan kırmızıyı döndürüyordu. Şakaklardaki adrenalin şahlanması damarların akış yönlerini şaşırtıyordu. O söylemese de ben anlıyordum; eğer varsa ki kesinlikle olduğunu inanıyordu oğlunun başına birşey gelmişti ve mutlak bunun sorumluları vardı. İçinde yanan dayanılmaz yanardağ lavlarını söndürebilecek acısını bir nebze dindirebilecek tek şey o sorumluların kanlarıydı. Aradan bunca zaman geçmesine rağmen bu yangın çapı küçülmemiş gün be gün büyümüşü. Bugün bu elim olayın tekrardan üzerinden geçmek cephanelikte kıvılcımın çakılmasıydı. Umutlarını yitirmişken şimdi benim gibi yürüyen cenazeden ümit aşırı yapıyordu. Ya tutarsa.

Hani Sansar Zafer'im ya... İyi de kardeşim bu it zaten kartlaşmış. Kulağım duymaz, belim tutmaz, gözüm gözlüksüz görmez, kalbim tekler... Yok ya o kadarda değil. Şükür hala sağlığım sıhhatim yerinde de yaşlandığım doğru. Lakin benden istediklerini yapmam imkansız. Benim tüm yeteneklerim canım memleketim için. El diyarlarında bilmediğim ellerde baksam görmem, duysam anlamam. Dillerini, törelerini, davranışlarını, alışkanlıklarını kısaca yol yordam bilmem. Beni ben yapan özelliklerim sıfırlanır. Kaçtı bunu anlatmaya çalışıyorum ama onlar "he" demem için her yolu deniyorlar. Koca kelli felli adamlar alttan üstten el birlik çalışıyorlar. Neyse uzatmaya gerek yok bu maya bende tutmaz... Eyvallah demek için öne hamle yapmamla Haluk Müsteşar benden önce davrandı.

_ Karahan bey bize müsaade edin, biz birbirimizin dilinden anlarız. Başkomiserimi ağırlayıp bir akşam yemeği yiyelim yarın gerisini konuşuruz deyip daha da konuşmamam için kaş göz işareti yapınca bende bişey demedim. Ne yapayım koskoca müsteşarımı çiğneyeyim mi şimdi. Meslek ahlakına ters. O da zaten bunu iyi biliyor hırbo boşuna" birbirimizin dilinden bir biz anlarız diye" boşuna demiyor.

_ Tamam Sayın Müsteşarım. Siz nasıl isterseniz. Başkomiserimi ağırlıktan biz de onur duyardık dese de ısrar etmedi. Kapıya kadar bize eşlik edip kapıda iki eliyle tüm içtenliği ile sıkı elimi sallarken "başkomiserim ben hislerime çok güvenirim, bu yaşama geldim beni hiç

yanılmadılar. Siz oğlumu bulacaksınız “ deyip konuşmama fırsat bile vermeden Haluk Müsteşara yöneldi.

Yol boyunca Haluk Müsteşar neredeyse hiç konuşmadı. Adet üzere eskilerden,Ankara” dan üç beş kelime ile sanki küskünlüğünü örtmeye çalıştı.Bakanlığa, tam yazılım ile Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığına geldiğimizde herkese kısa selamlaşmalarla müsteşar beyin odasına girmeden, Müsteşarın Sekreter kıza “ kızım kimseyi bağlama,bize iki çay ve karışık tost söyle” dediği gözümünden kaçmadı.

Bana masasının çaprazındaki koltuğa oturmamı işaret ettikten sonra masanın üzerindeki bir takım evrakları ayakta elinin ucuyla incelemeye,gördükleri hoşuna gitmemişcesine kafasını sağa sola hareket ettirerek,bir sonraki sonrada daha sonraki evrakları geçmeye başladı. Baktığı hiç evrak hoşuna gitmiyor gibiydi. Ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına özensizce astı. Kıravatını gevşetiyordu. Bir ara kızarıp bozardı eli telefona gitti benimle göz göze gelince kaldırdığı telefonu hoyratça geri bırakmıştı ki kapı çaldı. Gel demeden kapı açılınca siyah takım papyonlu bir garson saygıyla selamını verip içeriye elinde tepsiyle girdi. Müsteşar önümdeki sehpaı işaret edince garson getirmiş olduğu iki tost ve çayı özenleiki koltuğun karşısına gelecek şekilde sehpanın üzerine muhteşem bir simetri ile bıraktı. Sanki ana yemek kuveri getir mişcesine jumbo çatal bıçakları kar beyazı peçetelerin üzerine dizdi. Başka bir emrimizin olup olmadığını sordu,müsteşar cevap bile vermeye tenezzül etmeden elinin tersiyle o çok gıcık aldığım çıkabilirsin işaretini yapınca adam yine kafa selamını unutmadan saygıyla odadan çıkınca

_ E başkomiserim ağırlayacağız dediysek bizimkisi memur ağırlaması,hem ben bilirim tostı nasıl sevdiğinizi emrivaki ayıp etmemişizdir inşallah diye manalı manalı sorup karşıma geçip koltuğa kuruldu. Ben cevap vermeden

_ Ağırlamayı artık on milyon doları alınca sen bize yaparsın diye de ekleyince tostun mis kokusu burnumda çıkıp beynime kaçmıştı ki

_ Şaka yaptım ya Başkomiserim kızgınlığının geçmediğini görünce

_ Şaka.Şakada mı yapmayacağız ya? Hadi hadi Soğutmayalım deyip çatala bıçağa yönelince içimde biriken öfkeyi

_ Bu memur tostı değil,müsteşar tostı. Olay maillerinde yediğimiz tostların içine konulan sucuklar,kaşarlar turnusol kağıtları,tostun kendiside taş gibilerdi. Bak müsteşar tostuna öyle mi?İçi gallevi,yorulma diye adam altıya bölmüş, elini kirlatme diye çatal bıçağına kadar koymuş. Yani... devam edecektim baktım adam alınıyor

_ Şaka şaka diye ekledim. Tost harikaydı. Müsteşar başka birşey isteyip istemediğini sorup durdu. O biraz önce yüzündeki hayal kırıklığı,küskünlük ifadesi indirilen tostla beraber yok olmuş iki meslektaş samimiyetine dönüvermişti. Tost lardan sonra birer çayda içilip kahveye geçince müsteşar başladı

_ Azizim bende kan şekeri azıcık düşük mide boş olunca beyinden yiyor öyle olunca sağlıklı düşünemiyorum,afakanlar basıyor.

_ Sizi çok iyi anlıyorum zira aynı problem bende de var dedim.

_ Neyse gelelim konumuza. Başkomiserim sizi anlamakta zorlanıyorum. Bugün Karahan beyin size yaptı teklifi camiadan kime yapılsa havada kapar.

_ E o zaman tüm camia emrinizde niye onlardan birisini öner miyorsunuz? Nice genç yetenekli cinayetçiler var hem bizim gibi eski zamandan kalmış küf kokulu değil. Çok daha iyi eğitilmiş ve donanımlılar.

_ Denedik. Denemez olur muyuz hiç? Denedik.Lakin sonuç alamadık.

_ Onların yapamadığını benim yapabileceğimi düşündüren nedir? Sakın ola bana herifin dediği gibi his falan demeyin.

_ Elbetteki his deyince

_ Yakışan cevabı verirdim lakin oturduğunuz makama hürmeten deyince adam kısık kısık gülüp

_ Şaka başkomiserim şaka dedi.

_ Sayın müsteşarım bakıyorum şaka yapmayı çok seviyorsunuz.

_ Başkomiserim kusura bakmayın birşey diyeceksiniz diye dilim varmıyor lakin ben kendimi size çok yakın hissettiğimden böyle konuşuyorum. Siz benim için ideol ,yeri doldurulamayacak bir efsanesiniz.

_ Allah allah ben neymişim de haberim yokmuş deyince

_ Durun baştan başlayalım. Ben akademiği bitirirken tez konum cinayetti ve sizin kaç vakanızı inceledim. En çözülemeyecek, en karmaşık vakaları nasıl kolaylıkla çözümlediğinizi hayretler içinde şahit oldum. Eğer ki iyi bir yazar sizin bu vakalarınızı kitaplaştırsa emin olun ününüz dünya çapında olur.

_ Ben bana ne emredildiye her cinayetçi gibi bilgim ,eğitimim yeteneklerim dahilinde yaptım.

_ Çözemediğiniz bir vakanız oldu mu? Durun cevap vermeyin.Ben sorayım ben cevap vereyim. Olmadı.Yarım bıraktığınız dosya olmadı. Çanakkale sırtlanını,Beyoğlu sapığını,eksik kulak seri cinayetlerini,çinçin yosmasını daha sayayım mı? Ha bir tane kafamı karıştıran var zaten o vakadan sonra apar topar emekli oldunuz.Şu Aydın Karacasu daki tesbih tanesiyle öldürülen belediye başkanı. Sonradan gidip orada baya vakit de geçirdiniz. İşte o vaka biraz bende muamma deyince

_ Sayın müsteşarım siz işi gücü bırakıp beni takip etmişsiniz

_ Yok abi öyle değil. Siz benim rol modelimsiniz. İnanın bundan dolayı. Gıyabınızda sizden çok şey öğrendim. Geldiğim konumdan da iyi bir rol model seçtiğim belli değil mi? deyince bana abi demesinden de feyz alarak

_ Bak gardaşcazım iyi diyorsun hoş diyorsun. Hal ve hareketlerinden ne kadar samimi olduğunu anladım ve duyduklarımdan gurur duydum. Lakin bence sen benden pek birşey öğrenememişsin.Bir işi ehline vereceksin.Hani ülke içinde bir vaka olsa hayatta senin gibi bir muhtereme kırmam gider elimden geleni yaparım lakin defalarca anlatmaya çalıştım bu vaka benim yeteneklerimin dışında,benim donanımım bunu kaldırmaz.Yapamam.

_ İnan yaparsın abi. Senin endişelerinin hepsi doğru. Onları bende biliyorum. Lakin onları yapacağımız takviyeler ile tamamlarız o iş bende.

_ Ya arkadaş nasıl tamamlayacaksın?

_ Abi yanına zehir gibi bir yardımcı vereceğim. Orada doğmuş büyümüş. Sırrı yı bilen, tanıyan birisi. Çocuk zehir gibi eksiklik hissettiğin her şeyi o tamamlayacak.

_ Polis mi?

_ Yok abi mühendis.

_ Al işte. Mühendis ne anlar cinayetten?

_ Abi o anlamayacak. Araştırmayı sen yapacaksın,o senin elin ayağın,dilin kulağın olacak.

_ Ya Haluk bey bu söylediklerini senin aklın alıyor mu?

_ Almasa niye söyleyeyim abi? Deli miyim ben? Ne söylüyorsam inanarak söylüyorum.

_ Bak Haluk kardeşim söyledin her şey ile beni onurlandırıyor sun,yıllar oldu böyle şeyler duymayalı.Lakin ben emekli olalı neredeyse altı yedi yıl oluyor. Bizler eskidik artık,körelidik.

_ Yok abi kılıç kınında körelmez. Şimdi tüm camiayı deş sizin gibi cinayetçiler çıkmaz. Bu iş mayaya işi o da sizde gani.

_ Bak evladım ben geçmişin hayaletleri ile baş edemezken sen bana yeni adaylar sunuyorsun deyince o zaman müsteşarın yüzünün düştüğünü fark ediverdim. Her lafa bir cevabı olan bu zeki adam son kelimimle kala kaldı. Bana değil direk gözlerime baktığını o zaman fark ettim. Bir süre odaya sessizlik bürüdü. Sanki geçmişin hayaletleri deyince çantasını kapam odaya dolmuş oda odalıktan çıkıp arafa dönüvermişti. İşte o an

müsteşarın Karahan beye biz birbirimizin dilinden anlarınızı ne için söylediğini anlayıverdim. Ben durumumu anlatmaya çalıştıkca bu zeki adamın beni çoktan çözmüş olduğunu anlayıverdim. O zaman acaba diye düşündüm. Haklı olabilir mi? Bu olayın üstesinden gelebilir miyim? Koca teşkilatın müsteşarı hertürlü desteğe hazırız diyordu. Karahan bey açık çek uzatıyordu. “Bir dene kaybedecek neyin var” diyorlardı. Onlar bana bu kadar inanırken bende ne olmuştu da taş kesilmiş “yoh hemşerim olmaz” da bu kadar diretiyordum. Özgüven meselesi miydi? Neydi eksik olan? Hani “yabancı ülke desem” “her şeyi biz ayarlayacağız” diyorlardı. Görev yaptığım zamanda teşkilatın bırak müsteşarını ,bağlı olduğum müdürüm böyle bir görevlendirme yapsa “hayır mı” diye bilecektim? Hani endişelerimi söyler kesin” bu iş olmaz” derdim de... Böyle ısrarcı olabilir miydim? Belki yurt dışını göreceğim diye sevinir alacağım harcırahla ne yapacağımın düşünüyordum. Yani insanoğlu işte; kendini bile tanımaktan aciz bir varlık. Oda iyice sessileştikçe ben derinlere dalmaya başladım.Daldıkça kendimi daha soluksuz hissetmeye başladım.

Hayaletler. Geçmişin hayaletleri. Hepsi onlar yüzünden. Kendimi onların o soğuk nefesinden bir türlü kurtaramadım. Kırsal dedim olmadı. Doğal dedim olmadı.Takılmışlar peşime Malatya tımarhanesinden kaçan deliler gibi trencilik oynuyoruz. Ben nere? Onlar oraya. Ne bekliyorum ki kan göletlerinde yüzen cesetlerle geçen koca bir ömür.Bundan olağan ne olabilirdi ki? Kan kokusu yapışmış burnuma,çiçeklerin kokusu bile hep aynı kan,kan kokuyor. Bazen kendimi kasap dükkanının vitrininde asılmış cesetleri incelerken buluyorum.Durakta otobüs henüz durmamışken hareketlenen kalabalığı,tren geçerken etrafı inceliyorum acaba biri intihar eder mi? Olmadı biri önündekini otobüsün,trenin altına iter mi diye. Baktıkça yüreklerim hopluyor. Yüksek binaların üst kat balkonlarında birini görmeyeyim sanki içerden biri çıkıp onu aşağıya itecekmiş gibi geliyor. Kasap elindeki bıçağı müşterisine sokacakmış gibi... Daha bunları uzat uzata bilersen.Yaz yaz bitmez. Gece başucumda bekleyen,her uykuya dalarken gördüğüm hayalet silüetleri. Kirli aynalarda,yağmur sularındaki öbeklerdeki gölgeler... Kapıyı açmak için her anahtar sokuşumda ensemdeki nefes,kapıyı açtığımda karşımda bulmayı beklediğimi...

_ Abi.Abi. Zafer abi! Başkomiserim!! sesine daldığım yerden kafamı kaldırdım

_ Pardon. Pardon

_ Abi iyi misin?

_ İyiyim.

_ Ben seni anladım abi bir kahve söyleyeyim. Sadeydi değil mi? deyince melankoliden kurtulup belkide ilk kez bu zeki adama gülümsedim. Kahveler gelesiye kadar konuşmadık.Lakin benim içimde fırtınalar kopuyordu. İsveç dokuma tezgahının mekiğine dönmüştüm. Olur ile olmaz arasında beyin nöronlarım coşmuş elim sende oynuyorlardı. Beynimin içindeki bin tilki birbirini kovalayadursun gözüm karşımda usulca oturan adamdaydı. Sanki rolleri değişmiştik. Müsteşar benim bu olaya hayır diyeceğime çoktan kanaat getirmişti. Benide az çok tanıyorsa katır inadımı da mutlaka öğrenmiş olmalı ki,hayırı sessizce kabullenmiş hayra yoruyor gibiydi. Onun bu masum halleri oturduğu makamla ters düşmüş hali tezatlıklar buharı salgılıyordu. Hali gülünçtü. Sanki benim değil. Kendimi karşıdan göremesem de Haluğun yüz mimiklerinden tahmin edebiliyordum. Gülmek bulaşıcıdır ya hani ayna neronu onun suratında da acı bir tebessüm yavaş yavaş silüet olarak çıkmış git gide belirginleşiyordu. Sanki güneş hem batıdan hemde doğudan aynı anda çıkacakmış gibi ikimizinde yüzü tan yeri gibi git gide ağarmaya tebessümümüz gülümsemeye dönüşmeye başladı. Genç ya ilk o davrandı

_ Hayrola abi niye gülüyorsun?

_ Gülmüyorum. Sen gülüyorsun.

_ Yok ben sen güldüğün için nezaketen gülümsüyorum.Sen gülüyorsun.

_ Komik gözükyorsun dedim.

_ Nerem komik? dedi daha da gülerek

_ Elinden oyuncağı alınmış çocuk gibisin. Koskoca Müsteşara hiç oturmadı da ondan gülüyorum.

_ Çok belli oluyor mu? deyince ben kahkahayı bastım.

_ Yani benden değilse de şu makamından utan dedim sandalyeyi göstererek.

_ Ne yapayım abi gayri resmide olsa seninle bir vakada çalışacağım diye ümitlenmişim... deyince bu adamı daha bir sevdim.

_ O kadar çok mu istiyorsun benimle çalışmayı?

_ İstemek ne kelime abi sen benim kahramanımsın.

_ Yani bu olaydaki bunca olumsuzluğa rağmen bir rol model bellediğin kart bir cinayetciyle illegal bile olsa çalışmak için mi tüm bu çaban?

_ Yani o bir tarafa lakin en önemli neden bu olay çözülecekse anca sizin çözebileceğinize olan derin inancımdan dolayı.

_ Çözer miyiz dersin?

_ Siz he deyin kesinlikle çözersiniz.

_ Al işte ilk basamakta terk ettin

_ Onu nerden çıkardınız?

_ Nerden olacak çözeriz demedin, çözersiniz dedin

_ Yok abi biz figüranız. Asıl oğlan sizsiniz o bağlamda dedim.

_ Bir denemekten ne kaybederiz ki? İki yılı geçmiş. Anlatmama gerek yok bunca araştırmaya bir iz bulamadıysanız neyle karşılaşacağımız daha baştan belli. Bunu aile biliyor mu?

_ Bilmezler mi abi? Biliyorlar elbet. lakin Karahan beyi gördün. Değil iki yüz yıl geçse de o ölmeden bu işin peşini bırakmaz. Adam bir bunun için yaşıyor diyebilirim.

_ Onu gördüm. Acılı lakin kin dolu. O oğlundan çok intikam peşinde.

_ Ha onu bileydin. Valla adam tam bir buldozer. Vazgeçmiyor. Hani olurda vaka aydınlanırsa sorumluları her kim olursa olsun yedi sülalesini dikine gömer. Acaib bir adam, türünün son örneği. Hani haksızda değil. Onca nüfuslü aşirete, harun kadar zenginliğe rağmen beş kızdan sonra gelen veliaht oğlan evlat yer yarılıp içine girsin... Empatisi zor bir durum.

_ Tek oğlan mıymış?

_ He ya. Kazandibi.

_ Tabi onların konumunda bunun nasıl bir anlam içerdiğini az çok bilirim dedim kapı çalındı. Biraz önceki garson aynı saygınlık ve pratikte kahveleri bırakıp çıktı. Kahveleri yudumlarken önceki konuşmalarımızın içerisinden espirileri çeke çeke keyifle içtik. Haluk müsteşarla konuştukça birbirimize daha bir ısındık. O maşşallah zaten gıyabımda beni fazlasıyla tanıyor. Abiler, kardeşimler, başkomiserimler, sayın müsteşarımlar hepsi birbirine karışmıştı ya abi kardeş de karar kıldık.

Toplantı masasına geçip Haluk'un dolaptan çıkardığı kalın dosyaları incelemeye başladık. İlk gözüme çarpan Sırrı'nın resmiydi. Aileden tek gördüğüm kişi babası Karahan beye boyu posu haricinde pek benzemiyordu. Boylu poslu, zayıf ama atletik vücutlu, beyaz tenli, kıvrıkcık kulaklarını yarıya kadar örten kumral saçlı, yeşil gözlü erkek güzeli bir çocuktü. Yüzünde kendini belli eden bir tutam çil vesikalık fotoğrafında kendini gösteriyordu. Yüzünde sanki bir içe doğru ovallık var gibiydi. Elmacık kemikleri basıktı. Dudakları ve arasından görünen ön dişleri çok biçimliydi. Yakışıklıydı. Hatta fazla yakışıklıydı. Olur yerde bitse rahat artist olurdu. Biz cinayetçileri ne yazık ki en çok etkileyen şeylerden birisi de maktülün bu fiziksel halleri, yaşları gibi şeylerdir. Ölüm kimseye yakışmaz da böyle gepgenç insan güzellerine hiç yakışmıyor. Gencin resmini görünce içim fena cız etti desem yalan olmaz.

Haluk la yaklaşık iki saat elinde olan dosyaların hepsinin üzerinden geçtik. Yapılması gereken ne varsa hepsi yapılmış, hemde fazlasıyla. Maktül? Aslında maktül demek ne kadar doğruysa, bence kayıp diyelim desekte ikide bir dilimiz istemsizce maktule gidiyor. En iyisi Sırrı diyelim. Sırta sır basan Sırrı.

_ Baya iyi çalışmışsınız dedim

_ Denemediğimiz kalmadı abi lakin bir ipucu bulamadık. Sırrı gerçekten sır oldu. Bunca çabaya koşu bandı misali nereden başladıysak oradan indik.

_ O belli olmaz çemberin başı ile sonu birdir. Başladım dersin aslında bitirmişsindir.

Anladığım sen bu olaya baya mesai harcamışsın deyince

_ Abi yanlış anlamamı istemem. Benimkisi meslekten öte. Parayla pulla da bir ilişkisi yok. Biliyorsun Karahan bey holding sahibi çok nüfuslu ve zengin bir adam. Lakin bununla da bir ilişkisi yok. Benim açımdan onu asıl önemli kılan ülkenin namı bir aşiretinin reisi olması işte bende o aşiretin bir mensubu olarak bu işin içindeyim. Dünya değişse her şey değişse de bizim feodal yapıda bazı şeyler mümkün değil değişmez. Abi ne yalan söyleyeyim Sırrı'yı da iyi tanırım, bende farklı yeri vardır. O bambaşka bir çocuktur. Efendi, edepli, çalışkan onca güç arkasında olmasına rağmen başı önünde inan çok farklıydı. Beş kızdan sonra yalnızca ailenin değil aşiretin gözbebeği el üstünde tutulandı ama o bundan zerre şımarmadı. Veliaht, şehzade adeta prensti. O hiç bir zaman bunların ardına sığınıp yaşamadı. Gezip tozup hayatını yaşayacağına sanki ihtiyacı varmışçasına ineklik derecesince çalışkan bir çocuktur. Tüm öğrenim hayatı başarılarla dolu. Fen lisesini bitirdi. Odtü endüstri mühendisliğini dereceyle bitirdi. Babasının şirketlerinde çalışmayıp kimliğini ortaya dökmeden aselsan savunma sanayisinde iki yıl çalıştı. Babasının tüm ısrarlarına direnerek mesleki ve kişisel gelişimim için şart diye yurt dışına dünyanın en büyük firmalarından birinde iş bulup Hollanda'ya gitti. Yani...

Ondan başka biri olsa onca malın mülkün içinde niye kendini bu kadar eziyet etsin. Vur patlasın çal oynasın yapardı. Hani sen görmedin de erkek güzeldir de kerata.

_ Hollandaya gideli çok oldu mu?

_ Baya oluyor. Yaklaşık üç buçuk yıl.

_ Ne zaman kayboldu?

_ On iki aralık iki 2022 yani bugün itibariyle iki yıl dört gün oluyor.

_ Sence yaşıyor mudur? diye sorunca

_ Allah bilir ama mesleki tecrübemden zannetmem dedi üzüntüyle.

_ Karahan beyle aranız baya iyi gibi?

_ İkinci babam gibidir. Bende çok emeği vardır.

_ Emek derken, bu makamla falan? diye absürt soruyu sorunca

_ Yok abi o şekilde değil. Karahan bey köklü bir ailenin son lideridir. Aşiret terbiyesi almıştır. Bunu açıklamak biraz zordur ama az çok tahmin edersiniz. Aşiretine de devletine de iyi insandır. Kötüye kaya kadar sert, mazluma babacandır. Yani Maho ağanın tersini düşün o karakterde bir adamdır. İşi gücü de yerindedir. Yani züğürt ağa lardan değildir. O elindekileri aşireti milleti ile paylaştıkça Allah ona daha çok vermiş. Tabi aşiretten kaynaklı siyasi gücünde es geçmeyelim. Birçok insan gibi az çok benim suyuma da süt katmışlığı vardır. Onun için kendisini çok sayar ve severim. Makam dedin ya deyip şöyle bir bana doğru imalı bakıp

_ Galiba onda da mutlak az da olsa bir katkısı vardır dedi gülerek sonrada ekledi

_ Yalnız devlette de az nüfusu yoktur. Ben ne kadar dışarıdan bu işin içerisinde isem devlet de o kadar Karahan beyin yanında durmuştur.

_ E onca yapılan çalışma sonuç vermedi. Şimdi sen bu dosyaları bana ver ben birde kendim üzerinden geçeyim yarın akşama Karahan beyin odasında buluşup nasıl bir hareket planı izleyeceğimizi nihaletlendiririz dedim.

- _ Tamam abi sana otelden yer ayırttım çocuklar eşlik eder.
- _ Yok ben polis evinde kalırım. Yeğenlerim var ama onlarda çalışamam.
- _ Abi otelde daha rahat edersin yerin hazır
- _ Yok fazla rahatlık biz cinayetçilere pek iyi gelmez. Bildiğim yer, yapacaksan polis evinden ayırt deyince

_ Tamam abi nasıl istersen, ihtiyacın olan her şeyi resepsiyona söylemen yeterli deyip dosyaları toplamaya başladı.

Gece uzundu. Çalışmayı özlemişim. Gözlüğümü değiştirmenin zamanı gelmiş. Gece boyu bana işkence etti. Gecenin en kısa özeti yüzlerce bilmediğim yer ve şahıs isimleri. Binlerce soru binlerce sorulan sorulara verilen cevaplar. Zaman, mekanlar. Hepsini topla. Çarp sifirle işte sabaha doğru son dosyayı bitirip yatağı uzandığımda elimdeki olan oydu.

Öğlen üzeri Karahan beyin odasında toplandık. Tekliflerini kabul etmemden dolayı memnuniyetler fasıllarından sonra hemen Hollanda'ya gitmem konusunda salık verdiler. "Hazırlıksızım yanımda pek birşey getirmedim " dedim."Önemli değil yanına birini veririz buradan her şeyi alırsınız. Zaten oralar çok soğuk oraya uygun giysi almanız icap eder" dediler. Yıllar önce alıp hiç kullanmadığım tarihi geçmiş pasaportum yanımda değil "dedim. "O önemli neredeyse söyleyin hemen adam gönderelim aldıralım" dediler. "O" dedim."Bu" dediler. Her ikisinde heyecanı gözümünden kaçmadı. Ne yalan söyleyeyim onlardaki bu heyecan enerji bana da geçti. Ne dedilerse "tamam" dedim. Evin anahtarını verdim pasaportu sakladığım çekmeceyi söyledim. Evden almak istediğim birkaç şeyi de listeleyip verdim. Bugün perşembe olmasından dolayı vakit kaybetmemek için Karahan beyin helikopterini gönderecekler köye. Haluk da pasaportun süresini uzatmak ve uçak biletlerini ve Hollanda da beni karşılayıp yaverlik yapacak Sezai diye biri ile gerekli ayarlamaları yapacak. Ben de bu arada üst baş gerekli ne varsa onları alacağım. İki tane kredi kartı verdiler unlimit. Kapalı zarf içinde de on bin euro. Her yerim para oldu. Nakit paradan nefret ederim." Ne yapacağım ben bu kadar parayı" deyip almak istemesemde; Karahan bey " üstadım el memleketine gidiyorsun lazım olur,kart çeker çekmez al yanında bulunsun. Fazlası gerekirse Sezai ye söylemen yeter " demeyi de ihmal etmedi. Adam tam bir otorite hayır kelimesi bünyesinde alerji yapıyormuş gibi tepki veriyor.

Aynen dedikleri gibi her şey tereyağından kıl çekercesine halloldu. Cuma akşamı İstanbul aktarma ile Hollanda Amsterdam uçağının E32 nolu koltuğunda uçuyordum. İstanbul Amsterdam yaklaşık üç buçuk saatlik bir uçuş. Uçakta tedirgin olduğumdan mı yoksa yukarda Allah a yakın olmamdan mı bilinmez beynime birşeyler oldu. Nöronlar kızgın tavada kızaran sulu zeytinyağı gibi beynimin içinde patlama kabarcıkları oluşturuyorlardı. Konu hayatım,geçmişim, geçmişimin hayaletleri,iki günde öngörülemez şekilde değişen gündemim ve tabi ara sırada sırı basan Sırrı ydı.

Herşey bir anda nasılda değişivermişti. Sakin köyde geçmişin hayaletler ordusuyla yaşama tutunmaya çalışırken şimdi bir anda bambaşka kıyafetler içerisinde bilinmeze doğru yol alıyordum. Herşey iki gün içerisinde nasıl olupta bu kadar değişebilmişti? Amaçsızlıklar içinde süzülürken şimdi el yordamı körebe oynamaya gidiyordum. Aydınlıklar içinde kendi karanlığımı yaşarken şimdi karanlıklar içinde sobeye gidiyordum. Her neyse.Çok sıkışınca beynim sığınacak cümleyi bulmuştu "denemekten ne çıkar,kaybedecek neyim var ki?". Az bir kendimi sıkıntıda hissedince beynim papağan gibi bunu tekrar ediyordu.

Biz cinayetçilerin emekliliği öyle sizin bildiğiniz gibi pek kolay olmaz. Yani bir misal ile size örnekleyeyim. Farzedelim bir gün bir ölümlü bir kazanın üstüne gittiniz yerde uzuvları kopmuş kanlar içinde yatan iki ceset gördünüz.Ölen kazazedeleri hiç tanıımıyorsunuz. Onlara dokunmadınız,gözlerinin içine bakmadınız... Şimdi size sorum şu.Siz,sizce ne kadar zamanda o görmüş olduğunuz manzaranın sizde yarattığı travmadan kurtulabilirsiniz?

Cevap mı? Soruyu ben sordum cevap sizde. Birde bizi düşünün. Tüm meslek yaşamımız boyunca cesetle, kanla, gözyaşlarıyla boğuşun. Üstüne üstlük vakada rolü olan herkesin geçmişinden, kişiliklerinin en ayrıntılı mahrem yerlerine kadar girip çıkın. Haksızlıkları, töre cinayetleriyle alınan gencecik kızları, ataerkil toplumda erkil zorbalıkları ile çalınan hayalleri kadın cinayetlerini, üç kuruş için, yersiz söylenen bir küfür için kaybolan hayatları şahit olun. Yetmez. Ölenin bir, öldürenin ise bin kez pişmanlıklar denizinde ölüşlerini şahit olun. Geride kalanların değişen kavşak yollarından sapmalarının ardından bakın. Yeter mi? Daha bir sürü sayabilirim. Biz ne kadar bunun eğitimini almış olsak ta sonuçta bizde insanız. İnsanı hislerimiz duygularımız var. Görev icabı olsa bile öyle “unut “demekle unutulmuyor. O soğuk vücuttaki donuk gözler, katılaştırmış vücutlar, donmuş kanın görüntüsü hele hele kokusu peşimizi asla bırakmıyor. Biz cinayetçilerin sonu ne yazık ki çiçek böceklerle olmuyor. Ceset hayaletlerle oluyor. Birçoğumuz bu yükü kaldıramıyoruz. Dağılmış yuvalarımız, alkolizm, sosyopsikopatlık üzerimizdeki bu baskı artık bizi ne yöne evirirse...

Benimde hayaletlerim var. Nereye gitsem benimle gelen. Her daim gözlerini üstümde nefeslerini ensemde hissettiğim hayaletlerim. Kırısala kaçtım kurtulabilirim diye. Ne mümkün... Şimdi birde ecnebi devlet deneyeyim bakalım pek zannetmem ama belki orada...

Amsterdam havalimanına gece on onbeş de indik. Üç buçuk saatlik yolculuk saat farkı ile bir buçuğa indi. Hiçbirşey bilmiyorsan taklit et. Millet ne yapıyorsa aynısını yap. İnsanları takip ederek pasaporta ulaştım. Hollandalı meslektaşlarım. Daha karşıdan dikkat çekiciler. Üniformalarının üzerinde çelik yelekleri ve üzerinde eklenmiş bir sürü yardımcı ekipmanları ile sıırım gibiler. Ne için geldiğimi sordu bana önceden söyledikleri gibi “turistik” dedim. Yeşil pasaport velinimet. Uçaktan indiğimden buyana endişelendiğim birçok konuda ne kadar haklı olduğumu görmem bende endişeye yol açtı. Devir buralarda daha hızlı değişmiş, ne çok elektronik cihaz var. İnsan faktörünün yerine teknolojik cihazlar almış. Bizim pasaportları polis kontrol edip olur verse de yanda avrupa vatandaşları bölümünde polis molis yok. Herkes kendi pasaportunu kendisi makinadan geçiriyor. Koridor boyunca da birçok yerde ne için konulduğunu bilmediğim cihazların önlerinde insanlar işlem yapıyor. İnsan insandan , cihaz insana evrilmiş. Valizimi alıp çıkışa yöneldiğimde uzun boylu, kara yağız, zayıf fakat atletik vücutlu boyu gibi yüzü kafa yapısı da az bir uzunca civan bir gencin elinde ismimi yazan kartonla beklediğini gördüm. Genç sanki Sırrı'nın esmer versiyonuydu. Gerci bunun saçları düz ve kızaydı. Gencin bana doğru geldiğini yüzüne baktığımda anladım. Gülümseyerek bana doğru geliyordu.

_ Zafer başkomiserim hoşgeldiniz, ben Sezai deyip elime öpmek için sarılınca, “estafurullah “ deyip elimi aşağıya indirerek elini sıktım. Saygılı gençti. Her halinden belli.

_ Beni nereden tanıdın? diye sorunca

_ Haluk abi whatsaptan resmini attı. Yolculuğunuz nasıl geçti, iyiydi inşallah.

_ İyiydi. İyiydi dedim. Valizimi elimden alıp araca doğru yürümeye başladık. Terminalden çıkmadan otoparktaki araca ulaşip yazılarını anlamadığım, her şeyine yabancı olduğum dünyanın içine daldık.

Eindhoven adlı şehre gideceğiz. Amsterdamdan bir buçuk saatlik mesafede yaklaşık ikiyüzbin kişilik bir şehirmiştir. Sırrı'nın çalıştığı firma o kenteymiş. Bundan dolayı oraya gideceğiz hatta Sırrı'nın evinde kalacağız. Sırrı sırta bastığından bu yana evi dağıtmamışlar güzel başlangıç olacak. Sezai

_ Zafer başkomiserim açmısınız? Dilerseniz yolumuz uzun yiyip öyle çıkalım diye sorunca

_ Yok Sezai tokum. Birde bana başkomiserim değil abi de deyince

_ Nasıl isterseniz abi dedi. Yol uzun Sezai konuşkan e bende de mesleki deformasyon sorudan bol birşey yok... Ben sordum, o cevapladı. Ayrıntıları es geçerek Sezai;

Erzurumlu, Atatürk Üniversitesi İnşaat mühendisliğini bitirmiş. Geleneksel dadaş kültüründe büyüüp kabına sığmayan fırlama bir genç. Gelenekselle modernliği harmanlamış kendisine çok yakışan taşı gediğine oturtan cinsten bir tip, karakter yaratmış. Hem avrupalı, hemde harbi dadaş. Alman bir kızla evlenmiş. İki çocukları olmuş. Türkiye'de büyük inşaat firmalarında mühendis olarak çalışmış. Çocukların okul zamanı gelince Almanya ya dönmeye karar vermişler. Ailesi Köln de yaşıyormuş. Kendi de Rotterdam da yine büyük bir inşaat firmasında mühendis olarak çalışıyormuş. Almanca ,doch,ingilizce biliyor. İşin güzeli abiside bizim camiadan mış. O da aynı aşiretten. Şimdi izin almış benim yaverliği mi yapacak. Sezai yi tanıdıktan sonra Haluk un “endişelerini anlıyor ama gerekeni biz yapacağız” demişti. Şimdi anlıyorum ne demek istediğini. Akşam karanlığında bile olsa belirgin sislerin içinde gidiyoruz. Hava puslu Sezai “ bu havayı alışsanız iyi olur zira buranın havası neredeyse hep böyle, buranın kış güneşi çok nazlı kolay kolay kendini göstermiyor” diyor. Neyse dışarısı her ne kadar sisli puslu da olsa benim içimdeki sislerin dağılmasından gayet memnunum. Gencin neşeli konuşmalarından mı bilemem unuttuğum o eski özgüvenim sanki geri gelip içime oturdu. Sansar burnuma kan kokuları gelmeye başladı.

Hollanda ne garip bir yer ne tümsek var ne bayır dümdüz bir yer. Önümüzdeki araçların arka lambalarından başka ve sislerin içinde araç ışıklarının yansımalarında belirli belirsiz ağaç silüetleri den başka hiçbir şey görmeden Eindhoven a vardık. Yol boyunca öğrendiğim ilk yabancı sözcük UİT di yani “çıkış”. Şehrin içerisinde daracık araç yollarından bir iki bisikletliyi saymazsak kimseleri görmeden navigasyon rehberliğinde Sırrının evinin önüne aracı park edip eve girdik.

Ev bir artı bir dubleks kutu gibi bir ev. Alt katta girişte wc si, amerikan mutfak salonu, mutfağın karşısında tüm teknik donanımın, çamaşır makinası ve kurutma makinasının konulduğu geriye kalanında ardiye gibi kullanıldığı beş altı metre kare bir oda , küçük balkon, üst kat yatak odası, küçük bir soyunma odası ve banyo wc si ile güzel bir daire. Hayalimdeki bekar evine girmeyi beklerken ki; Haluk ve Karahan bey rahat etmem için otelde kalmamı salık verirken ben onlar için bir sakıncası yoksa Sırrı nın evinde kalmak istemiştım. Hani ne kadar varlıklı bile olsalar ne yalan söyleyeyim böyle bir ev hayal etmemiştim. Ev kesinlikle bekar evi gibi hele hele erkil bir bekar evi hiç değildi. Eşyalar, tertip düzen o kadar itinayla döşenmişti ki şaşırmadım desem yalan olur.

_ Sırrı çok zevkli bir çocukmuş. Baksana evi cillop gibi deyince Sezai

_ Sormayın abi. O hakikatten bambaşka biriydi. Baksana hiç bekar evine benziyor mu? Sen gel bir de benim Rotterdam daki evi gör. Kendini kaybedersin. O yaptığı her işte böyleydi abi, ne yaparsa iyi yapardı.

_ Lakin bir şeyleri yanlış yapmış gibi gözüküyor ne dersin?

_ Yok be abi. Yani ben onu giyaben çocukluğundan şahsen de buraya geldikten sonra tanıdım. Hollandaya adapte olana kadar ben yardımcı oldum kendine. Gördüğüm inan söyledüğimden fazlasıydı. En küçük yanlışını görmedim. Amsterdam da hani şu meşhur kırmızı ışıklar sokağı varya adam bekar orayı bile “iğrenç yer” deyip gezmek istemedi. Alkolü, otu geç çocuk sigara bile içmiyordu.

_ E ne olduda bu adam ortadan kayboldu?

_ Abi bunu bana mı soruyorsun? Daha öncede senin gibi gelen polis abiler oldu. Onlara da ben eşlik ettim. Girmedüğimiz yer sormadığımız adam kalmadı. Onu tanıyan hiç bir kimse onun niçin en küçük imalı da olsa kötü bir şey söylemedi.

_ Az çok biliyorum. Yapılan çalışmaların dosyalarını inceledim. Lakin pazılda eksik bir parça var. O eksik parçayı bulmadıkça Sırrı bulunmaz.

_ Nedir o eksik parça dediğiniz.

_ Bende bilmiyorum lakin bizi Sırrı yı götürecek parca.Onuda nasip olursa beraber bulacağız inşallah.

_ Aradan geçen bunca zamandan sonra sizce bulabilir miyiz?

_ Onu zaman gösterecek Sezaim.Gerçeklerin er yada geç ortaya çıkması gibi bir adeti vardır. Tabi burada işin içinde can olunca o zaman aralığı hayati önem kazanıyor.

_ Sizce yaşıyor mudur?

_ Pek zannetmiyorum ama yinede mucizelere inanmak lazım. Allah büyük. Bakarsın sağ salim bulu veririz keratayı. Anladığım kadarıyla çok zeki akıllı biriymiş. Öyle kolay kolay tongaya düşecek biri değil.

_ Yok abi. İyi de sporcudur. İyi tenis oynar,kendini bakar.Her daim zindedir.

_ Neyse bakacağız artık. Bak Sezai seninle baştan anlaşıalım. Askerliğini yaptın değil mi?

_ Çoktan abi.

_ Bak biz cinayetçileri askerlik ve mantık ilişkisi gibi düşün. Bazen davranışlarımızda ,yaptıklarımızda mantık bulamayabilirsin ama onun altında mutlaka gizlenmiş bir mantık vardır. Ondandır. Ondan dolayı yaptığım ve yapacağımız bir çok şeyi kendince sorgulayıp yargıya varma. Soruları ben sorarım hatta mesleki deformasyon dan dolayı fazla sorarım. Aklının almadıklarını kendinde tut, eğer soruları sen sormaya başlarsan dikkatim dağılır sorduğun hiçbir soru amacımıza hizmet etmez. Delilin,bizi sonuca götürecek ipucunun nerede olduğunu bilemeyiz. Belki ta Fizanda dır belki de iki gözün kör noktası burnunun dibindedir. Yani sana örneklemek istersek yarın ben bu evi baştan sona inceleyeceğim. Senden ricam elinden geldiğinde hiç bir şeyi dokunma,valizlerden pijama hariç birşey çıkarmayalım.Yarın beni çöp karıştırırken görürsen kafayı yemiş bu ihtiyar diye düşünmeni istemem.

_ Yok abi ne haddime. Haluk abi sizin için efsanedir diyor. Diğerlerini gördüm ne yalan söyleyeyim sizin nasıl bir soruşturma yapacağınızı görmek için can atıyorum. Size ayak bağı olmamak için elimden geleni yapacağımdan şüphemiz olmasın.Hani olur ya istemsiz de olsa bir hatamı görürseniz lütfen direkt söyleyin. Ben size yardımcı olmak için burdayım.Rmrinize amadeyim deyince güldüm

_ Estağfurullah yığıdım. İnşallah iyi bir ekip olacağız deyince oda güldü.

Yol,jetlag bir yana iki günün yorgunluğu üzerimde. Hayaletlerim aklıma bile gelmedi uzun yıllardan sonra en güzel uykuyu Sırrı nın yatağında çektim.

Sabah uyandığımda saatim on biri gösteriyordu ve hava hala karanlıktı. Şok oldum. Deliksiz bunca saat nasıl olur da uyurum. Lavabodan sonra aşağıya inince Sezai yi koltukta televizyon izlerken buldum. Salona mis gibi taze çay kokusu kaplamıştı.

_ Günaydın. Saat on bir olmuş hava hala karanlık. Deliksiz uyumuşum deyince

_ Günaydın abi. Hava karanlıkta saat Türkiye de onbir burada henüz dokuz deyip güldü. Çay koydu. Çayları içtik.

_ Abi sen otur ben marketten birşeyler alıp geleyim kahvaltımızı yapalım dedi.

_ Tamam sen takıl ben bugün evi bir inceleyeceğim dedim. Sezai gitti. Ben evden başladım. Sezai geldi kahvaltı yaptık. Ben incelememi devam ettim. Sezai makarna yaptı akşam yemeği yedik ben incelememi devam ettim. Akşam elde olan inceleme çarpı sıfır.

Evde özel hiç bir şey bırakılmamış ki. Ne bir fotoğraf,ne bir kullanılmış ıvır zıvır. Hani eşyalı kiralık ev hazırlarsın ya;kiracının kullanacağı şeyleri bırakır önceki kiracının özel kullanimlarının hepsini atarsın... İşte evin hali bu şekilde. Bir iki yaprağı yazılı defter haricinde Sırrı ya ait hiç bir özel eşya bırakılmamış. Bunu Sezai ye söylediğimde

_ Abi sorma ya. Aslında ev daha iki ay öncesine kadar Sırrı dan kaldığı gibiydi. Bizimkiler ümidi kesince kesmek de demiyelim yenge hanım gelip Sırrı nın özellerini görmeye dayanamayınca temizlik firması çağırdılar adamlarda evde ne var ne yok temizleyip bal dök yala yaptılar. İki ay önce gelseydin herşey Sırrı dan kaldığı gibiydi.

_ Yapma ya.Tabi bunca zaman sonra onlarda haklı.Sonuçta ev kendilerinin değil mi?

_ Elbet abi. Ağaoğlu kirada oturur mu hiç?

_ Neyse ya yapacak bir şey yok artık önümüze bakacağız. Sırrı'nın çalıştığı firma buraya yakın mı?

_ Abi bende buraları pek bilmiyorum ama yakın. Zaten burası küçük bir yer.

_ Peki sen o firmadan ekip şefinden bir randevu alabilir misin? Çalışma arkadaşlarıyla konuşmak isterim.

_ Abi o firma firma değil bir dev. Lakin geçen yıl Türkiye'den gelen polis ekibiyle bir randevu alıp görüşmüşlerdi. Hatta tercümanlığını da ben yapmıştım. Bölüm müdürlerinin telefonu bende var.Sonradan birkaç soruları da olmuş bağlantı kurmuştum. Arayıp sorayım lakin randevu almamız biraz zaman alabilir.

_ Zamanın önemi yok deyince Sezai adamı aramak için absürt bir zaman olmadığını düşünmüş olmalı ki hemen adamın numarasını bulup aradı. İngilizce olarak adamla çok kısa bir konuşma yapıp eli yüzü ekşimiş şekilde telefonu kapattı.

_ Abi üzgünüm,adam ingiliz ve işten ayrılmış dedi

_ Deme ya,peki çalışma arkadaşlarından falan tanıdığın yok mu?

_ Abi bu firma çok büyük çalışma sistemleri de pek öyle senin bildiğin cinsden değil. Evet bir ekip var da hepsi birbirinden bağımsız. Kimse kimseyi doğru dürüst iş harici tanımıyor.

_ İyi de oğlum aynı yerde çalışmıyorlar mı bu adamlar?

_ Aynı firma da ama fiziken aynı ofiste falan değiller. Gördüğümde ben de çok şaşırmıştım.

_ Sonuçta bir buçuk yıl çalışmış,az çok birbirlerine bir şeyler söylemişlerdir,ekipten samimi olduğu birileri vardır bir dinlesek iyi olurdu. En azından ofislerini görürdük.

_ Abi ben sana ayarlamaya çalışacağım. Orda da bizden bir kaç kişi çalışıyor onlarla konuşayım.Seni içeri sokmak için belki bir yol buluruz.

_ Onlarda mı aşiretten?

_ Öyle abi dedi gülerek.

_ Maşallah sizin aşiret sınırları aşmış Sezai deyince.

_ Öyle abi aşiret büyük birde bizde okuyan çoktur dedi.

_ Ne güzel böyle birbirinize bağlı olmanız deyince

_ Yani dedi yine gülerek.

İkinci günü en yakınlardan komşulardan başladık. Sezai ne yalan söyleyeyim elim ayağımdan öte görmüş geçirmiş çocuk insan ilişkileri de muhteşem. Şüpheyle hatta birazda asık suratla kapılarını açan komşular ile kurduğu bağ harikaydı.Komşular kahve ikramları eşliğinde sorduğum tüm soruları sakince cevapladılar. Anladım ki burada bizdeki gibi komşuluğun esamesi yok. Adamları Sırrı'yı değil Sarı Çizmeli Mehmet Ağa'yı sorsam alacağım cevapları alırdım. Çevredeki marketleri umuma açık yerlere gün boyu dolaşıp Sırrı hakkında bir şeyler öğrenebilir miyiz diye bakiştırdık.Baktık ama birşey göremedik. Tüm çabayı sıfırla çarpıp akşama eve döndük.

Balkonda sigara içiyorum. Böyle sessiz bir ülke olamaz. Caddeler,sokaklar bomboş. Sokaktan geçenin topuk,bisikletinin zincir teker sesi dahi duvarlarda yankılanacak derece de sessiz. Zaten hangi komşuya Sırrı'nın kayıp olduğu zamanlarda extrem bir şey gördünüz mü diye sorduysam gülümsediler. Buralar gördüğüm iki gün gibiyse ruhuna el fatiha. Gri sessizliğin ortasında şuh bir huzur...

Sezai dediğini yaptı. Sırrı'nın şirketinde çalışan tanıdığı vasıtasıyla beni içeri sokmanın yolunu buldu. Belirli zamanlarda aile günleri oluyormuş.Üç gün sonra yine aile günleri varmış Sezai ile benim adımı yazdırarak akşam şirket tanıtım aile gezisine gidebileceğiz. Sevdim ben bu Sezai'yi.

Geçen iki günde ne kadar huzurlu uyuduğumu anlatamam. İyi ki gelmişim ben buraya. Emekliye ayrılıp çalışmasını asgariye çeken beynime burada bir şeyler oldu. Gördüğüm her şeyi Türkiyedekilerle mukayese etmeye başladım. Bu her ne olursa... Marketteki ürünler,sokaklar,en sevdiğim olgu” insan davranışları” aklınıza gelecek ne var ise;kısaca her şey. Zaten beyin böyle imiş. Yeni şeyleri öğrenip arşivleyebilmesi için, yani öğrenmesinin yolu, bildiklerinden bilmediklerini karşılaştırıp benzerlikler bulmasıymış. Burası benzerlikler ve farklılıklar cenneti,herşey harman olmuş önümüzde. Örnek vermeye gerek yok yabancı memlekette ilk zaman her şey birer örnek. Benzerlikte ,farklılıkta... Benzeri karşılaştırıp aynıymış,farklılıkları yine karşılaştırıp farklıymış diyorsun. Hemen kategoriye sokup sınıflandırıyorsun. O iyi bu kötü.O pahalı bu ucuz. Ondan bizde yok ama şuna benziyor. Emekliliğin kabus dolu dinginliğinde rölantide çalışan eskileri deşip duran beynim bu yenilik bombardımanında artık eskiler kapıyı bulduğu her fırsatta zorlasa da “yoh hemşerim” diyor ki bende arayıp da bulamadığım huzuru burada buluverdim. Allahım huzur ne güzel şeymiş. Yaşlılığın dermansızlığı bacaklarımı okşarken derinden uykuya dalmak sabah zinde bir zihinle kalkmak ne muhteşem şeymiş.

Tabi herşey öyle güzel gitmiyor. Biz cinayetçiler en çok vaka kahramanının konfor alanı sayılan en çok zaman geçirdiği yerlerden besleniriz. En çok delilleri,ipuçlarını oralarda buluruz. Sırrı nın ne evinde ne de mahallede en küçük birşey bulamadım. Zaten fi zamanı köprüler altından çok sular akmış. İşim iyice zorlaştı. Hatta zor imkansıza döndü desem yalan olmaz. Adamın bu kadar çok bulunduğu alanda toplu iğne başı kadar bir şey bulamadıysak nerede bulacağız ki?

Kahvaltıda Sezai

_ Abi dün gece yastık ararken koltuğun bazasında bir kutu buldum bak belki işine yarar diye bir ayakkabı kutusunu bana uzattı. Kutuyu alırken

_ O koltuğun bazası da mı varmış?diye sorunca

_ He abi pek belli olmasa da varmış dedi. Ben evi hiç olmadıysa üç kez tur bindirerek incelemiş,hatta koltuğun eklem yerlerine kadar bakmıştım ve baza maza görmemiştim. Meğer varmış. Kutuyu açınca içinden bir sürü üzerlerinde yer zaman,fiyat yazan bilet tarzı şeyler çıktı. Yabancı lisanda oldukları için

_ Bunlar ne diye sorup elimden bir kaçını Sezai ye uzatınca

_ Immmm.Bunlar değişik değişik biletler abi dedi Sezai elindeki bir iki örneği göstererek. Mesela şu Pariste Louvre müzesinin giriş bileti. Bak bu da Amsterdam'da Van Gogh müzesi. Yine Pariste bir otoparkın fişi. Eyfel kulesi.Paris de gezi teknesi bileti.Bak bu Belcika”dan meşhur bir çikolatacının yazar kasa fişi. Sezai fişleri inceledikçe Avrupanın gözde kentlerinden yerler söylüyordu.

_ Abi Sırrı gezdiği yerlerin biletlerini,fişlerini biriktirmiş anı olarak saklamış.

_ Güzel,körün istediği bir göz Allah ona verdi sırma hemde çift göz dedim. Masayı kutuda bulduğumuz tüm fişleri tek tek ülke ülke olarak istifleyip sıraladık.

_ Sezai bir kırtasiye bulmalıyız. Bize Avrupa haritası ve yazı tahtası lazım deyince

_ Tamam abi hemen hallederim,lakin istersen önce bir kahvaltı yapsak deyince

_ Ya kusura bakma,yapalım elbet. Masadaki sıraladığımız fişleri bozmadık orta sehpa da iki büküm hızlıca kahvaltımızı yaptık. Ben heyecanlanınca Sezai de bana uyuyordu. Becerikli çocuk navigasyondan kırtasiyeyi buldu yarım saat sonra istediğim malzemeler ile ben kahvemi içip üçüncü sigaramda geri geldi.

_ Abi herşey tamam da harita biraz küçük zaman kaybetmeyelim diye büyüğünü bulmaya çalışmadım nasıl olsa buluruz,bulunca da değiştiririz dedi. Küçükten az büyükce haritayı duvara yapıştırdık. Fişleri zamanına sayı mekanına da harfle numaralandırıp tarih sıralamasına göre haritanın yanına sırasıyla yapıştırdık. Haritada her fişin olduğu kente renkli

raptiyeleri zımbaladık. Yan tarafa da en üst ortada Sırrı isminin haricinde bir şey yazamadığımız beyaz yazı tahtasını koyduk. Hatıra panomuz hazır. Geçip koltuğa oturdum Sezai de yanıma oturması için yer gösterdim. Panoya bakıyoruz...

_ Nasıl oldu? diye sorunca Sezai azıcık imalı imalı gülümseyip

_ İyi oldu abi.

_ E şimdi ne görüyorsun bu panodan? diye sorunca Sezai yana dönüp yüzüme baktı

_ Bilmem ki abi ne görmem lazım? Hani koleksiyon herkes bir şeyler biriktirir ya Sırrı da gezdiği yerlerden bir şeyler biriktirmiş dedi.

_ Diyorsun dedim.

_ Yani dedi. Yaklaşık iki üç dakika panoya sessizce bakmaya devam ettik. Sezai belli etmemeye çalışsa da yanımda kıvranıyordu. İki panoya bir bana bakıyordu; ne diyeceğim diye. Bende ona içimden küçük bir sunum gösterisi hazırlıyordum.

_ Sizin Sırrı anlattığınız kadarda evcimen değilmiş. Gezmeyi seviyormuş. Bak bir buçuk yıl içerisinde dolaşmadığı yer kalmamış. Sırrıyı bir uçak olarak düşün. O haritada görmüş olduğumuz şey Sırrının iz düşümü. İki gündür evi mahalleyi yani apronu araştırdık birşey bulamadık. Şimdiki hareket planımız bu uçağın iz düşümünü araştırmak ve o kara kutuyu bulmak. Kısa ve öz. Ha bir de Paris hayranıymış. Bak diye haritayı gösterince Paris kentinin üzerindeki kırmızı raptiyeler yetmemiş kırmızı lacivert Fenerbahçe ye dönmüştü, fişlerde de P9 göze çarpıyordu. Paris'e tam dokuz kez gitmişti. İkinci yer Sezai nin dediğine göre buraya çok yakın alışveriş merkezi olan Normunt. Oraya bile yalnızca beş kez gitmiş. Önceleri farklı zamanlarda değişik yerlere giderken sonlarda altı kez üst üste yalnızca Paris e gitmiş. Seninki ne bulduysa Paris'te alışveriş merkezi dediğin Normunt a bile gitme gereği duymamış.

_ Şimdi iki gün sonra Şirketteki aile gezimizi düşünürsek öncelikle bize yakın yerleri şu iki günde bir şey bulabilir miyiz diye gidip bir bakalım. Şirketten sonra istikamet Paris deyince Sezai ye dönüp ne dersin diye bir göz kırptım. O ise tüm dikkatiyle beni dinliyordu. Göz kırpmamla kendine gelir gibi oldu.

_ Şimdi senden istediğim artık Haluk beyle mi yoksa Karahan bey veya her kimle bağlantı kurarsan Sırrı nın kredi kartlarının bu şehirlerde ki harcamalarının tam dökümlerini temin etmen. Ayrıca bu kadar gezen adam mutlaka sosyal mecralarda paylaşım yapmıştır. Sırrı nın Avrupa da mevcut olan tüm fotoğraflarının bir online dosya içinde bize gönderilmesi. Bu iki şeyi ne kadar kısa zamanda temin ede bilersen o kadar iyi olur deyip Sezai nin yüzüne bakınca hala donuk kaldığını gördüm.

_ Hemen holding finans direktörü ile bağlantı kurarım abi dedi titrek sesle.

Ertesi günü bizde Sırrı gibi ilk yeldeğirmenleriyle ünlü Zaanse Schans isimli şehre gittik. Nefis bir yer. Vakti zamanların ticaret merkeziymiş. Heryer yel değirmenleri. Denizin, bataklığın insanlarca nasıl insan üstü çaba ile bir yerleşim yerine dönüştürüldüğünün muhteşem görüntüsü. Gariplerim bataklıkta batmayan sandala benzeyen tahtadan takunyalarla çalışıp çabalamışlar ve harika bir eser yaratmışlar. Değirmenlerin yerinde köprü üzerinde gelenlerin fotoğraflarını çekip duvara asıp satan çifti görünce bir an heyecanlandım. Sezai Sırrı yı hele bir de iki yıl öncesini sorunca adam kendileriyle dalga geçtiğimizi zannedip işlerine engel oluyoruz diye bir güzel tersledi. Çeşit çeşit peynir satıyorlarmış tatsak da tatları pek bizim ağız tadımıza hitap etmiyor. İçerde müzesi var. Çalışanlara Sırrı nın fotoğrafını göstersekte tanıyan yok. Bizimkisi önce iş sonrası eğlenceye döndü. Fotoğraflar çektik. Yani sonuçta bizde insanız. Rüyamda görmediğim yerleri geziyoruz elbet bakacağız gördüklerimizden tat alacağız. Elimiz boş olsada insanı olarak gördüklerimizin kritiği içinde akşama Einthoven a geri döndük.

Bugün de Normunt a gittik. Dünyada ki her türlü markanın outlet inin bulunduğu alışveriş merkezi kente. Yapmaya çalıştığımız şeyin ne kadar samanlıkta iğne aramak hatta çok da saçma bir şey olarak gözüktüğünü üç dört dükkandan sonra şahit olduk. Bunca kalabalığın içerisinde iki yıl önce bu adamı gördünüz mü sorusundan daha saçma bir soru olamazdı. Sezai nin yüzünün düştüğünü görünce “tamam daha da sormayalım” dedim. Avrupanın her yerinden insanlar çağın vebası alışveriş için buraya üşüşmüşler. Her çeşitten insan görüyorsunuz. Orjinal markalı ürünleri outletlerin den daha ucuza alabilmek için mağazaların önlerinde uzun kuyruklarda bekliyorlar. Her çeşit markayı her çeşit milletten insan kapanın elinde kalıyor gibi. Rakamdan kar ettiklerini zannedip sevinçle alsalarda ucuza bulmuşken alalım diye fazla fazla alıp stokladıkları için toplamda zarar ediyorlar ama kimse bunun farkında değil. Herkes aldıklarını önce en yakınlarını ne kadar ucuza aldım ama diye neşeyle gösterirken daha fazlasını uzaktaki yakınlarını gösterebilme heyecanlarını taşıyorlar. “Batan geminin malları bunlar gel vatandaş!” Gemi batacak da, mal kurtulacak; kim inanırsa? Sabah geç kalktık. Kahvaltı falan. Ardında bizim muhteşem panomuzun dekorunda televizyon seyrediyoruz. Bugün saat 17.00 de Sırrı nın iş yerine aile gezisi olarak gideceğiz. Sezai

_ Abi bana baştan soru sormak yok dedin ama... deyip sustu. Aslında konuşmalarımızda sezai nin içini için için bir şeylerin yediğini seziyordum. Güldüm

_ Hadi sor bakalım deyince bir heyecanlandı, oturduğu koltuktan kendini bir çeki düzen verip

_ Abi ya ayıp olmazsa bir şey soracağım

_ Sor dedim ya Sezai

_ Sence Sırrı yı böyle bulabilir miyiz?

_ Sence? diye geri sorusunu soruyla karşılayınca

_ Aklım almıyor dedi

_ Neye aklın almıyor?

_ Bunca zamandan sonra gittiği yerlerde onu arayarak. Olumsuz takısı “Çık” dedi diliyle alt çenesini öne çekip dudaklarını buruşturarak.

_ Peki daha iyi bir fikrin var mı? diye sorunca Buruşturmuş çenesini daha da öne çıkararak sessiz kaldı.

_ İnanmıyorsun yani? dedim. Yine sabit kalmayı tercih etti. İşin garibi Sezai nin böyle düşünmesini hiç mi hiç yadırgamadım. Zeki akıllı çocuktu. Görmüş geçirmiş iyi eğitim almış biriydi. Böyle düşünmese şaşardım.

_ Sezai madem biz bir ekibiz, kapat televizyonu da sana açıklayayım. Bizim Sırrı bir uçak. Bunu biliyorsun değil mi? Uçak uçtu uçtu, radardan kayboldu. Düştü mü yoksa bir dala mı kondu belli değil. Bunca zamandan sonra en küçük bir geri bildirim yoksa düşme ihtimali çok çok fazla. Elimizde ne var? Hiç bir şey. Yalnızca uçağın iz düşümü. Radardan kaybolduktan sonra ne kadar uçtu, ne zaman düştü veya kondu hiç bir şey bilmiyoruz değil mi? Akıllı adam elindekiyle yetinmesini bilendir. Şimdi elimizde bu var. Bu adam buralarda dolanmış durmuş. Hiçbir şey durduk yerde olmaz. Bu uçağın radardan kaybolduktan sonra ne olduğu sonuçtur. Sonuçları götüren asıl nedendir. Sen bakma herkesin sonuçla ilgilendiğine. Ben nedenlerle ilgilenirim. Nedenini bulursak sonucu da buluruz. Neden de bu izdüşümünde gizli olabilir. En azından elimizde tek veri bu. Isınma turları gibi düşün. Bakmazsan göremezsin. Aramazsan bulamazsın. Gördüğün veya bulduğun değil bazen denediğin önemlidir. Neyi nerede bulacağını denemeden öğrenemezsin. Şimdilik elimizde bu var. Bunun üzerinden gitmek zorundayız. Yarın bakarsın başka birşey karşımıza çıkar onun üzerinden yürürüz. Bizim işimiz gözümüzü her daim açık tutmaktır. Bizim işimizde neyin nereden çıkacağını kimse ön göremez. Yani işin özü kafanı bulandırmak istemem ama şimdilik başka yol gözüküyor dedim. Sezai

_ Anladım abi.

_ Bir bok anladığın yok. Önce inanacaksın. İnanmadığın bir şeyi sittin sene denesen yapamazsın.Şimdi soruyorum.Sırrı nın sırrını bulacak mıyız? deyip yüzüne bakınca Sezai nin yüz şekli gülümsememe neden oldu. İşaret parmağımla sehpanın üzerine hayali bir çizgi atarak

_ Aha şuraya yazıyorum. Ben Sansar Zafer. Ben bu sırrı çözerim! dedim kaşlarımı çatarak. ASLM. Sırrı nın yaklaşık bir buçuk yıl mühendis olarak çalıştığı firma. Ergenekon isimli Mekatronik Mühendisi olarak orada çalışan Sezai nin tanıdığı vasıtası ile aile ziyareti etkinliği ile firmaya giriş yaptık. Daha kapıda karşılayan takım elbiseli kart güvenlikten geçtikten sonra bizi Lobide hoş resepsiyonistler kayıtlarımızı yapıp ziyaretçi kartlarını köşede klasik müzik çalan,ortada çocuklarla aktivite yapan görevliler,atıştıranlar sade ama güzel peyzajlı bir atmosferde kendimizi bulduk. Ergenekon'da Sezai gibi pırıl pırıl genç mühendis. Zekası gözlerinden eğitimi,terbiyesi hareketlerinden okunuyor. Onun rehberliğinde binayı tanıtıyor. Sonra ziyaretçilerin ikinci uğrak yeri olan bir gösterim odasına aldılar. Tavandan tabana akan bir projektör tarzı sunum cihazı kapılar kapandıktan sonra sunuma başladı. Etkilenmemek elde değildi. On dakikalık sunumu yarım yamalak ingilizceyle dahi ağzım açık seyrettim. Yaklaşık kırk üç bin çalışanın olduğu bu firma cipleri yapan makinayı yapıyorlar. Önce ne yaptıklarını,sonrada yapmasalar nelerin olacağından çok nelerin olmayacağını çok güzel izah ettiler. Teknolojik olarak benim gibi kart bir emniyetçinin anlaması çok zor şeyler. İki örneği iyi anladım. Mesela aydan dünyaya bir santimetrekareye ışık tutabilir teknolojisi makinanın içerisindeymiş. Sıradan bir binek araba büyüklüğünde ürettikleri makinanın eski versiyonu iki yüz,iki yüz elli yeni versiyonu ise beşyüz milyon dolara satılıyormuş. Bu makinayı saf altından üretsen o kadar etmez. İşte teknoloji bu olsa gerek. Dışarı çıktık tüm koridor boyu asılmış yüzlerce patentin içerisinde geçtik. Neyse konumuz firma değil de; lakin görüp duyduktan sonra gel de bunlara da kafa yorma. Üst katlara Ergenekon'un gözetim ve eşliğinde çıkıyoruz. İki kişinin geçemeyeceği dönerli kapılardan,dar asansörlerden her yerde izleniyorsun izlenimi veren kameralardan geçiyoruz. Çalışma katlarını çıkınca Sezai nin “onların ofisi falan yok gidince ne demek istediğimi anlarsınız “demesi aklıma geldi. Daha önce hiç görmediğim bir sistem. Hiç bir yer özelin değil,lakin her yer senin. Kimsenin sabit ne bir çalışma masası var,ne de bir ofisi. Heryer mükemmel dizayn edilmiş çoklu fonksiyonlu çift ekranlı masalar.Burada personelin birbiriyle iletişim veya sosyallik yapması gibi bir durum mümkün değil. Tek gaye işe odaklık. İkişerden başlayarak çokluluğa doğru serpiştirilmiş toplantı odaları. Koridorlardaki dinlenme koltukları bile içinde oturduğunda kafana kadar kaybolacak şekilde dizayn edilmiş. Ne sen koridorda yürüyeni ne de koridorda yürüyen seni görebilir. Katlarda tanıdık gelen sosyalleşmeye açık tek şey her kata konulan langırt. Gezimiz bir saat falan sürdü. Gördüklerim karşısında şaşırdım kaldım. Sırrı ile ilgili birkaç soru sormayı denesem de cevabını sormadan biliyordum. İlerde ekip arkadaşları ile falan konuşurum diye düşünen ben gördüklerimden sonra bunun beyhude çabadan öte birşey olmayacağını çoktan anlamış durumdayım. Burdan bize iş çıkmaz. Ergenekon a teşekkür ettikten sonra ayrıldık.

Hollanda”ya gelesi henüz bir hafta olmamışken dağarcığıma birçok yeni şey eklemiştim ama bu firmadaki gördüklerim hepsini bastırıp geçti. Nano teknoloji. İnsanoğlu neler becermiş inanın aklım almıyor. Adamlar nerede biz nerelerdeyiz? Sanki farklı dünyanın insanlarıyız. Adamlar yapmış. Bize yaptıklarını en basit şekilde anlatmaya çalışsalar dahi anlayabilmemizin mümkünatı yok. Hani bir kamyon patlıcana bir telefon değişti var ya; artık o benim için çok geride kaldı. Bir makina bir nesil boyunca yetiştirilmiş tüm sera ürünleri. Yolda

_ E Sezai çözeriz dedik de.Oğlum bu iş garip hal alıyor. Ev,mahalle şimdi de iş. Sıfırın sıfır çarpanı. Ne bok yiyeceğiz böyle?

_ Valla abi siz bilirsiniz.

_ Ümitsizliğe gerek yok. Bulacağız elbet tutunacak bir dal. Bak Paris farklı olacak demedi deme deyince

_ Abi bende onu diyecektim. Hani gideceğimiz yerlerden biri de Rotterdam yani benim kentim. Paris'ten önce oraya gidebilir miyiz? Ben de kendime birşeyler alsam hem bir eve baksam? diye sorunca

_ Olur elbet. Nasıl olsa gitmeyecek miyiz? Önce oraya bakarız Paris'e sonra gideriz. Olur,olur dedim.

_ Ayrıca finans Sırrı'nın kredi kartı hesap dökümlerini ve toplayabildikleri tüm fotoğraflarını göndermiş.

_ Güzel sen fotoğrafları tv ye kur bakalım. Kart dökümlerini de print eder misin? Az önce gördüklerimden sonra utanarak demem odur ki biz çok eskilerde kalmışız. Bilgisayardan incelemek tense hala eski usul kağıttan renkli kalemler eşliğinde incelemeyi tercih ederim. Bizimkisi çağ gerisi değil,çağdıslılık. E napcen? Biz de böyleyiz...

Akşam fotoğrafları tv ekranından tek tek inceledik. Tekrar tekrar üzerinden geçtik. gecenin ileri saatlerinde salonda yatan Sezai'yi rahatsızlık vermemek için paydos ettik.

Rotterdam. Sezai'nin memleketi diyeyim. İnşaat mühendisi olarak niçin burayı tercih ettiğini şehri görünce anladım. Çok modern bir şehir. Mimarlar bu şehirde farklı bina yapmak için proje yarıştırmışlar. Bir bina diğerini benzemiyor. Ovalinden tutun,şekilsizine, yamuğundan tutunda yer çekimine inat ters evlerine kadar yapmışlar. Sırrı da bulunan biletlein olduğu yerlere gittik. Dün akşam seyrettiğimiz resimlerin yerlerini keşfetmeye çalıştık. Üç beş kişiye resim gösterdik. "Yoh hemşerimin" felemençesini duyduk. Yine gezdik tozduk, ilginç heryeri resimler tablolarla dolu mimarisi anlaşılmaz bir binanın içine konulan christmas marketinde Yunan döneri yedik. Çok kötüydü. Akşama Sezai'ye misafirim.

Sezai'nin evi dul evi. Herşey var. Durumu da iyi anlaşılan herşey kaliteli lakin Sırrı'nın evindeki inceliklerden yoksun. Çok metarilist. Kuru, biraz da yavan. Sezai iyi ev sahibi beni rahat ettirmek için odasını vermeye bile kalktı tabi ben çocukların odasında karar kıldım. "Hanım gelmese de çocuklar gelir gider" diyor. Zaten hanımıyla ayrılmışlar aslında tabi iki çocuk olunca düzeyli bir ilişkileri varmış. "Ne ayırırız, ne de beraberiz" diyor.

Ertesi sabah Amsterdam'a yola çıktık. Amsterdam günahlar kenti diye duyardım az bile söylemişler. Bu kadar zıtlığın iç içe girdiği bir yer görmedim. Harika bir kent. Binlerce değil on binlerce bisikletliler. Yer gök bisiklet. Dev bisiklet parkları. Kanallar,göcecekmiş gibi sırt sırta vermiş yamulmuş binalar. Red lights, Kırmızı Işıklar sokağı.Alkol,seks,seks işçiliği,barlar ,her türlü fantazili gösteriler,her çeşit uyuşturucunun alenen satıldığı ve kullanıldığı cehennemden bir parça. Günahlar geçidi. Sokağı dolduranlarda bir o kadar çeşitli. Her telden caz yapıyorlar. Bebek arabalı çiftlerden ,okul öğrencilerinden ayaşlara kadar. Kırmızı ışıklı kafeslere hapsolmuş mayolu seks işçileri ne kadar. Bu caddede birine yaklaşıp birşey sormak başa bela almaktan beter. Yiyorsa deneyeceksin. Herşeyin bu kadar alenen olması ne tuhaf. Sosyal medyada ünlü Sırrı'nın resimlerinden birinde önünde olduğu vafılcıyı bulduk. Sıra bekledik. Vafılları alırken Sırrı'nın resmini gösterdik "Nee" cevabını alıp vafıl larımızı üstümüze dökmeden yeme yarışına girdik.Van Gogh müzesine gidip sorduk. "Nee " dediler. Akşama dolandık. Ne aradığımızı bilerek,lakin kendimizi bilmeyerek dolanıp durduk. Ot kokulu barların önünden geçtik. Dünyalı turistlerin binbir çeşidini gördük. Kanal üzerinde geçen gezi teknelerinde,nehir üstüne düşen şehir ışıkları yakamozlarında Sırrı'nın yüzünü olmadı silüetini aradık... "Nee" dediler. Hani severim alemini seyretmeyi. Alemin beni seyretmesini ise hiç haz almam. Her yer yeni alem keyifle seyre diyorum alemleri. Masumluk ve dejenerenin,şeytanlarla meleklerin bu kadar iç içe olduğu bir kent görmedim. Sezai Sırrı'nın burayı pek sevmediğini tekrar etmesiyle "haklıymış çocuk" dedim.

Hollandayı bir yer hariç bitirdik. Bugün Belçika Brugge dayız. Sular içindeki tarihin küflü sayfalarından çıkıp gelen yosun kokulu kent. Sanki orta çağ tarihi bir filmin içine balıklama dalmış gibiyiz. Heryer tarih kokuyor. Evlerin yapısı,kilise,manastır, arnavut kaldırımlar,koca atların çektiği faytonlar,renğarenk çikolata şeker dükkanları, binlerce çeşit belçika biraları dekorlu mağazalar inanılmaz bir yer. Akşama kadar dolandık,kafelerde oturduk. Eski köklü yer Sırrı'nın resmini gösterdik hep "Non" cevabını duyup geri döndük.

Paris. Kentlerin paşası. Ne muhteşem bir kent. Bu yaşıma kadar bir çok filmde,kitapta konusu geçti ismen bilsemde çışmen görmeden Paris i biliyorum demeyeceksin.Paris anca bir nefes gibi içine çekerek tanınabilir.Onun o muhteşem tadını almadan anca bir baklavayı vitrinden seyretmek gibi bir şey.

Bir kere muhteşem bir kent planı var. Muhteşem mimarisi var. Muhteşem tarihi dokusu korunmuş. Heryer birbirinden muhteşem sanat eserleri ,heykellerle donatılmış.Ucsuz bucaksız muhteşem parklar. Hayatın ritmini çağlayarak akan Muhtesem Sen nehri. Muhteşem Eyfel kulesi... Yani sen bir de; ben bin tane daha ekleyeceğim muhteşemlikler geçidi. Kente aşık oldum. Günlerce Paris i dolaşıp durduk. Elimizde ki koleksiyon fişlerinin olduğu mekanlara gittik. Oralarda gördüğümüzü Sırrı'yı sorduk."Non" dediler başka bir şey demediler. Şanzelize"yi boy boy yürüdük. Heykelleri,binaları bakımlı Fransız hanımlarını seyrettik. Kütüphaneleri,müzeleri dolaştık. Bazilikanın olduğu tepeye çıktık. Tarihi eski dokuları muhafaza edilmiş muhteşem bir yer.Binlerce asma kilite bile Sırrı'yı aradık. Biz yılmadan sorduk onlar yılmadan "Non" dedileri. Artık bu olumsuzluk takısından nefret eder oldum.

Bizimkisi kör gözle samanlıkta iğne aramaktan farksız. Elde olan bu ne yapayım? Böyle körleme arayıştan başka bir çaremiz yok. Eldeki veriler yoktan bir fazla. Sırrı'nın fotoğraf çektiydikleri yerleri bire bir bulduk. Nehir kaptanlarından,sokak evsizlerine kadar resmini gösterdik. Eyfel kulesi'nin etrafını yuvalanan özellikle Afrika kökenli göçmenlerin,hintli souvenir satıcı üçkağıtçılar a kadar tek tek sorduk. Hatta onlardan bu adam hakkında bilgi verene ödöl vereceğimize kadar işi götürdük. Cevap değişmedi." Non" . Artık Sezai ümitsizliğini ayan beyan dile getirmeye başladı. Akıllı çocuk. Edebinden beni rahatsız etmemek için birşey demiyor ama artık mimiklerinden onun ne düşündüğünü anlayabiliyorum.

Paris fiziken muhteşem bir kent olsa da popölasyon olarak ciddi sıkıntıları bünyesinde barındıran bir yer. Her milletten adam var. Topluluklar arasındaki statü açısı bu kadar geniş olursa,o geniş alana birçok olumsuzluk sıkışı veriyor. İçerde servet değerinde parayı bir çanta satan mağazanın on metre ilerisinde bir evsiz kendine yer yapmış orada yaşam mücadelesini veriyor. Yani her an her yerde başınıza birşey gelebilir,gelmese bile bu farklılıklar insanı tedirgin etmeye yetiyor. Motorlu polisler bile üçer dörder geziyor. Askerler manga olarak tam teçhizat sokaktalar. Hollanda'nın sakinliği dinginliğinden sonra buradaki durum insana garip geliyor.

İki gün sonra yılbaşı. Sezai yılbaşını çocuklarıyla geçirmek istiyor. "Sen de gel" dese de kamber olmaya gerek yok. Çocukla onbeş gündür zaten siyam ikizi gibiyiz. "Sen git ben Eindhoven de vakit geçiririm" diyorum. Paris gezimizi kesip Hollanda ya geri döndük. Sezai ile yılın altıncı günü pazartesi günü buluşuruz dedim. Sezai gitmeden buranın yaşamı,evin düzeni ile ilgili elinden geldiğince şöyle yap böyle yap diye anaç uyarılarını sıraladı durdu. Yalnızlık. Sizce güzel mi? Yani nereden baktığına bağlı. Yalnız kalınca son iki haftadaki gördüklerimi tekrardan irdelemek durumunda kaldım. Altmış küsur yaşıdayım. Görmediğim kalmadı diye düşününlerdenim. Şimdi düşünmüyorum. Her balık kendi göletindekini biliyor. Şimdi benim içinde olduğum gibi farklı göletlere girdi mi bilmediği ne çok şey olduğunu işte o zaman anlayıveriyor. Hatta yeni göletler öncekilerinden çok fazla habitat çeşitliliği

gösterebiliyor. Bu da insanda daha önce sorgulamadığı bir çok şeyi sorgulamasını neden oluyor. Sıradanlık insanı sıradanlaştırıyor. Farklılıklar ise onu geliştiriyor. Hatta olumlu evrilebilmemin en büyük yolu bu farklılıklarla karşılaşmak. Ne kadar farklılık o kadar değişik bakış açısı. Bak geldiğimden beri geçmişin tüm hayaletlerinden kurtuluverdim. Beynim bu farklılık karmaşasında o kadar yoğun ki geçmişle falan ilgilenmeye ne vakti, ne de enerjisi var. Bu yeni durumdan ziyadesiyle memnunum. hele hele bir de Sırrı'nın sırrını çözmeyi becerebilirim bu işi taçlandırmış olacağım.

Neredeyse bir haftam var. Yalnızım. Türkiye ile ilgili hiç bir şey duymak veya seymek istemiyorum. Hiçbir şeyin konsantremi bozmasına izin vermemem lazım. Karşımda ilk gün astığımız şeklindeki panomuz, kar beyaz yazı tahtamız hala öylece ilk haliyle duruyor. Kafamda ise olasılıklar karmaşası dönüp duruyor. Yani bu herife ne olmuş olabilir ki? Bir sürü teori geliştirdim. Tutacak bir dal bulabilsem gerisi gelir de ne bileyim. Sırrı sır.

Sırrı'nın elimdeki fiş koleksiyonundan ,çevredekilerin anlatımından bir profilini çizmeye çalışıyorum. Ortaya çıkan şey sütte leke var onda yok. Hani bir fide falan desem iki yıl olmuş mümkün değil. İş gücü falan desem babasıyla aile işleriyle zaten hiç bir bağı yok. Yani çocuğa hiç bir kötü simulasyon uymuyor. Kıyıda köşede öldü kaldı desem bu zamana mutlaka bir kokusu çıkardı. E nerde bu Sırrı? Nedir bu Sırrı'nın sırrı?

Yok birbirimizden farkımız. Sen istediğin kadar sistem kur. İstedğin kadar eğit donat. İnsan özünde neyse odur. O sakın huzurlu Hollanda lılar dediklerim yılbaşı günü çıldırdılar. Hani meşhur arınma gecesi diye bir film varya onun gibi adamlar iki gün boyunca ne çok havai fişek attılar. O sisler içindeki gri gökyüzü iki gün boyunca gökkuşağı renklerine patlama sesleri arasında yandı yandı söndü. Sessiz şehir, kent savaşlarının en acımasızını yaşayan seslere büründü. Bu savaş seslerinin mutluluk patlamaları olması ne güzel. Keşke dünyanın her yerinde savaşın olduğu ve gökyüzüne benzer seslerin kapladığı yerlerde de savaşın insanları korkular içinde değil de buradaki gibi mutluluk içinde olsalar. Silah değil, maytap havai fişekler her yeri kapsasa... Kan gözyaşı değil, mutluluk çığlıkları semalara yükselse. Evin etrafından pek ayrılmadım. Bilgisayardan Paris araştırmaları yaptım. Sırrı'nın koleksiyon fişlerinden bir mandala çıkardım. Gezip gördüklerimizle ,duyduklarımızla değişik değişik versiyonlar denedim. Fotoğraflardan değirmencinin kör beygiri dizilimi yaptım. İçimden ikiye bölündüm. Biri kılçık oldu diğeri dedektif. İkisini kıyasıya mücadeleye soktum. En uçuk fikirleri bile gemlemedim. O onu dedi diğeri onun dediğini çürüttü. Keşke ekipten Harun, Osman falan olsaydı. Bu uçuk fikirleri daha da uçurabilirdik. Dördüncü gün artık emindim. Bu işte bir ibnelik vardı. Herşey bu kadar stabil olamazdı. Bunu ancak iyi bir senarist veya yazar baştan ismarlama bir proje olarak yazabilir. Yani avrupanın en gözde kentlerine gidiyorsun...Yalnızca yok, yok. Gençsin, yakışıklısın, bekarsın, karun kadar zengin ve güçlü bir adamın oğlusun arkadaş yok, kız yok. Tüm biletler tek kişilik. Paris senin yaşta tek başına gezilir mi be adam?! Bu yaşta adamım benim bile içim kıpır kıpır kıpırdadı. Sen nasıl oluyor da hep tek başına oluyorsun? Tüm biletler tek kişilik. Tüm fotoğraflarda teksin. Ne saklıyorsun Sırrı?! Olmadı nerede saklanıyorsun?

Yani Avrupanın bu kasvetli havasında onca yeri tek başına mı gezdin? Hadi diğer yerleri geç; Paris tek başına gezilir mi be oğlum? Hemde bir buçuk yılda dokuz kez gitmişsin. Ne bok yedin oralarda?

Fotoğrafları tek tek incelemeye başladım. En ince ayrıntısına kadar. Bir iki video da vardı. Holding in bilişimcileri Sırrı'nın bilgisayar ve telefonundaki tüm verileri iyi kopyalamışlar. İki gün boyunca fotoları izledim durdum. Fotoları nasıl çekmiş, selfie mi yapmış birilerine mi çektiymiş, hangi açıdan çekmiş? Her şeyi. Derken bingo.

Yakaladım seni Sırrı. Sen nehri gezinti teknesinde çektiği video da tam köprü'nün altından geçerken gezi teknesinin üst camından yansımda Sırrı'nın yanında başka bir gencin

oturduğu kadrja düşmüş. Filmi defalarca ileri geri yaptım. İki kişilik koltukta yanında oturan genç te Sırrı'nın eldivenin biri vardı. Sırrı kamera çekerken genç Sırrı'nın eldivenini tutuyordu. Yani tanışıyorlardı. İki gün boyunca tüm fotoğrafları tekrar tekrar inceledim. One more bingo. Yine Pariste şanzelizede çektiği bir başka fotoğrafta aynı genç ardı dönük vitrine bakıyor. Fotoğrafta belirli belirsiz. Bir başka fotoğrafta yine Paris'te bir kafede yemek yerken karşısında kirli kuver ve kullanılmış çatal bıçak duruyor. Sırrını buldum Sırrı efendi. İşin garibi genci incelediğimde fiziken sanki Sırrı ile kardeş mişcesine benziyor. Neredeyse aynı boyda, aynı kilolarda, genç daha kumral, saçları da bir tık daha koyu. Gencin saçları dalgalı kıvrıkcık, Sırrı'nın ki gibi merinos tipten değil.

Sırrı'nın Paris fotoğraflarının tamamını çıkarıp ayrı bir dosyada topladım. Bunu yaparken de Brugge'da çekilen bir fotoğrafta kanaldaki yansımada gencin kafasının gölgesini tespit ettim. Vay köftehor Sırrı. Kim bu genç. Onca araştırma soruşturmada ne ismi ne de çismi geçiyor. Kim bu sır gibi tuttuğun herif.

Holding'in göndermiş olduğu kredi kart ekstrelerini tek tek inceledim. Sırrı'nın kaldığı otelleri araştırıyorum. Dokuz kez gittiği Paris'de yalnızca dört kez otel harcaması ödenmiş. O otellerin isimlerini yazdım. Yemek yediği yerleri çıkarttım. Alışveriş yaptığı mağazaları. Parisle ilgili ne kadar harcama varsa tamamını listeledim. Sezai ile buluşacağımız dan bir gün önce tüm hazırlıklarımı bitirmiştım. Şimdi tam bir iz düşümü elimde. Paris'e gitmek için heyecanlanıyorum. Sezai aradı iki gün daha mücadele istedi. Çocuklardan ayrılamamış. Tamam dedim.

Çalışmalarımın üzerinden geçtim. Zaman oldu kendimi dışarı atıp çevreyi tanımaya çalıştım. İnsanları seyrettim. Usul usul yağın yağmurda kafamda Paris, Sırrı gezip dolaştım. Sisler içerisinde dinginliğin huzurun ortasında aptal ıslatan yağmurlarda geziniyorum. Çitsiz, perdesiz pencereyi ihtiyar sarı gri saçlı insanların evlerinin önünden geçiyorum. Dışarı soğuk olsa da içerisi sıcacık gözüküyor. Her evin dış peyzajı bile farklı. Hollandalılar özgünlüklerini her yere yansıtmışlar. Ara sıra arımda aniden beliriveren bisikletli birileri daldığım melenkolden beni çekip alıyor. Hala bu bisikletlilere alışamadım. Sessizce bir anda ardında belirir veriyorlar. Önden gelenleri görüp kenara çekiliyorum da kışkımda da gözüm yok ki.

Geçmişimi yaşanmışlıklarımı düşünüyorum. İnsan öykü bitti sona geldim diye düşünürken bir anda başka ne öykülerin yaşamların olduğunu görünce istemsizce kendisiyle hesaplaşıyor. Sorgu yargı falan derken ben bu hayatı gönlümce yaşayamamışım diyorum. Başarısızım. Hatta sınıfta kalmışım. Katiller peşinde, kan cesetler arasında yaşanmış bir hayat. Ne bekliyorum ki? Eskiden iyi ki evlenip çocukluğa karışma mışım diye düşünürken şimdi bu ihtiyar mahalle sakinlerinin açık pencerelerinin önünden geçerken içeride küçük bir çocuk gördüm mü nasıl da yüreğim hopluyor. Ne çok isterdim ki bir torunum olsun... Yeni yıla kimsesiz girmek ne kadar kötü. Gerçi değişen bir şey yok, eski yılda da kimsesizdim. Huzuru orda burda ararken huzursuzluk abidesi gönlümü bu dingin ülkede sakinleştirmek ne garip değil mi? Yok, yok yalnızlık bana yaramıyor. Bunu burada anladım. Döndüğümde de bir şeylerle uğraşmam lazım. İyi de bildiğim tek iş cinayetçilik. hayatım boyunca başka bir şey yapmadım ki. Ne bir tornavida tutmasını bilir yada artık aklınıza ne gelirse elimden hiç bir iş gelmez. Geçmişin travmalarını kaldıramazken ölesiye kadar bu işi mi yapacağım? Yoksa kalem fırça alıp resim, tablo mu yapacağım. Tren kaçtı Zafer efendi. Herşeyi zamanında yapacaksın. Zemheride kar altına ekim olmuyor. Seçimlerimizin sonuçlarını öyle veya böyle yaşamak katlanmak zorundayız. Bazen istesende kaçan trenin ardından baka kalmaktan başka çare kalmıyor.

Sezai ile Paris yolundayız. Sezai ye son haftadaki bulgularımı ve çalışma programımızı ayrıntılarıyla anlatım. Sezai nin yüzünü görmeyi isterdim. Tahmin ettiğim gibi diğer gençle ilgili hiçbirşey bilmiyor.

_ Şimdi Sezai bulmamız gereken iki kişi var. Tahminim Paris'teki otel kayıtlarından diğer gencin kim olduğunu tespit edebiliriz. Ondan sonrası kolay dedim.

Bu işte kolay birşey yoktu. Dört otelde de Sırrı yalnız kalmış gözüküyordu. Yalnızca onun kaydı vardı. Yakaladım derken yine başa döndük. İki gün boyunca paris deki fotoğraf çekilen her yeri gidip bulduk. Aynı pozu aldık. Lakin iki resmi de tanıyan yoktu. Gezi teknelerinin hepsini sorduk. Yoktu. Hele oteli aklım almıyordu. Kısa zaman olsa kamera kayıtlarından falan çek alabilirdik.İki yıl. Zaman süpürge gibiydi ve tüm izleri çoktan süpürüp temizlemişti. Paris'te hatta tüm Avrupa'da ev kiralama şirketleri vardı. Günlük evler kiralanıyorlar. En gözdelelerine sorduk kayıtlarında Sırrı var mı diye. Çoğu cevap vermeyi bile tenellüz etmeden telefonu yüzümüze kapattılar. Pariste bir hafta daha böylece uçup gitti. Tekrar Hollandaya döndük. Sezai nin yapması gereken işleri vardı.

Arada Sezai nin bana numarasını vermiş olduğu Holding finans direktörü ile görüşüp Sırrı nın Avrupa da iken harcama akışında kırılma olup olmadığını sordum. Evi,evin hazırlanmasını,arabasını şirket finans etmiş. Avrupada harcaması artmış ama öyle afaki değil. Sonuçta bir de kendi maaşı var Hollanda'da. Fırsattan istifade Haluk beyle bir iki soruşturmanın gidişi hakkında konuşmamız oldu. Ondan anladığım benden bir mucize beklemesi imiş.O nasıl bir mucize ise? Zaman ilerledikçe sesinden onunda umudunu kaybetmekte olduğunu anladım. Bir ay olmuştu ama ele avuca dokunur bir şey bulamamıştık. Fişleri incelerken bir fişte 2pax yazılı bir fiş gördüm. Bunun iki kişi demek olduğunu yarım ingilizce ile ben bile biliyordum. Fişin fotoğrafını çekip Sezai ye whatsaptan attım. Fiş Bir telesine fişiymiş. Valkenburg adlı bir kasabadan. İnternette araştırınca turistik bir yer olduğunu gördüm. Mağaralı falan.Hatta Hollanda nın tek kalesinin olduğu yermiş. Sezai ye geldiğinde orayı görmek istediğimi söyledim. İlk kez iki kişilik bir fiş.

Valkenburg herhalde Hollanda da tek engebeli yer. En azından bizim gördüğümüz tek engebeli yer. Onca düzlükten sonra tabiatın üzerindeki küçük engebe bile görmek beni mutlu etti. Teleferik denilen yer tele sini ile yukarıdaki bir kuleye çıkılan kısacık bir mesafe. Sırrı yı sorduk "Nee" dediler. Sonra hemen yanında bir mağara varmış. Eskiden burası taş ocağıymış. Taşlar çıkarıla çıkarıla içerisi kocaman dehlizleri olan çok büyük bir mağara haline gelmiş turistik bir yer. Mağarayı geziyoruz. İçeride küçük hediyelik dükkanları bile var. Kocaman bir kapalı çarşı gibi düşünün. Mağaranın her yeri iki sıra yılbaşı ağaçları ile süslü. Gelen ziyaretçiler plastik şeffaf kürelere isim soyisimlerini dileklerini yazıp bırakıyorlar. Ağaçların her yeri asılan rengarenk kağıtlara yazılan dilek notlarıyla süslü. Sezai den bu ağaçlardaki dilek kürelerinin kaç yıllık olduğunu sormasını istedim. Sorunca yaklaşık beş yıldan beri toplandığını söylediler. Zaten binlerce var. Sezai

_ Yok artık diye bana baktı. Akıllı adam aklımı okuyordu.

_ Niçin olmasın? diye cevap verdim.

_ Yapma abi. Burada binlerce top var. Hangisine bakacağız?

_ Aradığımızı bulana kadar hepsine dedim. Sen git kimle konuşmak gerekiyorsa izin al gerisi kolay dedim.Sezai bir iki sorup sorguladıktan sonra gerekli izini aldı. En baş girişten başladık.Ben bir tarafı Sezai diğer tarafı aldı. Tüm şeffaf küçük küreleri tek tek tarıyoruz. İkinci gün öğleye doğru aradığımızı bulunca Sezai nin yüzünü görmeyi isterdim. Kürenin içindeki yeşil kartta Sırrı aşk amblemi Allen yazıyordu. Hemen telefonumdaki Sırrı nın yazı karakterinin olduğu el yazılı defter yaprağı fotoğrafını açıp yazıyı karşılaştırdım.Yazı Sırrı nın el yazısı değildi. Karakterler uymuyordu. O zaman Allen denen dallama yazmış olamaz mı?

Allen. Allen adında kız ismi olabilir mi? Zannetmem. E o zaman bu Sırrı bizim Sırrı ise...

Sezai

_ Yok abi mümkün değil. Sırrı gay olamaz.

_ Niye,nereden biliyorsun? diye sordum.

_ Bilmiyorum elbette ama bu mümkün değil.

_ Sezai mümkün değil diye düşündüğün ne çok şeyin mümkün olduğunu görmedin mi? Ben gördüm.Yani ben öyle demiyorum ama olasılık dahilinde diyorum. Her neyse sonuçta biz bunu kanıtlayasıya kadar bu aramızda. Sakın ola böyle birşey ağzından kaçırayım deme. Bizim için önemli olan diğer gencin adının Allen olma ihtimali. Şimdi bir sosyal medyalara falan bir karıştıralım Allen adında bizim diğerini bulabilir miyiz bakalım.

Bulamadık. Yüzlerce Allen içinde bizimkisi yoktu. Bir sürü Allen vardı lakin o hırbo yoktu.

_ Bize yine Paris yolları gözüktü dedim. Bu sefer farklıydı. Sırrı yı genelde baktığımız yerlerin çok farklı yerlere bakacaktık. Mesela gay kulüpleri gibi. Daha sıradışı yerlere. Acıkmıştık.

Öğlen sonrası orada meşhur bir Hamburgercide yemek yemek istedik. Tabi önce yine kapıda sıra bekleyip içeriye girdikten sonra sipariş verip oturduk. Sezai'nin kafası karışık olsa da ben keyifliyim.Bira da söyledim.. Biralarmızı yudumluyoruz. Hamburgerle de muhteşem kaç gündür ilk kez ağız tadıyla güzel bir yemek yiyoruz. Yemek sonunda salonun içinde bir ordu yöneten komutan gibi hareket eden dükkan sahibine Sezai bu güzel yemek ve sunum için teşekkür edince adam nereli olduğumuzu sordu. "Türküz,Türkiye den geliyoruz" deyince adam bir başka memnun oldu. On bir ili etkileyen o yüzyılın felaketinde Hatay"a gelmiş ve on gün orada depremzedelere yemek dağıtmış muhterem bir kişi. Bir süreden sonra Sezai ile Türkiyede etin pahalı olmasından tutunda asgari ücret karşılaştırmasına kadar girdiler. Sezai arada bana tercüme edince bende gülüp adamı on günde bize benzetmiş diye düşündüm. Dışarda sıra bekleyenlerin baskısıyla kısa sohbet bitip kalkarken cebimden Sırrı nın resmini çıkarıp adama görüp görmediğini Sezai sorunca beklediğimiz "Nee" cevabını hemen duymadık. Adam resmi eline aldı gözlerini kıstı bir baktı ,bir daha baktı ,cam kenarındaki masadan bir bardak şingirtısı koptu o tarafa döndü ters ters baktı, salondaki garson kızlardan birisine bir şeyler söyledi,boynunda aşağı doğru sallanan yakın gözlüğünü gözüne takıp resme bir daha baktı,kaşını kaldırıp Sezai ye "Ja" dedi. Almanca bilmem artık "Ja" yı öğrendim yani. Adam "evet" diyordu. Sezai adama bir şeyler söyledi. Adam tekrar resme bakıp bu seferde ingilizce "Yes "dedi. Sezai heyecanla bana dönüp

_ Abi Adam Sırrı yı tanıdı dedi.

_ Ne zaman gördüğünü sor dedim. Bir şeyler sordu.Adam konuştu.Sezai çevirdi

_ Çok olmuş. Yıllar önce ,hemen hemen iki yıl falan olmuş. Bir kaç kez yok üç kez gelmiş. Hatay da depremde yemek dağıttığını Sırrı yı da söylemiş.Sırrı ona son gelişinde lokum getirmiş ordan hatırlıyor.

_ Sor bakalım Sırrı hep yalnız mıymış? deyince .Bir iki konuşmadan sonra

_ İlkinde yalnızmış,diger iki gelişinde yanında bir arkadaşı varmış.

_ Sor nasıl birymiş dedim. Tam soruyordu ki kapıda bir karışıklık oldu adam bizi bıraktığı gibi oraya yöneldi. Adrelenim tavan yapmıştı.

_ Bu burda olmayacak. Adama işinin ne zaman bittiğini sor. Ondan yarım saatlik bize zaman ayırmasını rica et. Çok önemli bir mesele olduğunu da ima et dedim. Adam bir süre sonra bağrıış çağrıış ları geriye serpe serpe yanımıza geldi. Kapıdaki karışıklık bastırılmıştı. Adam sinirli burnundan soluyordu. Sezai adamla birşeyler konuştu,konuştu.Adam Sezai ile konuşuyordu bir gözü kapıda bir gözü bana bakıyordu. Sezai ikna etti

_ Abi akşam sekizde kapatıyorlarmış,sekizde gelin diyor. En güzel bildiğim ingilizce teşekkürleri ede ede kapıdan çıktık. Utanmasam adama sarılacaktım. Dışarı çıkınca son kalan christmas ışıklarının daha da mı parlamıştı anlayamadım. Sezai şaşkıındı.

_ Gördün mü Sezai,aramazsan nerde neyle karşılaşacağını bilemezsin dedim gülerek sevinçle Sezai'nin koluna girip çektiyordum. Saat henüz üç tü. Tam beş saatimiz var. Valkenburg güzel kasaba .Dolaştık dolaştık. Farklı tatlılardan tattık. Saat yedi otuz gibi hamburgercinin önünden geçtik.İçerisi daha sakindi. Kapının üzerinde kapalı yazıyordu. Kapı önünde muhtemelen içeriye giremedikleri için hayal kırıklığına uğramış nereye gidecekleri mütalaasını yapan gençler vardı. Sekiz demişti. Onun bizi göremeyeceği yerde bekledik kapıyı gözetledik. Saat sekiz de kapıya gittiğimizde içerdeki son masa haricinde kimse kalmamış personel temizlik yapıyordu. Tabi ben gün boyu Sezai ye nasıl hareket etmemiz konusunda aklıma gelenleri uyarmış durmuştum. Kapıda kendimizi gösterince adam bizi içeriye davet etti.Çok saygılıydı. Ayak altında dolaşmamız için en dip masaya devet edip üç kahve söyledi. Sezai konuyu girip Sırrı nın iki yıldır kayıp olduğunu ve benim Türkiye'den araştırma için gelen dedektif olduğumu söyledi. Bende eski kimliğimi gösterdim. Kahveler geldiğinde adam anlatmaya başladı. Sırrı toplamda üç kez gelmiş. İlk gelişinde yalnızmış. Sonraki iki gelişinde yanında kendisi gibi bir gençle gelmiş. Son gelişinde Hatay yardımlarına ülkesi için teşekkür bağlamında Türk lokumuyla gelmiş. Yine Sırrı nın duymaya alıştığımız kibarlığından ,efendiliğinden saygısından falan bahsetti. Yanındaki gencin nasıl bir tip olduğuyla ilgili sorularımıza genelde ikilemde cevaplar verdi. Adam Sırrı ile ilgili her şeyi hatırlıyor ama yanındaki gençle ilgili detaylarda tökezliyordu. Hangi milletten olduğunu hatırlayamadı. Türk değil avrupalıymış orası kesin. Flemenkce konuşmuyormuş onu da hatırladı. Zaten genç pek konuşmamış. Sırrı nın boylarındaymış. Saçını hatırladı. Sırrıyla aynı tip saçı varmış. Saçı Sırrı ninki gibi dalgalıymış. Sırrı ya benziyordu dedi. Hatta kendisi onları önce kardeş zannetmiş. Başka da ele avuca gelecek hiç birşey hatırlayamadı. İşte o an telefonumdaki en belirgin gencin fotoğrafını adama gösterip “o genç bu muydu” diye sorunca. Kötü resme bir iki bakıp “evet galiba” dedi. Nereden geliyorlar,nereye gidiyorlar tarzı şeyleri hep es geçti. Adam yorgundu ve salonda personel ayrılmaya başlamıştı. Fazlası adama zulmdü. Teşekkür edip telefonunu aldıktan sonra yanından ayrılıp eve geri dönüş yoluna çıktık.

Dönüş yolu çok neşeliydi. Her ne kadar cinsel tercih konusuna Sezai takılsa da bulduğumuz öyle küçük şey değildi. Sezai dadaş da olsa hayatını Avrupa da idame ediyordu. Burada bu tür ilişkilere pek bizim doğu toplumları kadar takılmıyorlar. Paris de aradığımızı Valkenburg da bulmuştuk. Benim neşem tavandı. Sezai'yi de biraz neşelendirmek için Hollandayı az bi tiye aldık.

_ Eğer bir yerde gölgeni kaybettiyisen orası muhtemelen Hollanda dır dedim. Sezai

_ Gölgelerin olmadığı ülke Hollanda dedi

_ Fark etmeden ıslanıyorsan Hollanda dasındır dedim

_ Bisiklet denizinde yüzüyorsan Hollanda dasındır dedi

_ Kelleden çok bisiklet varsa Hollanda dasındır dedim

_ Büyük tekerlekli bisiklette yetmişlik teyze gidiyorsa Hollanda dasındır dedi.

_ Üstünden silindir geçmiş, ütülenmiş gibi bir yerde hele iki kanal arasındaysan kesin Hollanda dasındır dedim.

_ Ateş tuğlalı,bahçe çitsiz,perdesiz dar ve düzgün mahalle yollarında gidiyorsan Hollanda dasındır dedi

_ Sessizliğin ve sislerin ortasındaysan Hollanda dasındır dedim.

_ Öndeki arabanın arka lambasından başka bir şey görmüyorsan Hollanda dasındır dedi

_ Yel değirmenleri ve Rüzgar güllerinin dağıtamadığı sisler içindeysen Hollanda dadasındır dedim.

_ Ateş tuğlalarında kavrulan sisler içindeki buzlar ülkesi deyince

_ Yok hile yapıyorsun. Ateş tuğlaları sisler daha önce söylendi diye neşeyle son atışı saymayınca Sezai

_ Asıl sen yapıyorsun, sen de benim söylediklerimin benzerlerini söylemiştin ben bir şey demedim diye karşı çıktı. Bu neşemiz eve kadar devam etti. Sezai Sırrı'nın gay olma hele bir de erkek arkadaşının olma fikrini sık sık dile getirse de, ben artık bunun pek bir öneminin olmadığını ayrıntıda takılı kalmaması konusunda salık verdim durdum. Şimdi Sırrı'yı bambaşka bir profile koymuş araştırmamızı o doğrultuda yapacaktık. En azından elimizde elle tutulur bir dönemiz vardı. Berbat yorulmuş çokda üşümüştük. Doğruca yataklarımıza gittik.

Ertesi günü yine Paris yollarındayız. İçime doğuyor bu yolun dönüşü her zamanki gibi elimiz boş olmayacak.

Paris'in öteki yüzü. Vay anam vay. Bu kadarını yılların kart polisi olarak ben bile tahmin edemezdim. Paris'in ön yüzü ne kadar muhteşem bir kentse kentin diğer yüzü o kadar berbat, karanlık. Ne barlara girip çıktık ne kulüplere. İnsan ilişkilerinin bu kadar yozlaşabileceğini hayal bile edemezdim. İşin garibi insanlar için bu sıradışılıklar o kadar sıradanlaşmış ki, biz daha çok göze çarpıyoruz. Hadi benim ahım gitmiş vahım kalmış, bizim dadaş Sezai'ye taciz edenine kadar gördük. Lakin Sezai'nin her çeşitten insanlarla değişik iletişim kurma yeteneği var ve bunu harika kullanıyor. Kimini alttan kimini üstten benim elim ayağım.

Fransa yıllarca dünyanın değişik ülkelerinde sömürgeciliğin almasını yapmış. Her ülkeden üç beş desen bir sürü Afro kökenli yurttaşı var. Bunlar belki üçüncü nesil buradalar ama benim gördüğüm ne bunlar tam Fransız olabilmişler ne de ari ırk Fransızlar onları Fransız olarak kabul etmiş. İki ara bir derede kalmış gariplerim. Beyaz Fransızların yapmak istemeyeceği işlerde çalışmışlar, kalmak istemedikleri getto tarzı yerlerde kalmışlar. Birçoğu iyi bir eğitim falan da alamamış. Yılların birikimi toplumsal ve sosyal problemler tüm açıklığı ile göze çarpıyor. Belki eskiden bu kadar göze batmaya bilirlerdi lakin Avrupa yaşlandıkça, düşen doğum oranları ile bu garibanların ise beline güç çoğaldıkça artık hasır altlarına sığmaz olmuşlar. Ben Paris şöyle muhteşem böyle muhteşem diye öve öve bitiremez iken şimdi gördüğün Paris Dante'nin cehenneminden farksız. Her çeşitten pislik diz boyu. Kaç kez dövülme hatta gaspa uğrama denemesinden geçtik. Sezai ile iyi ekibiz. O dadaş bende yılların polisi. Belayı on metreden okurum. Sezai de duruma göre şekil yapmayı içgüdüsel olarak fazlasıyla sahip.

Ne zamandır hep hayır kelimesi duymaya alışkın olan bizler şimdi paranın kokusunu alan kolpacılar tarafından her türlü oyuna davet ediliyoruz. Tabi kimin doğru kimin kolpa yaptığını ayırmakta zorlansakta şimdilik iyi gidiyoruz. Barmenleri, kulüp kapılarında bekleyen eşkalsiz güvenlikleri paraya boğduk. Zaten para almadan kimse konuşmuyor. Telefon numaralarımızı etrafa saçtık herkese verdik. Bilgi karşılığı vaatlerde bulunduk. Her yere girip çıktık. Çemberi darattıkca daralttık.

Sonuç. Tam sekiz gün sonra ilk filiz baş gösterdi. Allen denilen dallamayı giyaben tanıyan çıktı. Fotoğraftan o olduğunu tespit etti. İşin garibi adam onu bardan değil dışarda başka bir bardan tanıyor. Rus olduğunu söyledi. Rusça konuşuyormuş. Sırrı'yı sorduk. "Non" dedi. Sırrı'yı görmemiş. Adamı mükafatlandırıp hemen o bahsettiği bara gittik.

Bar Paris'in eski bir mahallesinde. Eyfel kulesine de yakın bir yerde. Etrafta bir sürü lokanta, hediyelik eşya küçük küçük eski işletmelerin olduğu bir bölge. Barda bardan çok içeride piyano eşliğinde canlı müziğin olduğu bir yer. Kapıda hoş bir poz ile güzel bir hanımın sahne alacağını punto afişi var. Sezai ile beraber içeriye girip sıkışık küçük masalardan birisine oturduk. Paris işte. Her yeri bir başka. Barın tüm duvarları hatta tavanına kadar envare çeşit resimler süslüyor. Ortada bir basamak yüksekliğe konulmuş piyanonun başında

oturan piyanist aheste aheste piyano alıyor. İçerdeki tiplerin çoğu bizim millete benzerse de sonradan Türk olmadıklarını anladım. Akdeniz insanları işte yok birbirimizden farkımız. Nahoş bir bar atmosferinde,salaşlığın kalitesi kokuyor. Daracık bar deskinin arkasında iki üç tane barmen şevk ile alıyor. Biralarmızı söyledik. Biralarmız yarıya gelmeden dışardaki reklam panosundaki resmine benzemeyen ama hoş bir solist piyanonun yanına bir basamak çıktı ve o güzel Fransızcası ile ağır ama bir o kadar da romantik fransızca şarkıya başladı. Kız yirmi santimetre kare yerde kıvrılıyor seksi hareketler yapıyor şarkıya tüm bedeni civesiyle katma değeri katıyor. Özel bir gün mü bilmiyorum içeridekilerin çoğu sanki müzisyenlerin tanıdığı. Kız şarkıdan şarkıya geçtikçe masalarla kaş gözler,küçük hareketlerle şerefe diyorlar. Barın uğultulu sessizliğinde şarkıların nağmelerinin arasında gözler,mini hareketler konuşuyor. Ortam güzel. Dördüncü şarkıdan sonra ara verdiler. Kız karşılıklı paslaşıp durduğu masaya piyanonun üzerindeki şarap kadehini kapıldığı gibi gitti. Sırrı ve Allen i sormak için tam zamanıydı. Bara yöneldik. Bardaki kız masadaki boş kadehlerimizi bir çek ederek hesap ödeyeceğimizi zannedip yanımıza yaklaştı. Sezai fotoğrafları gösterdi kızın yüzü değışti. Sert bir şekilde yok tanımıyorum dedi. Diğer barmaid i gösterdik. O da aynısını yaptı. Yanına gelince sesinin tonundan barmaid in aslında trans olduğunu anladım. Garsonlarda yok dediler. Lakin personel arasında sanki deminki kaş göz işaretleri gelip gidiyor gibime geldi. Gözler bir yerde buluşuyor gibiydi. Neyse yapacak bir şey yok. Kimse tanımıyor. Piyanisti de sormak isteyince bardaki trans barmaid den tepki gördük. “İnsanları rahatsız ediyorsunuz çıkın terk edin burayı” demiş. Yani son zamanlarda karşılaşmadığımız bir şey değildi çaresiz çıktık.

Üç gün daha Pariste dolaşıp soruşturmamızı yaptık.Bir yerde Amsterdam'da Allen i gördüğünü söyleyen oldu. Fena fikir değildi. Günahlar kentine bir kez daha bu doneler ile gitmekte yarar vardı. Zaten Sezai iyice sıkılmıştı. Değirmencinin kör beygiri gibi on gündür Paris de dolanıp duruyorduk. İş domuz avına döndürmüştük;yemleme yapıyor yemleme yaptıklarımızı kontrol ediyorduk. Lakin yemi yiyen çoktu da domuz ortada yoktu. İşin kötüsü Allen i gördüğünü söyleyen adamın doğru söyleyip söylemediğinin bir geri bildirimi yoktu. Neyse burasını yeterince yemlemiştik. Şimdi bir de Amsterdam ı yemlemeye karar verdik. Hollandaya döndük. Bir gün evde kaldıktan ertesi günü Amsterdam'a gittik. Üç gün boyunca orayı yemledik. Amsterdam Laçkalık ta Paris i on çekerdi.Harbi günahlar kenti. Üç gün sonra Eindhoven a geri döndük.

Sanki melek oldum gökyüzünde uçuyor gibiyim. Başımı kaldıramıyorum. Nasıl uykum var ne kadar zorlasam gözlerimi açamıyorum. Geçmişin tüm hayaletleri etrafımda dört dönüyorlar. Sanki bana dokunuyorlar tartaklıyorlar,nasıl becere biliyorlarsa fiziken benimle temas haline geçebiliyorlar. Cimcik atıyorlar. Yüzüme sağdan sola,soldan sağa küçük şaplaklar atıyorlar. Hayal aleminde gibiyim. Nerdeyim, ne haldeyim bilmiyorum. Gözümü açmayı becerebildiğim de etrafımda karartılar görüyorum. Ben yerdeyim onlar ayakta. Duvarlar esneyerek üstüme doğru gelmeden önce görebildiğim evin içerisinde bir kalabalık var. Elim acıyor. Elim kaldırıp göz hizama getirdiğimde o çok tanıdık kızılığı görüyorum. Alışık o pis kokusu burnuma geliyor. Kan bu. Tekrardan herşey flu ға dönüyor.

Kendime geldiğimde bir yataktayım. Her yer beyaz,kar beyazı. Sonra tekrardan kendimden geçmişim. Kendime geldim.Tavana bakıyorum. Gözümü açmayı zorluyorum. Kalkmak isteyince bir şangırtı koptu. Metalik bir ses. Sağ elimden yatağa zincirliyorum. Şaşkınım. Doğrulamak için ayağımı toplamak isteyince sol ayağımdan da yatağa zincirlendiğimi fark ettim. Neredeyim? Ne yapıyorum? Niçin zincirlendim? Ben zincirlerle uğraş durayım mavi beyaz hizmetçi giyimli tıknaz bir hanım baş ucumda belirdi. Bana birşeyler söyledi ama söylediklerinden tek kelime anlamadım.

_ Nerdeyim? Beni kim bağıladı? diye sordum. Kadın yine yabancı dilde bir şeyler söyledi ve yanımdan ayrıldı. Elime falan bakarken yine uyuya kalmışım. Omuzumu dürtten birini gözümü açtığımda baş ucumda buldum. Hemen ardında yatağın çapraz ucunda iki kişi daha vardı.

_ Zafer bey. Zafer bey! Kendinize geldiniz mi? İyi misiniz? diye soruyordu.

_ İyiyim. Siz kimsiniz? Neredeyim ben? diye sorusuna soruyla cevap verdim.

_ Hastanedesiniz dedi.

_ Ne oldu? Kaza falan mı geçirdim? diye sorunca

_ Yok kaza denilemez ama altın vuruş diyelim dedi.

_ Altın vuruş mu? O ne demek öyle? diye sorunca

_ Altın vuruşu bilmiyor musunuz? diye sordu.

_ Kafam kazan gibi. Gözlerimi açamıyorum dedim

_ Normaldir. İki gündür ölü gibi baygın yatıyorsunuz deyince

_ İki gündür mü? Şey. Sezai nerede? diye sordum.

_ Siz hele tam bir kendinize gelin onu biz size soracağız dedi.

_ Kendimdeyim ben dedim doğrulmaya çalışarak. Tabi kelepce zincirleri izin vermedi.

_ Bu zincirler neyin nesi diye sordum.

_ Biraz bekleyin dedektif yolda o size açıklayacaktır dedi.

_ Dedektif mi? Siz kimsiniz? diye sorunca

_ Ben Eindhoven polis departmanından polis memuru Çetin dedi.

_ Siz Türk değil misiniz? diye sorunca

_ Özümde türküm ama Hollanda vatandaşıyım deyince o zaman adamın kırık şiveli Türkçe konuşması dikkatimi çekiverdi.

_ Beni niye bağıladınız yatağa. Narkoz mu aldım? Kendime geldim. Söyleyin çözsünler dedim.

_ Yok Zafer bey o iş düşündüğünüz kadar kolay değil. Dedektif gelmek üzeredir o size gerekli açıklamayı yapacak dedi.

_ Susadım.Su verir misiniz? diye sorunca adam kafayı kaldırıp kapının yanında bekleyen hemşireymiş bir şeyler sordu. Kadın kapıdan on saniye geçmemişti ki elinde plastik su bardağı ile girdi. İçim nasıl yanıyor içtim bir bardak daha istedim. Çetin polis hemşireyle konuştuktan sonra bana dönerek

_ Biraz beklemeniz gerekiyormuş. Doktor gelip bir muayene etmesi gerekiyormuş derken iki tane doktor içeri girdi. Gelip elleriyle elimi yüzümü,ağzımı muayene ettiler. Gözüme ışık tuttular. Baş ucumdaki karta birşeyler yazıp hemşireye talimatlar verdiler ve gittiler.Çetin Polis

_ Hadi iyiymişsiniz. Kefeni yırtmışsınız.

_ Su dedim.

_ Tamam hemşire şimdi getirir dedi. Odayı inceliyorum. İkişerden karşılıklı dört yataklı bir oda . Her yatağın ardında ekranlar,düğmeler,yüksek özel dizayn yemek ilaç masaları,karşı duvarda asılı iki tane açılır kapanır sandalye asılı. Temiz bir hastane odası. İncelemem bitmemişti ki kapıdan dört tane adam hızlı adımlarla içeriye girdiler. Önde kocaman göbekli,ilerleyen yaşına rağmen bir doksandan aşağı olmayan heybetli bir adam dikkati hemen çekiyordu. Gözünü benden ayırmadan yanıma kadar gelip Çetin nin kenara kaydığı yere başucuma dikildi. Flemençe konuşmaya başladı. Tabi ben birşey anlamıyordum. Çetin tercüme ediyor.

_ Nasılsınız? Kendinizi nasıl hissediyorsunuz diye soruyor? dedi

_ İyiyim,yalnızca kafam kazan gibi. Buraya nasıl geldim hatırlamıyorum dedim.

_ Onca uyuşturucudan sonra böyle hissetmeniz normaldir diyor.

_ Ne uyuşturucusu? Ben uyuşturucu mu aldım? diye sorunca

_ Onu size sormak lazım diyor.

_ Sezai nerede? Bana Sezai yi çağırın dedim. Oda da bir sessizlik oluştu. Kimse bir tepki vermedi. Dev dedektif

_ Onu da size sormak lazım diyor dedi

_ Ne demek bana sormak. Sezai nerede? diye sorunca Cetin hep tercüme ediyor

_ Sezai öldü demesin mi? Bir an beynimden aşağı kaynar sular döküldü.

_ Ne demek öldü? Sezai nerede ?diye sorumu yeniledim.

_ Sezai öldü.

_ Nerede öldü? Ne zaman? diye sorunca

_ Onu size sormak gerek diyor diye tekrar etti. Hızla yataktan doğrulmaya çalışınca kolum ve bacağımdaki kelepçeler canımı yakma pahasına beni yatağa zımbaladı.

_ Saçmalamayın! Ben kimseyi öldürmedim. Siz neden bahsediyorsunuz?!

_ Üzgünüm beyefendi. Sezai öldürüldü ve baş şüpheli sizsiniz.

_ Niye ben olayım. Ben Sezai yi niye öldüreyim ki? Oğlum gibi severim,beraber çalışıyoruz. Niye Sezai yi öldüreyim ki?! diye bağırdım. Adamın üstüme gelmesinden Sezai nin acısını yaşayamamıştım. Vay koca dadaş nasıl ölürsün? Ölmemiş,öldürülmüş.Bu nasıl mümkün?

_ Beyefendi aynı evde kalıyormuşsunuz. Eve kimse girip çıkmamış. Sizden başka kimse yok. Ne dememi istiyorsunuz?

_ Sezai nerede ölmüş? diye sorunca

_ Beraber kaldığınız evde.

_ Nasıl ölmüş?

_ Bıçak darbesi ile.Bıçaklanmış. E sizin durumda malum.

_ Ne varmış benim durumumda?

_ Ne olacak biz gittiğimizde maktül ve siz salonda kanlar içinde yatıyordunuz. O ölmüş,siz ise kendinizden geçmiş uyuşturucu komasında kusmuklar içinde yatıyordunuz

_ Ben uyuşturucu kullanmam.

_ Hiç mi kullanmadınız?

_ Hiç kullanmadım.

_ Bunu göreceğiz. Siz hele bir kendinize gelin deyip pis pis gülümseyince

_ Çetin söyle şu siktiğimin adamına ben uyuşturucu muyuşturucu kullanmam. Bana imalı imalı şeyler söyleyip durmasın! dedim bağıarak.

_ Abi üzgünüm ama şef haklı iki gündür ölü gibi yatıyorsunuz. Mideniz yıkandı kaçınıcı serumu yediniz. Sizi temizlemeye çalışıyorlar.

_ Yani uyuşturucu almışım öyle mi?

_ Ona şüphe yok. Hemde haddinden fazla almışsınız. İki gündür kendinize gelediniz.

_ Bu işte büyük bir bit yeniği var. Ben uyuşturucu kullanmam hem Sezai yi niye öldüreyim ki? deyince yine tercüme eden Çetin'e adam birşeyler söyledi

_ Valla Zafer bey, şef soruşturmanın sonunda ne,neden ,niçin herşey ortaya çıkacak diyor. Adamın dilini bilmesemde hareketlerinden bana bakışlarından benim katil olduğumu kafasında çoktan karar vermiş olduğunu anlamıştım. Onun yaşayıp yaşayacağı kadar benim unutmuşluğum vardı. Sezainin acısı içimi dağlarken kendi başımın derdine düşmekten nefret etsemde ikilem arasında gelip gidiyordum. Hatta eğer hemen acil müdahale etmezsem bu yol yordam bilmediğim yerde katil damgası yemem an meselesiydi.

_ Telefon edebilir miyim? diye sordum. Çetin adamlarla konuşup kimi arayacağımı sorunca sinirlendim

_ Elin körünü arayacağım. Ona neymiş. Telefon etme hakkım vardır herhalde? diye tekrar sordum. Bir süre aralarında konuşmalardan sonra.

_ Hakkınız var elbet ama şef bu hakkınızı iyi kullanmanızı bunun içinde kendinizi iyice gelmenizi salık veriyor.

_ Ben iyiyim. Verin telefonumu! diye bağırınca adam Çetin'e bir şeyler söyledi Çetin

_ Şef uyuşturucunun etkisinden iyice bir çıksın,ifadesini versin sonrasına bakarız diyor deyince

_ O şefine sokayım,amına koduğumun ayısı! diye bağırdım. Baktım Çetin çevirmiyor. Bir gün daha beni hastanede tuttular. Kabus gibiydi. Sezai ye mi yanayım yoksa içinde bulunduğum duruma mı? Vay Sezai im vay. Sana nasıl kıydılar. Ne kadar böyle vakalara alışkın bile olsam insanın elinde değil gözümde iki damla yaş aktı gitti. Hani ben neysem öyle veya böyle su akar yolunu bulur. Lakin Sezai o koca gönüllü dadaş ömrünün baharında göçüp gitmişti.Hemde içimden kocaman bir parçayla beraber. Görmesem de şimdi çocuklarına ne diyeceklerdi? Ah ki ne ah.

Bir gün daha hastanede kaldım. Kimse ilişmedi. Taburcu olduktan sonra eskort eşliğinde kelepçeli polis merkezine götürüldüm. Sorgu odasında ifademi aldılar. Yetmedi geldiler gittiler sordular. Onlar ne kadar sorsalar da bende cevap yok ki. Hani gelişimi ne için geldiğimiz,Sezai ile neler yaptığımızı her şeyi onlara defalarca anlattım. Onda bir sıkıntı yok. Lakin o menfur gün ta bir akşam öncesinden itibaren bende hiç bir şey yok. Hani flu falanda değil. Sıfır. Hiçbir bilgi yok. Evin içinde ne oldu,nasıl bu olay vuku buldu zerre bilgi yok. Eve geldiğimizden sonrası yok. Aradaki o zifiri karanlık, ta hastanede kendime gelesiyeye kadar. Yok ara sıra kan ve kan kokusu beni tartaklayan,evin içinde dolaşan bacakları hayal meyal hatırlıyorum. O kadar silik görüntüler ki birleştirip bir sonuç çıkaramıyorum.

Her şeyi denediler. En sonunda eve bile götürdüler. Ev korkunçtu. Yerdeki gri halı silme kan tortusuydu. Koltuklar, koltuk üstü yastıklarda kan. Bu kokuyu bin metreden tanırım. İçerde kat kaloriferi de yandığı için kan kokusu en berbat halini almıştı. Kusmuk kokusu ile kan kokusu ortalığı kasıp kavuruyordu.Sezai nin yattığı üçlü koltukta nevresim, yastık,yorgan halının üzerine kaymıştı. İşin en kötüsü Sezai nin cansız bedeninin tebeşir ile çizimi korkunçtu. Bu tarafta ki kusmuk muhtemelen benim kusmuğumdu. Yukarıda benim yattığım odaya çıkarttılar. Yatmış olduğum yatak aynı Sezai ninki gibi dağınık yorgan yerdeydi.Sözüm ona tatbikat yaptırıldılar ama bir şey hatırlamıyorum ki ;neyin tatbikatını yapacağız.

Onlar sordu. Ben bildiğimi cevapladım bilmediğimi “bilmiyorum” dedim.

Dönüşte polis merkezinde telefon etme hakkını verdiler. Haluk müsteşarı aradım. Haluk bey sesimi duyunca heyecanlandı.

_ Abi ne oldu oralarda?diye sorunca bana bir sinir geldi

_ Elin körü oldu. Madem haberin var ne diye gelip müdahale etmiyorsunuz be adam? diye tersleyince.

_ Abi yeni haberim oldu. Sezai yi kaybetmişiz dedi üzüntülü ses tonuyla

_ Ne yazık ki?

_ Abi duyduklarım doğru mu? Şüpheli sen mişsin. Ne oldu da birbirinize girdiniz? demez mi

_ Bana bak Haluk. Ben kimseyi öldürmedim. Sende hiç akıl yok mu? Sezai yi niye öldüreyim be adam!

_ Ne bileyim ben abi? Polis olay yeri raporunu okudum. Sizden başka eve giren çıkan bir olmamış. Bıçakta parmak izleriniz varmış. Yani şef Luca ile bizimkiler görüşmüş herşey sizi işaret ediyormuş. Hatta sizden başka bir şüpheli de yokmuş deyince

_ Ülen senin gibi polisin ben amına koyayım. Niye öldüreyim ben Sezai yi? Çocuk benim elim ayağımdı. Hürmette ,hizmette saygıda kusur etmedi. Sen salak mısın? Yoksa ben salak mıyım nedensiz yere Sezai gibi bir civanı kıyayım? Ben de ya medet diye seni arıyorum.

_ Abi tamam. Bir sakın ol

_ Nasıl sakin olayım Haluk?! Nasıl sakin olayım? Sezai nin öldürülmesine mi yoksa müstakbel katil olmamı mı yanayım? Nasıl sakin olayım. Yoksa dilini,töresini bilmediğim bu yaban ellerde peşinen katil damgasını yememi mi yanayım? Söyle lan neye yanayım? Siktin lan hayatımı.Bir ibne uğruna siktin hayatımı! diye bağırdım. Haluk'un konuşmamıza girişinden tilt olmuşum. Şu an karşımda olsa üstüne balıklama uçardım.

_ Abi sen sakin ol. Ben bir yol çare düşüneceğim dedi

_ Senin düşüneceğin çareyi sikeyim Haluk. Lanet gelsin senden geleni diyede ekleyip telefonu kapattım. Barut gibiydim. Oda üstüme geliyordu. Niye Sezai öldü ki keşke ben ölseydim. Bağırdım çağırdım.Ümitsizce bir ağlama krizine tutuldum. Ağlıyordum. Hem Sezai için hemde kendim için.

Nasıl olmuştu. Bu bizim başımıza nasıl gelebilmişti. Nasıl oluyorda hiçbir şey hatırlamıyordum. Uyuşturucu. Hani gençliğimde bir kaç kez sarma sigara içmişliğim var. Alkol de kullandım. Ama öyle bu uzun sürmedi. Hele belki kaç yıl oldu alkol bile kullanmıyorum. Onca uyuşturucu nasıl oldu da vücuduma girdi. Konuşmalardan anladığım kadarıyla Sezai de de uyuşturucu varmış. Eve kimse girip çıkmamış. Üç gün Amsterdam daydık bir sürü pis yerlere girdik çıktık. Uyuşturucu satılan dükkanlara girip çıktık ama hiç birinden mal satın almak aklımızdan bile geçmedi. Sezai ise dediği kadarıyla ara sıra bir iki sarma içiyormuş. Ne oldu bize.Yalnızlığın çaresizlik sarmalında boğuluyorum. "İmdat!" diye bağırarak geliyor içimden de;etrafımda ne dediğimi anlayacak biri bile yok.

Konsolosluktan geldiler. Sordular soruşturdular. Fıs. Haluk bey sözüm ona aracı olmuş üstüne gidin demiş. Konsolosluk ne yapabilirler ki? Avukat atadılar. Kabul etmedim. İlk mahkemede savunmamı kendim yapacağımı beyan ettim. Hakim karşı çıksa da eski emniyetçi olduğumu dosyayı incelemek istediğimi ve savunmamı kendim yapmak istediğimi söyledim. Sezai nin çocukları ile beraber gelen eşine "Sezai yi sevdiğimi,kesinlikle onu öldürmediğimi" söyledim. Hakimi ikna etmeyi başardım. Kaldığım hücreye dava dosyasını getirdiler. Tabi bir bok anlamadım hepsi flemenkçe. Tercüman istedim. Tercümanla dosyaları incelemeye başladım.

Olay kısaca polis raporlarında şu şekilde kayıt altına alınmış. Saat 03.00 civarlarında bizim evde bir gümbürtü kopmuş. Salondaki ayna kırılmış. Bağırış çağırış olmuş. haddinden fazla sessiz olan mahalle bizim evden gelen seslerden ayağa kalkmış. Polisi aramışlar. Polisin ısrarlı kapıyı çalmalarını içerden kimse cevap vermemiş. En sonunda polis koçbaşı ile kapıyı kırıp içeriye girince salonda Sezai yi o vakur olayın kanlar içinde cesedini beni de salonda kusmuklar içinde yataarken bulmuşlar. Benim ellerimde kanlar içindeymiş. Sezai yi öldüren bıçakta da parmak izlerim. Kapı ardından kilitli. Tüm camlar kapalıymış. Bu raporu okuyunca Sezai nin durumunu çok üzülsemde "boku yemişim" dedim. Tüm çıkışları kapalı labirentin içindeyim. Buradan çıkış yok.

Dosyayı fotoğrafları defalarca inceledim. Notlar aldım. Polisin araştırmalarını inceledim. Ortaya koymuş oldukları dayanakları inceledim. Sezai nin otopsi raporunu incelediğimde vücudunda çıkan uyuşturucunun miktarı korkunçtu.Onlar için olay çoktan çözülmüştü. Dışarıdan içeriye giriş yoksa her şey içerde olmuş ve bitmiştir. İçeride iki kişi var ise biri ölüyse diğeri de katildir. Hani düz mantık bazen ben bile düşünmüyor değilim.Onca ağır uyuşturucunun etkisinde yapmış olabilir miyim? Bunun düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyor. Olay yeri raporları eksikliklerle dolu. Ne adam gibi parmak izi alınmış,ne çevre kontrolü yapılmış, ne tam teşekkül otopsi yapılmış. Onlar katili çoktan bulmuşlar. Herşey yapılması gerektiği için prosedür ne ise o yapılmış lakin çok yüzeysel... Olay yerine gitmek istediğimi bildirdim. Karşı çıktılar. Israr ettim. Karşı çıktılar. Nedenler karşı tezler sıraladım. Kabul etmek zorunda kaldılar.

Şef Luca nın görevlendirdiği bir ekiple eve gittik. Herşey olduğu gibi duruyordu. Bu evde onca zaman kalmış olmama rağmen şu anki görüntüsü hiç hatırladığım gibi değildi. Görüntü korkunçtu. Günlerce düşünüp kafa yorduğum olabilecekleri yerine koymaya çalışıyorum. Öncelikle iki çatı penceresinin uygun bir mekanizma ile çekip dışarıdan kapatabileceğini tespit ettim. Üstteki çatı penceresinin mekanizmasının açık olduğunun tespitini yaptırıp kayıt altına aldırıldım. Salondaki aynayı kıran biblonun üzerindeki parmak izlerinin tespitini istedim. Parmak izleri alınan yerler siyah hala duruyordu. Özellikle kiler olarak kullanılan ardiye yerinden parmak izi istedim. Wc lerden de parmak izi istedim. Yukarı çatıda ve komşu bahçelerde araştırma istedim. Evin her yerinde kan taraması yapmasını istedim. Cinayet günü merkez olmak üzere üç gün öncesinden tüm mobese ve mahallede bulunan kamera kayıtlarını istedim. Artık biraz da göt korkusuyla mesleğimin tüm inceliklerini, tüm yeteneklerimi kullanıyordum.

Türkü ecnebişi fark etmiyor. İnsanlar düz mantık onlar için görünen ne ise olan odur. Lafa geldiler mi, duyduğunu inanma gördüğünün yarısını inan diye ahkam kesenler iş uygulamaya geldi mi; dedikleri ile yaptıkları birbirini tutmuyor. Tüm meslek hayatım boyunca sayısız vakayı baktım. Elbet eldeki delillerin ve araştırmanın gidişine göre varsayımlarım olmasına rağmen deliller ifadeler ışığında suç kanıtlanmamışsa suç lu suçlu değildir. Hep buna inandım. Bu inancımın çok da yararını gördüm. Suçüstü dediğimiz vakalarda bile deşdikce altından neler çıkarmıştık.

Hollandalılara öyle bir savunma hazırladım ki eminim bizim ayı şef Luca nın kızı tavana vurmuştur. Gerizekalılar azıcık düşünseler yıllarını ceset başında geçirmiş Sansar Zafer in kendini içeriye kilitleyip cinayet işleyecek kadar nasıl aptal olduğunu düşünebilirler. Üstelik hiç bir neden yokken. Bunu onlara söylediğimde karşı tezleri çok daha komikti. Uyuşturucunun etkisinde bu bir cinayetten öte kazaymış. Bana bunu ikna etmeye çalışıyorlar. Az bir ceza ile kurtulursun diye de yem atıyorlar. benim için azı çoğu mu kalmış. Azrail amcamın oğlu olsa daha kaç yıl yaşarım. Üstelik suçsuzum. Anlaşma umrumda mı? İkinci mahkemede öyle bir savunma yaptım ki, polis akademilerinde ders hatta tez konusu olabilir. Savunmamda istemiş olduğum tüm tehtiklerin ivedilikle yapılmasını istedim. Abdallaştılar. İstemeselerde gerekçeler oluşturarak sunduğum savunmamı isteğim doğrultusunda yapılmasını karar verdiler.

Akşama Şef Luka yanında Çetin ile yanıma geldi. Adam barut gibiydi. Önce astı kesti. Bundan kurtuluşumun olmadığını boşuna direndiğimi bağıra çağıra anlattı. Anlaşma önerdi. Uyuşturucu etkisinde kaza ile olduğunu kabul etmemi istedi. Sonuçta kalbe tek bıçak darbesi vardı. Beni de araştırmış. Nasıl namılı bir cinayetçi olduğumu öğrenmiş. Bilirsin bu işleri diyordu. Direnme. Herifi deli edercesine yüzümde küçümseme olan tebessümle dinledim. Herif ne diyorsun dercesine karşıma geçip eli belinde bana bakınca

_ Çetin senin için zor bir tercüme olacak ama ricam aynen tercüme et dedim. Sonrada karşımda şişirilmiş balon gibi duran çam yarması şefe

_ Siktiğimin şefi senin yakaladığın fareden çok benim kedi sikmişliğim var. Sen ne anlaşmasından bahsediyorsun? Ben kimseyi öldürmedim! Git adam gibi araştırmanı yap, gerçek katil elini kolunu sallayarak dolaşıyor dedim. Çetin bir güler gibi oldu. Ciddileşti ve tercümesini yaptı. Adam kızardı bozardı. İşaret parmağını sallaya sallaya birşeyler deyip Çetini bile odada bırakarak kapıyı çarpıp gitti.

İki gün sonra ziyaretçim var dediler. Gittim müsteşar Haluk. Onu görünce şaşırmadım ama çok sinirlendim.

_ Allah kurtarsın ile başlayınca

_ Siktir git yavaşak bunu söylemeye mi geldin? diye çıktım.

_ Abi ayıp ediyorsun dedi

_ Abi deme bana diye çıkıştım.O şaşkın yüzüme bakıp niye böyle davrandığımı anlamaya çalışıyordu.Ne yapsaydım boynuna mı sarılayım,ne iyi ettiinde geldin,kurtar beni mi diyeyim?

_ Bana ne diye bağıırıyorsun?

_ Neredesin sen? diye sordum

_ Ne yapayım abi,geldim işte.

_ Hoşgeldin beyzadem sefalar getirdin.Hani her şeyde ardımda duracaktınız?Ne oldu iki haftadır bu delikteyim, siz neredesiniz?

_ Abi konolosluk vasıtası ile davanı takip ediyoruz.Lakin yapacak bir şey yok

_ Ne demek lan yapacak bir şey yok?!

_ Ne yapalım abi. Tüm göstergeler gün gibi ortada. Avukat tayin edelim dedik. Kabul etmedin. Ne yapmamızı bekliyorsun ki?

_ Oğlum sizde katilin ben olduğumu kabul etmişsiniz,size daha ne söyleyeyim ki?

_ Değil misin abi?

_ Değilim lan! Değilim! Benim katil olacağımı nasıl düşünebilirsin? Sezai gibi birini niye öldüreyim?

_ Uyuşturucu. Kaza abi deyince hızla yerimden kalkıp aradaki paravan cama tam Haluğun yüzüne gelen yerine öylesine bir vurdum ki görüşmeyi seyreden gardiyan içeriye girip sinirli sinirli bir şeyler söyledi. Adam tamam,sakin diye ellerimi kaldırdım.

_ Seni polis yapan hocanın amına koyayım dedim. Hani senin rol modelindim,ne oldu Haluk efendi? Güvendiğin karlara kar mı yağdı. Hani gıyabımda beni iyi tanıyordun? Bu mu tanımak? Beni bilen böyle birşey yapmayacağımı da çok iyi bilir.Öğrendin. Kılını bile kıpırdatmadın. Gelip ne oluyor diye sormadın bile.

_ Haksızlık ediyorsun abi. Bilmediğin şeyler var. Sezai de Sırrı gibi aşiretin gözbebeklerinden. Olay duyulunca kimler neler dedi.Hep seni kolladım. Yoksa aşiret işi kan davasına dökecekti deyince

_ Sizin kafanızı da aşiretinizi de sikeyim lan! diye bağırdım. Artık kendi kendime Haluk un söylediklerini tekrar ediyorum.” Kan davası yapacaklarmış,bak sen. Yapmazsanız sülalenizi sikeyim” “Beni kollamış...”

_ Senden beni kollamanı isteyen oldu mu? Kollamasaydın. Bak koçum.Ben kimseyi öldürmedim. Kendi durumumdan çok Sezainin vefatına yanıyorum. Senin gibi bir kaypaktanda ne isteğim ne de beklentim var. Şimdi siktir ol git senden gelecek medet şeytandan gelsin deyip telefonu hışımla kapattım. Kalktım bir durdum,geri dönüp telefonu tekrardan aldım. Lakin hat yok. Kapının yanında duran gardiyana baksam da adam da tavırlarımdan etkilenmiş beni iplemiyor bile,Haluka dönünce baktım o işaret ediyor hat geldi. O benden önce davrandı.

_ Karahan bey burdan çıksanız bile daha da bu soruşturmayı devam etmenizi istemiyor dedi.

_ Yok ya. O iş öyle o kadar basit değil. Bir anlaşmamız var ok yaydan çıktı. Ben buradan çıkacağım ve onun o gudubet oğlunu karşısına koyacağım. Bunu böyle bilsin dedim.

_ Sırrı yaşıyor mu? Onunla ilgili bir şey mi buldun? diye hayretle sorunca

_ Seninle daha işim olmaz. Sen siktir git sahibine dediğimi söyle deyip telefonu kapatıp kapıdan çıkıp gittim.

Üç gün sonra yine ziyaretçimin olduğunu söylediler. Şef Luca gelmiştir umuduyla görüşme odasına girince şok oldum. Harun başkomiser telefon elinde gülümsüyordu.

_ Harun! diye telefonu almadan bir çığlık attım. Bu gurbet deliğinde hiç görmeyi ummadığımdı. Telefonu alsam da önce diyecek birşey bulamadım. İhtiyar gözlerim dolmuştu. Perişan halimi saklamaya çalışarak ona bakıyordum.

_ Hoşgeldin dedim.

_ Hoşbulduk abi Allah kurtarsın diye cevabı verdi.

_ Hangi rüzgar attı seni buralara? diye sorunca

_ Sorma abi geçiyordum uğradım dedi gülerek. Harun işte.

_ Abi ne iştir ? Bu ne hal ?

_ Sorma Harun kolpaya geldim dedim.

_ Uyuşturucu,kaza maza değil değil mi abi?

_ Harun sen de mi?

_ Yok abi. Meslekten alışkanlık.Biliyorum da yine de senden bir duymak istedim.

_ İyi işte duydun.İçin rahat etti mi?

_ Abi çok özlemişim ya.Şöyle bir sarılamadık.

_ Geç şimdi bunları.Ne demeye hal hatır sormaya mı geldin?

_ Yok abi. Haluk müsteşarım gönderdi. Bende başına gelenleri ondan öğrendim deyince

_ O pezevenkin adını anma bana diye çıkışınca

_ Öyle deme abi. Geldiğinde ona demediğini bırakmamışsın. Adam senin için endişeli. Beni o bulup gönderdi.

_ Buraya görevli mi geldin?

_ He.

_ Bak bu iyi işte. Dışardan birinden yardım almam şart. Şimdi Haluğu falan boş verelim. Günlerdir içerde simulasyon yapıyorum. Bak Harun kulağını aç iyi dinle. Fazla zaman yok. Bu koduğum Hollandalıların bir bok yapacağı yok. Herifler çok acemi. Bizim oralarda olsa bunlardan değil cinayetçi,karakolun önüne nöbetçi olmaz. Bende kurgu tamam. Başka bir yolu olamaz. Katili biliyorum deyince

_ Katili biliyor musun? diye sordu hayretle

_ En azından tahmin ediyorum. Dur sözümü kesme.Biz evde iken katil içerdeydi. Orası Sırrı denilen dallamanın eviydi. Şu peşinde olduğumuz çocuğun. Şimdi biz içerdeyken kesin o hırbo da içerdeydi. Eski evi olduğu için uygun zamanda kimseyi gözükmeden eve girmiş olmalı. Saklanmış sonuçta herifcioğlunun kendi evi. Her deliğini biliyor. Akşam yemeğinde uyuşturucuyu bir şekilde ya içkimize yada yemeğe karıştırmış olmalı. Gece de emeline nail olduktan sonra ya birinci kattaki,yada ikinci kattaki pencereden çıkıp gitmiş olmalı. Sonuçta kapı kilitliydi ve anahtar kapının üzerindeydi. Bizden sonra kapıdan giremez. Çıkacağı yegane yer de çatıya çıkan o iki pencere. Adam orada bir buçuk yıl yaşamış. Hangi evde kamera var,nerden inilir nerden kaçılır bilir. Ama mutlaka bir iz bırakmıştır. Buradaki gavatlara bunları anlatmaya çalışıyorum ama dinleyen kim? Bıçaklı ölüm. Mutlaka bir yerlere kan bulaşmıştır. İz vardır. On günü geçti ama sen bulursun. Mobese,çevre evlerin kameraları,çatı,pencere,saklanırken çiş kakası gelmiş olabilir wcler,o kiler,veya saklanılabilecek bulduğun her deliğe bak. Mutlaka bir şey bulursun. Hadi koçum benim. Haket şu yediğin karpuz kabuklarını diyede eskilerden bir espiriyi Harun a söyleyince gülümsedi.

_ Abi sen rahat ol. Bir şey varsa ki mutlaka vardır ben bulup sana getireceğim. Lakin bu adam niye Sezai yi öldürmüş olabilir?

_ Çünkü ona çok yaklaştık. Yaşıyor pezevenk. Paniğe kapıldı. İkimizden de kurtulmak istedi. Bir taşla iki kuş. Ben bir buradan çıkayım göstereceğim o ibneyi dedim. Harun gitti. Buradaki en huzurlu ama bir o kadar da sabırsız gecemi geçirdim. Harun bu işi çözerdi. Bıçakla adam öldüren birisinin geride iz bırakmaması gibi bir durum olamaz. Eşyanın tabiatına aykırı. Nitekim ikinci gün Harun o izleri eliyle koymuş gibi buldu. Üst kattaki pencerenin kulpunda ve damın en sonundaki kiremitte Sezai nin kanı çıktı. Aşağıda komşunun bahçe duvarında da aynı şekilde. Dört ev ilerideki villanın kamerasında o gece evin damında gezen biri tespit edildi. Kim olduğu belli değildi ama damdan kanın bulunduğu bahçeye atlıyordu.Herşey ayan beyan ortadaydı.Onca uyuşturucu etkisi altında damda gezemeyeceğime göre.. Evin içindeki

aynayı kıran bibloda benim parmak izim vardı. Tek kafa karıştıran şey kilerdeki dolabın içinde bulunan kime ait olduğu belli olmayan parmak izleriydi. Bunu duyduğumda o izlerin Allen denen herife ait olması muhtemeldi. Demek ki katil Sırrı değil Allen di.

Mahkemeyi öne aldılar ve beni yeni delillerin ışığında serbest bıraktılar. Özrün bini bir para. En çok da Şef Luca mahcuptu. Cezaevinin çıkışına yapışık ikizi Çetin ile birlikte geldi. Tüm çıkış işlemlerinde yanımdaydı. Çıkış işlemlerinin hızlı olması için adam herşeyle ilgilendi. Gerek olmadığını söylesek de dinlemedi çıkışta kapı önünde bekleyen Harun u da alarak bizi yemeğe götürdü.

Aslında espirili komik de bir tip. Çalışmamızdan duruşumuzdan çok etkilenmişe benziyor. E kolay da değil adamın memleketinde adama cinayet nasıl çözülür dersi verdik. Hani adama ettiğim küfürleri saymazsak... Lakin gördüğüm kadarıyla o buna çok takılmamış. Her ne kadar Çetin tercüme etmese de yok birbirimizden farkımız,o da baya küfürbaz. Zaten bizim işi yapanlar dünyanın neresinde olursa olsun biraz kırık olmalarından daha olağan ne olabilirki. Yoksa onca ceset,kan revan dayanılabilir mi? Yemek boyu kaç kez bana faremi yakalayacağım yoksa kedimi sikeceğim konusunda takıldı durdu. Söylediğim küfür baya hoşuna gitmiş.

Adam benim teoremimi çoktan kabullenmiş. Allen denilen adamın resimlerini İnterpol ün tüm teşkilatına dağıtılıp yakalanması çıkarılmış. Değişik zamanlarda ona Sırrı dan kaç kez bahsetmiştim. Allen i yakaladığımızda eminim Sırrı yı da ulaşacağız. Hatta bu iki dallamanın suç ortağı olma ihtimali çok fazla. Şef Luca bu işin devamlı takipçisi olacağını söylemesinden ziyadesi ile memnun oldum. Telefon alışverişini yaptık. Herhangi bir gelişmede bana haber vereceğini söz verdi. Çember daraldı Sırrı efendi. Artık işin boyutu değişti. İş seni bulmaktan evrilip Dadaş kardeşim Sezai nin intikamına döndü. Artık ben seni ne yapar ne eder bulur ve bu yaptığının hesabını sorarım. İstersen cehennem dibine gitsen benden kaçamazsın. Harunla beraber bir otele yerleştik. Akşama Haluk müsteşar aradı. Adam sonuçtan ziyadesi ile memnun. O da ettiğim küfürleri sineye çekmiş. Gerçi ona biraz haksızlık etmiş olabilirim; lakin içerde benim kafam yerinde miydi sanki? Sonuçta eski ekipten Harun u ulaşıp göndermiş. Harun'un bulduğu deliller ile dışarı çıkmadım mı? Yani biraz üstten azıcık alttan alarak konuşup işi tatlıya bağlamayı bildik. Ona da artık bundan sonra Sırrı nın etrafındaki çemberin çok daraldığını,Allen denilen arkadaşından öyle cinsiyet olaylarını girmeden bahsettim. Allen i bulduk mu Sırrı yı buluruz dedim. Hatta Sırrı nın hayatta olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu söyledim. Karahan bey'e bu gelişmelerden pek bahsetmemesini söyledim. Henüz bazı şeyleri söylemek için erken dedim. Ateşleri közlenmiş iken alevlendirmenin, beklentiye durduk yerde yükseltmenin bir manası yok dedim. Karahan bey ben içerdeyken sözüm ona bu olayın artık peşini bırakmamı istemişti ya; Sezai nin durumundan bu olayı nihayetlendirmeden kesinlikle bırakmayacağımı ona bildirdim. Haluk bey de o'zamanki şartların değiştiğini yanlış anlamalardan dolayı öyle dediklerini araştırmanın devam etmesini kendilerinin de istediğini söyledi. Müjdeli haberler alma temennisi ile telefonu sonlandırdık.

Harun gibi tecrübeli bir cinayetçinin yanımda olmasını ne çok isterdim lakin o garibim de yarım yamalak ingilizceyle buralara Fransız. İki gün beraber vakit geçirip biraz gezip tozduktan sonra Türkiye ye uğurladım. Bu iki gün içinde de Harun ile bir sürü hayali simülasyonun üzerinden geçtik. Allen ve Sırrı yı çok yaklaştığımızda hem fikiriz. En son Amsterdam'da dolaşmıştık ama genel anlamda Paris'te çalışmıştık. Onların Paris'te olma ihtimalleri herşeyden ağır basıyordu. Biz onları bulamamıştık ama onların bizim attığımız adımlardan haberlerinin olması kesindi. Belki bizi görmüşlerdi. Belkisi fazla biz onları ararken onlar bizden haberdarlardı. Hatta kaldığımız evde bize saldırı planı kurabildilerse onlar bizi izlemişlerdi. Geçmiş dolaşmalarımızı gördüğüm yüzleri içerde de çok taradım ama onların

varlıklarıyla ilgili birşey bulamadım. Son gezilerimiz, kimlerle konuşmalarımız her şey hafızamda. Şimdi bir hareket planı yapmaya çalışıyorum. Harun un da makul gördüğü iz takibi. Aynı yerlerde tekrar dolaşmak. Sezai olsa iş çok daha kolay olacak lakin itler ona kıydı. O olmadan da ben burada sağır,dilsizim. Bir gözle bu olaylar çözülmez ki...

Çetin i aradım. Sonuçta onlar da Allen i aramıyorlar mı? Şef Luca ile konuşsun,Çetin i bana versin hem Çetin gerçek polis ,beraber Allen i yakalayalım. Luca polis merkezine gelmemi istemiş . Gittim. Konuştuk. Planımı anlattım. Bu kazan kazan olacaktı. Çetin bana yardımcı olacak Sezai nin katilini bulacağız,onlar katil Allen i ben de Sırrı yı alacaktım. Güzel bir ortaklık iyi işbirliğiydi.Şef Luca bunun için üstleriyle görüşmesi gerektiğini söyledi. Çetin sonuçta ulusal yerel polisti. Interpolde değildi. Bir takım bürokrasinin olması gerektiğini söyledi. Zaman istedi.

Şef Luca bir günde tüm işi çözdü. Artık neler yaptılar bilemem ama Çetin i on beş günlüğüne yanıma verdiler.

Çetin'le beraber ertesi günü Paris yollarına düştük. Çetin'in ,ana ,baba Türk. Lakin Hollanda da doğmuş büyümüş Hollanda vatandaşı. Üç beş yılda bir gittiği Türkiye tatillerini saymazsak Türkiye ile bir bağı yok.Hani eşi dostu bir sürü akrabası Türkiye deymiş. Kendine hoş Orta Anadolu şivesi,kırık türkçesi, sportif kaslı vücutlu kara yağız bir Türk Hollandalı. Polisliği gönülden bağlı,heyecanı seviyorum diyor ama Hollanda'nın monotonluğundan yakınıyor. Türkiyedeki kriminal olaylar ile Hollanda dakileri karşılaştırıyoruz. Polisliğin iki ülkede ne kadar farklı çalışma alanlarının olduğunu mukayese edip içinden gülecek bir şeyler çıkarıyoruz. Onlarıki polislikten çok görüntü. Hani günün en önemli olayı ağaçta kalan kedi eniği gibi. Ben biraz bizdeki olaylardan Çetine anlattıkca Çetin araya Flemenkce hayret belirteçleri koyarak gülüyor.

Döndük dolandık geldik gene canım Paris'e. Üç dört gün Paris gece yaşamında dolandık durduk. Eski gittiğimiz yerlere gittik. Çetin resmi görevdeydi. Paris polisine bir zat giderek Allen in aranmasını deklare etti.Yerel polisten o ismin araştırmasını yaptı. Üçüncü günü göçmen bürosunda Allen i bulduk. Adam Slovakyalı bir göçmenmiş. Fransız polisiyle beraber belgelerde gözükken adrese baskına gittik. Biz seyirciyiz. Lakin adreste yeller esiyor. Adam önceden orada bir süre ikamet etmiş ama sonra ayrılmış. Etraftaki konum komşuya Sırrı nın resmini gösterdik kimse tanımıyor. Allen kız arkadaşıyla yaşıyormuş. Yanlarında başka da birini görmemişler. Zaten pek sağa sola takılan tipler değillermiş.

Keyfim yerindeydi. Artık tavşan yatağını bulmuştuk. Hani ilk delikte olmasa da eninde sonunda başka delikten kafasını çıkaracaktı. Fransızlar da bu işlerde pek fena değiller. Onların da bir sürü göçmenlerden oluşan sosyal zıtlıkları var. Suç gani.Suçlu gani. O kadar sorunlular ki tek kıvılcıma bakıyor. Haliyle güvenlik güçleri de görünmez bir dinamik liklerin içindeler. Her daim hareket halindeler. Sonuçta teknolojik olarakta yetkin bir devlet. Allen efendi istediği kadar kaçsın saklansın eninde sonunda bu sistemin içinde faka basacak. Öyle katil damgası ile avrupada kaçıp saklanmak pek kolay şey değil. Adamlarda yüz tanıma sistemlerinden birçok teknolojik takip sistemine kadar herşey var. Yakalanması ancak zamanla ilişkili. Eh bende de zamandan bol bir şey yok. İşim gücüm yok. Pazarım cumam yok. Emekli adamım. Para derdim hiç yok. Tek sabırsızlığım balık oltaya ne zaman alacak. Çetin onbeş günü zor yaptı. Hollanda nın dinginliğinden sonra Paris in hareketli yaşamını hiç sevedemedi. Bende bir şey demedim. Görev emri biter bitmez Hollanda'ya döndü. Dönmeden önce de Paris emniyetinde ki Oğuz adlı bir polisten gerekli her türlü düzenlemeleri yaptı sağ olsun. Eğer Allen i yakalarlarsa anında bana bildirecekler. Diğer tavşanın kaybolmaması için bunun ne kadar önemli olduğunu Çetin e iyice dikte ettirdim.

Çetin gidince canım Paris'te yapayalnız kaldım. Yani aşıklar kenti denilen yerde yalnızlık da fena değilmiş. Bir şikayetim yok. Şehir baştan aşağıya bir sanat galerisi gibi. Parklarda

dolaştım. Kalabalıklar içinde yalnızlığın dibini yaşadım. Sen nehrinin gezi teknelerinde birinden indim diğerine bindim. Heykelleri seyrettim. Notre Dame katedralinde ayinlere katıldım. Müzeler gezdim. Yol kenarlarındaki kafelerin küçük masalarında oturup şehrin sakinlerinin telaşlarını sessizce izledim. Salaş Türk restorantı buldum, memleket lezzetlerinden tattım. Hemen yakınındaki müzikhol barda akşamları piyano eşliğinde bir iki tek attım. Paris kazan ben kepce dolanıyorum. Aşıklar şehrinin kendisine aşık oldum. Öyle gay barlar ,sapa tehlikeli yerlerden falan uzak duruyorum. Bu ihtiyar halimle hiç bir aksiyonu kaldıracak durumda değilim. Öyle veya böyle eninde sonunda Allen dallaması yakalanacak,hiç bir kaçarı yok. Daha da kendimi riske atmanın ne manası olabilir ki? Üç aylık vizesiz Avrupa'da bulunma hakkım sona erince İngiltere Londra'ya sabah gittim akşam uçağı ile geri döndüm. Hiç bir şeyin bu sessiz bekleyişimin konsantrasyonunu bozmasına izin veremem.

Ve Bingo. Allen i yüz tanıma kameralarından metro çıkışında yakalamışlar. Haber geldi. Hemen dedikleri polis merkezine uçarak gittim. Karakol amirinin odasındaki kısa brifing den sonra sorgu odasına aldılar. Biraz sonra Allen'i iki kolu arkadan kelepçeli odaya iki polis eşliğinde getirdiler. Polisler kelepçenin bir tarafını açıp Allen i karşıma oturtuktan sonra masanın ucundaki demir halkayı kelepçelediler.

Binlerce kez bakıp,birilerine gösterdiğim Allen in fotoğrafı gözümün önüne getirince o fotoğrafı çeken kamerayı kırıp atmak gerekir diye düşündüm. Adam erkek güzeliydi. Benim denen prodüksiyon firmasına gitse manken ise manken ,aktör ise aktör hemde başrol kapabilirdi. Üzerindeki uzun kollu Tişörtten biçimli kasları gölge oyunları yaratıyordu. Kumral saçları dalga dalga biçimli yakışıklı yüzünü başka bir hava katıyordu. Ela gözleri buğday teninde parlıyordu. Sandalyedeki oturuşu neredeyse doksan dereceydi. Bana öylesine bakıyordu. Boşta kalan elinin kelepçe takılan terini diğer eli ile ovuşturmak ile meşguldü. Sorgu odasının loş ışığında adam olimpos tanrıları, gibi duruyordu. Paris in heykellerinden vücut bulmuş gibiydi. Hep derim prezantabl,ister maktül isterse sanık olsun vakanın ehemmiyetinden biz cinayetçileri etkilerler. Maktül se ölümü böyle bir bedene yakıştıramayız; sanık ise alacağı onlarca yıl ceza ile hapiste böyle bir bedenin çürüyeceğinden hayıflanırız. Bir an bu dallamanın Sezai nin katili olduğu aklıma gelince kafamdaki her şey uçup gitti. Tercüman adamın çaprazında sorguyu başlatmamı bekliyordu.

_ Ne oldu yavşak seni yakalayamayacağı mı zannettin değil mi? diye bodoslama daldım.

_ Siz kimsiniz,beni niçin yakaladığınızı bilmiyorum dedi

_ Sen beni tanımıyor musun?

_ Yok tanımıyorum.

_ Aha başına tanıımıyorsun. Tanımadığın adamın evinde ne işin vardı pezevenk?

_ Ben seni tanımıyorum ve senin evine falan girmedim.

_ Başına girmedin. Debelenme dedim tercümanın bunu çeviremeyeceğini düşünerek düzelttim.

_ Bak Allen efendi. Hollanda da Sırrı nın evine girdiğin,bize uyuşturucu verdiğin ,Sezai yi öldürdüğün tüm delileri ile kayıtlı. Hiç bir kaçarın yok. Polisle işbirliği yap hiç olmazsa iyi niyetten ona göre ceza alırsın dedim. Lafı uzattığımın farkına varıp tercümana bekledim.

Allen

_ Ben kimsenin evine falan girmedim,kimseyi de öldürmedim dedi.

_ Sen istediğin kadar inkar et. Herşey delilleriyle mevcut. Sen ne iş yapıyorsun? diye sordum

_ Çalışmıyorum. Ara sıra personel trainer hocalığı yapıyorum.

_ O da neymiş?

_ Kişiye özel spor hocalığı deyince o zaman adamın şekilli vücudunun nedeni ortaya çıkıyor diye düşünürken

- _ Eskiden ülkemde askerdim diye de ekledi.
- _ Asker miydin?
- _ Evet. Slovakya ordusunda askerdim.
- _ Niye bıraktın?
- _ Bana göre bir meslek olmadığını kanaat getirdim dedi
- _ Sakın seni ibnelikten atmış olmasınlar diye sorunca tercümanın konuşma tarzımdan hiç haz etmediğini bana bakışından anladım. Adam çoktan beni yargılamış hatta mahkum bile etmişti. Aslında eski alışkanlıklar. Saniğin üzerinde otorite kurma yoksa bana ne adamın cinsel tercihindendir. Ona gay misin demekle ibne misin demenin arasında psikolojik baskıyı düşünün ama eminim tercüman benim sorularımı bipleterek tercüme ediyor. Çünkü karşımdaki adam Allen de en küçük mimik değişikliği yok. Cevap vermeyince sorumu tekrar ettim.
- _ Hayır. Ben kendi isteğimle ordudan ayrıldım dedi
- _ Orduda neciydin? diye sordum
- _ Özel operasyon kuvvetlerinde dedi. Bu bile onun Sezai gibi bir civanı tek bıçak darbesiyle nasıl öldürebileceğini gösteriyordu. Midem bulandı.
- _ Niye öldürdün lan Sezai yi?
- _ Ben kimseyi öldürmedim diye tekrar etti.
- _ Göreceksin öldürdün mü? Öldürmedin mi? Hele bir Hollandaya git göreceksin ananınkini dedim. Baktım bu şartlarda adam hiç itiraf falan edecek gibi gözüküyor. İnkâr edecek. Hem bu benim işim değil ki? Şef Luca nasıl olsa onu gerekli kıvama sokar. Cebimden Sırrı'nın fotoğrafını çıkarıp masanın üzerine koyup adamın önüne doğru yönü ona gelecek şekilde döndürüp işaret parmağımla gösterdim.
- _ Sırrı nerede? diye sordum. Fotoğrafı göz ucuyla bakarak
- _ Ben Sırrı'yı tanımıyorum dedi. Hızla sandalyeden kalkarak adamın ardına koşup ensesinden kavrayıp masanın üzerindeki fotoğrafa doğru bastırıp
- _ Bak lan. İyi bak Sırrı nerede ? diye tekrar sordum. Adam bir kafasını kaldırmaya çalışsa da saçından kavrayıp daha da bastırdım.
- _ Söyle lan Sırrı nerede?! diye soru mu tekrar ettim. Adam kafasını bir sağ sol yapınca elimden kurtuldu ama masaya bağlı kelepçe kalkmasına engel oldu. Tercüman Polis
- _ Mösyö sanıkla temas etmeyin diye beni uyardı. Herifin kafasını masaya döndürmeye denesemde adam güçlü ben ise ihtiyardım. Gücüm yetmedi. Tercüman polis koşup aramıza girdi. "Mösyö! Mösyö! "diye bağırıyordu.
- _ Tamam! Tamam! deyip sandalyeme geri döndüm.
- _ Bak aslanım kimle dans ettiğini bilmiyorsun. Sırrı'dan bilmen lazım. Onlar bir aşiret. Sezai yi öldürdün, Sırrı'yı ne yaptığın belli değil... Bizim oralarda bir laf vardır. Cami duvarına işedin oğlum. Seni daha kimse kurtaramaz. Gel adam ol cinayeti itiraf et, Sırrı nerede söyle bende aşiretin sana ilişmesine engel olayım. Gider cezayı paşa paşa yatarsın. Hiç olmazsa hayatta kalırsın dedim. Tercüman artık dediklerimden ne kadarını anladı ne kadarını çevirdi bilemiyorum. Allen
- _ Ben kimseyi öldürmedim, Sırrı diye birini de tanımıyorum deyince yine sandalyeden hamle yaptım ama tercüman polis benden atıktı aramıza girdi. O anda da kapı açıldı. Kelli felli bir adam içeri girip
- _ Biz burada böyle sorgu yapmıyoruz, size tanınan süre doldu deyip sorguyu bitirdi.
- _ Hani sizin kanunlarda sanık suçsuz olduğunu kanıtlanıncaya kadar suçludur; ne oldu şimdi adamın katil olduğu delillerle ispatlı niye onu koruyorsunuz? diye sordum.
- _ Orası Hollanda polisinin bileceği iş. Biz onu Hollanda polisine teslim edeceğimiz gerisi bizi ilgilendirmiyor, sizin de görevli değil rica üzerine bu sorguda olduğunuzu lütfen unutmayın

diye de ekledi. Adam tüm ciddiyeti ile kapıyı gösteriyordu. Adamın suratındaki tiksinti ve öfkeyi görünce ne kadar yanlış stratejide olduğumu fark ediverdim. Sezai nin acısından sorgulamada taktik hata yapmıştım. Niye adamın üstüne gidiyorsun ki, öyle küfürlü kaba kuvvet kullanarak. Bizde bu gayet normal de demek ki buralarda pek normal değil. Oysa benim amacımın Sırrı yı bulmak olması gerekirdi. Zaten Allen denilen herifin öyle böyle kaçacak bir yeri yok. Tüm deliller sabit. Sana ne oluyor ki? Böyle bir acemilik yaptığım için kendimi fena kızdım. benimkisi acemilikten değil de herhalde biraz paslanmışım. Asık suratlı amir den Allen in ev adresini, yakalandığında yanında birisinin olup olmadığı ile ilgili bilgi istedim. Adam ipe un sermek için elinden geleni yapsa da ikna etmeyi başardım. Metro kamera kayıtlarını izlememe izin verdi. Allen yakalanırken yanında kız arkadaşı varmış. Alımlı çalımlı uzaktan Allen e yakışır bir kız. Allen in el yazısını istedim. Sobelemiştım. Valdenburg daki küre içindeki yazı ile uyuşuyordu. Ev adresini tercümanla beraber gitmek istememe karşı çıktı. Kızı sorgulamak istiyordum ona da “ne hakla “diye karşı çıktı. Israrıma ve birilerini arama tehdidine en önemlisi yalnızca “uzaktan izleyeceğim birşey yapmayacağım” sözünden sonra ev adresini verdi. Olaya karışmamam üzerine de bana sıkı sıkı tembih lerini sıraladı.

Polis merkezinden çıkar çıkmaz ilk taksi ile ilgili adrese gittim. Orta halli insanların oturduğu nezh bir semt bile sayılabilir. Sıra sıra bitişik binaların bulunduğu açık site tarzı bir yer. Burası Hollanda gibi değil. Mahalle sakinleri yalnızca perdeleri değil panjurları bile kapatıyorlar. Evin olduğu yeri en iyi görebileceğim bir yer seçerek oturdum. Zaten binanın karşısı tenis kortu. Açık bir alan. Daire birinci katta. Köpek gezdirenlr, sokak süpüren temizlikçiler, hemen karşıdaki iki marketten alışveriş yapan semt sakinlerini gün boyu seyrettim. Ara sıra binanın etrafını dolaştım. Bir farklılığın olup olmadığını baktım. Evin tüm panjurları yaklaşık beş santim kadar açıktı. Hiç bir hareket olmadı. Tenis oynamaya gelenler oldu onları seyrettim ama ev hep gözetimim altındaydı. Akşam oldu hiç bir hareket olmadı. Karnım açıldı gözlem yerime terk etmedim. Çişim geldi ilerideki bir kafede ihtiyacımı giderip hemen geri döndüm. Dondum dondum. Evin ne bir lambası yandı, ne de bir panjuru kıpırdadı. Artık el ayak çekilince fazlaca dikkat çekmeye başladım. Eve geri döndüm. Ertesi sabah yine erkenden oradayım. Akşamı akşam ettim evde yine hiç bir hareket olmadı. Karıştırmayacağım desem de Sırrı nın fotoğraflarını marketcilere, sokak süpüren temizlikçiye, köşedeki taksi durağındaki şoförlere , kafe çalışanlara sordum kimse tanımiyordu. Hep “Non “dediler. Bu mümkün değildi. Burda olmalıydı. Allen ile beraber de herkes ağız birliği etmişcesine yok diyorlardı. Allen in kız arkadaşını hep gözüm aradı o da eve gelmedi. Demek ki beraber oturmuyorlardı. Kameradan uzak çekim yüzünü görmemiş olsam bile o kızı sokakta karşılaştım mutlaka tanırdım. Çok dikkat çeken bir tipdi.

Öğleden sonra saat üç civarları polisler üç araçlık konvoyla Allen i eve getirdiler. başlarında da o sinirli amir vardı. İkilemde kalsam da amirin yanına gittim. Adam beni görünce şeytan görmüş gibi yüzünü buruşturdu. Evde arama yapacaklarmış. Ne dedimse adamı ikna edemedim. “Ne sıfatla “diyor başkada bir şey demiyor. Adamın yüzüne gülsem de içimden adama etmediğim küfür kalmadı. Fazla da kalmadılar. Sanki aceleleri varmış gibi incemeleri bir saat sürmedi. Giderken yine yanlarına gitsem de adam bana bakmadı bile. Birde ingilizce o koduğum işaret parmağını sallaya sallaya birşeyler deyip çekip gittiler. Yarım yamalak anladığım kadarıyla “akıllı ol dolaşıp durma buralarda” diyordu. Ne yapacaksın? Çöplük onların çöplüğü. Herifin ardından yedi sülalesini saymaktan başka yapacak bir şeyim yok. İşin kötüsü polislerin mahalleye böyle dalmaları çevrede merak uyandırmış bir çok sakin o Fransız balkonlarından birbirleriyle tahminim “ne oluyor” tarzı konuşmalar yapıyorlardı. Şimdi aşağıda karşılaşanlar karıncalar misali bir iki dakika kafa kafaya bir şeyler konuşup ayrılıyorlar. Haliyle etrafa da süzüyorlar, ben de kabak gibi açıkta dikkat çekiyorum. En

sonunda etrafı süpüren temizlik işçisi yanıma gelip Fransızca birşeyler sorunca cevap vermeden cebimdeki eski polis rozetini çıkarıp adama gösterince adam birşeyler diyerek aynımdan ayrıldı. Eski hükümsüz bile olsa o rozet karşıda şok etmek için hala yeterli güce sahip. Şimdi eminim köfteor herkese polis olduğumu yayacaktır.

Akşam oldu. Evlerin ışıkları yandı. Ben yine gün boyu dışarda olmamdan dolayı ne kadar sağlam giyinsem de dondum. Allen lerin evinin ışığı falan yanmadı. Donmuşum. Evde sıcak duş muş kar etmedi.

Ertesi sabah hemde sabahın köründe yine aynı bankta oturuyorum. Bizim çöpçü gerekli istihbarat aktarımını iyi yapmış gibi gözüküyor. Sabahın tatlı telaşındaki insanlar yanımdan geçerken “bonjour” deyip geçiyorlar. Hatta lafı uzatmak isteyen bir iki kişi bile olsa da kibarca işaret diliyle onları yanımdan uzaklaştırdım. Rutinim aynı ara sıra etrafta bir iki tur atıp evi iyi gözetleye bildiğim üç noktadan evi gözetliyorum. Evin panjurlarında milim oynama olmamış. Karşıdan öylesine sabitleyip şablonunu çıkarttım ki milim oynasa inanın fark ederim. Tüm ölçü şablonları hafızamda. Ara sıra bankta kestirmeler bile yapıyorum. O şekerlemeler beni dinç tutuyor. Kuşluk vakti yine az bir şekerlemenin ortasındaiken bir an karşımda bir gölgenin beni izlediğini hissederek gibi oldum. Gözümü açınca yanılmamışım. Karşımda çok hoş bir hanım beni seyrediyor. Ona bakmamla Allen denen dallamanın kamerada görmüş olduğum kız arkadaşının olduğunu hemen anladım. Pembe kapşonlu pamuk bir eşortmanın üzerine kiremit renginde parlak yeleği,başında yine saçlarının yarısını açıkta bırakan kırmızı beresi,kırmızı pamuk atkısı,kırmızı bağcıklı beyaz spor ayakkabısı en önemlisi tüm bu giysileri harika taşıyan muhteşem vücudu ile çok hoş bir genç hanımdı. Kameradaki görüntüsünden yüzünü görmemiş olsamda bu hanım o hanımdı. Yüzüne baktığımda çok az makyajlı yüzü az bir tanıdık gelmekle beraber çok güzeldi. Allen denen o olimpos tanrısı tipli adamın elbet böyle bir kız arkadaşı olur diye içimden geçirdim. Kız bana bakıyor. Sessizce beni izliyor.Kızın bana bakmasından bir an ne yapacağımın kararsızlığında kaldım. Aslında onun eve gelmesi, benim onun karşısına çıkmam gerekirdi. Normali ve olması gereken buydu. Oysa sanki o beni bulmuş da sobelemiş gibi karşımda öylece duruyordu. Hemen ayağa kalktım. Buralarda dolanırken kaç kez chat cpt den antremanını yaptığım berbat ingilizcemle _ Siz Allen nin kız arkadaşısınız değil mi? diye sordum. Kız hiç bir tepki vermedi. Hala ifadesiz bir bakışla beni süzüyor. Ona sorumu tam anlatamamış olmalıyım diye düşündüm. Adam Slovak tı bekli kız ingilizce bilmiyordur diye düşünüp

_ Allen. Kız arkadaş diye tekrar ettim. Kızın yüzü çok tanıdık geliyordu. Belli ki uzaktan bile olsa kameradaki yüz hatlarını kafama kazımışım diye düşündüm. Kız tepkisiz.

_ İngilizce biliyor musunuz? diye sordum. Kız elleri kala yeleğinin cebinde beni süzüyor. Telefonumu çıkarıp Türkce den Fransızcayı çevirmeye gelip

_ Allen in kız arkadaşı mısınız? diye telefona yazıp çıkan Fransızca tercüme kızı gösterdim.

_ Evet kız arkadaşımı diye türkce cevap verince neredeyse küçük dilimi yutuyordum. Kız Türktü. Konuşması harika türkçesine diyeceğim yoktu lakin sesinin tonunda beni rahatsız eden bir şey vardı.Tekrar yüzüne baktım. O da hiç gözünü ayırmadan bana direkt gözümün içine bakıyordu.

_ Tanıyamadın mı başkomiser? diye sorunca baştan beri bu kız bir yerden tanıdık geliyordu. Kameradan diye düşünmüştüm.Benim gibi ayrıntılar adamı korkunç iyi yüz hafızası olan bir adam nasıl oluyorda bir metre karşımdaki kıızı nereden tanıdığını çıkaramıyordu? Tam dilimin ucuna gelirken o yüzünü sağ sol yapıyor benimle dalga geçiyordu.

_ Sen dedim

_ Evet ben Sırrı demesin mi? Az önceki şekerlemeden mi yoksa yaşadığım şoktan mı bilemem vücudum kilitlendi,tahminim tansiyon oynamasından kaynaklı hafif başım döner gibi oldu. Bende ki değişikliği o da görmüş olmalı ki banka göstererek

_ Oturun başkomiser. Oturun. Bu garip yerlerde ölmenizi istemem dedi.Oturdum.Kafamı kaldırıp kızın yüzüne tekrardan bakınca Sırrı nın yüzü ile kızın yüzünün şablonu oturuverdi. Yüzündeki çilleri o zaman gördüm. Herşeyi ile bu Sırrı ydı. Lakin Sırrı Sırrı değildi. Kulağındaki karanfil küpeleri o zaman dikkatimi çekti. Sırrı yı fiziken hiç görmesem de fotoğraflardan fiziksel özelliklerinden insanların anlatımından erkek güzeli babyface dedikleri çok yakışıklı bir genç olduğunu biliyordu. Şimdi karşımda duran Sırrı ise boylu poslu çok güzel bir kızdı. Orta boy nar büyüklüğünde göğüsleri bile vardı. Göğüslerine kadar açılan yeleğinin fermuarını çekiştiren "V" çiziyordu. Bir an rüya mı görüyorum diye düşündüm.Ama soğuktaki buhar atan biçimli ağzı,fiziği... Rüya müya görmüyordum. Sırrı olmayan ama Sırrı yım diyen Sırrı karşımdaydı.

_ Başkomiser kendinize gelin deyip yanıma oturup iki ellerini bacaklarının arasına alıp soğuğa karşı gardını aldı.

_ Sansar Zafer.Efsanevi cinayetci. Şu halini kameraya çeksem virtüel olur anında milyonlar izler. Tüm karizmayı çizdirirsin dedi. Kız sanki şu yaşadığımızın kendisi normal ve bu beklenmedik karşılaşmanın sonucunda benim davranışlarımın anormal olması gibi yargıya varmış tüm samimiyetliği ile konuşuyordu.

_ Yani. Beni tanıyor musun? diye sordum.

_ Tanımaz mıyım? Ne zamandır peşimdesin,tanıyorum elbet. Artık internet denen bir alet var gizli saklı birşey kalmıyor. Sen yeterki aramasını bil. Üç gündür heba oldun buralarda dedi.

_ Sen evde miydin ? diye sorunca

_ Evdeydim tabi.

_ Polisler geldiğinde de mi?

_ Evet. Allen i getirdiklerinde de evdeydim.

_ İyi gizlenmişsin. Hiç açık vermedin dedim.

_ Ne yaparsın? Peşinde senin gibi kart hafiye Sansar varsa soluk almayı bile korkuyorsun dedi

_ Ya aklım almıyor. Biz Sırrı yı ararken şimdi karşımda bambaşka biri... deyip sustum. Cümlemin devamını getiremedim.

_ Nasıl biri? diye sorunca

_ Yani senin gibi biri dedim ona doğru dönerek elimle onu gösterdim.

_ Yani sen de haksız sayılmazsın. Uzun hikaye. Bu hikayede burda soğukta anlatılmaz. Hadi gel birşeyler alıp eve gidelim kahvaltıda sana anlatırım deyip ayağa kalkınca bir an ne diyeceğimi şaşırdım. Gözüm kalkarken poposuna kaymıştı. Kızın her şeyi ile muhteşem bir kızdı. Bana dönünce istemsizce gözüm bu seferde önüne erkeklik organına gitti.Pamuk eşortmanın üstünde o kimıldadıkça hareket eden belli belirsiz gölge oyunu şekli görür gibi oldum. Kız

_ Hadi ama. Bu soğuk da mı konuşmak istiyorsun? Korkma ben adam yemem dedi. İlk kez yüzünde acı tebessümü gördüm. İkilemde kalsam da ne yapabilir ki? Kalkıp kızın peşine düştüm. Kız karşıdaki marketi göstererek

_ İstersen burda bekle istersen gel,biraz kahvaltılık ekmek falan alacağım. İstedğin bir şey var mı? İki hemşeri güzel bir Türkîş kahvaltı yaparız dedi. Onu bu kadar aramadan sonra bulmuşken daha da bırakırmıyım düştüm peşine.

Sırrı marketten alışveriş yaparken ürünlerin çoklu seçeneklerinden hangisini tercih ettiğimi soruyordu. Hangi peynir,ekmek falan. Başkada bir şey konuşmadık. O alışverişini yaparken ben ise çaktırmadan kendisini seyre diyorum. Çevredeki market çalışanlarından gençlerin

Sırrı olup da Sırrı olmayan bu güzel kıza nasıl apkın bakışlar attıklarına şahit oluyordum. Kızın azıcık büyük ellerini saymazsak herşeyi ile zarif ve çok güzel bir hanımdı. Kasadaki kızın kıskanç bakışlarını bile yakaladım. Market alışveriş poşetini ısrar etmeme rağmen kendisi taşıdı bana yalnızca fırından yeni ıkmiş ekmeleri verdi. Ne severim marketten eve taze ekme taşıırken ucundan tırtıklamaydı. Dayanamayıp bir parça koparınca Sırrı güldü
_ Bari bana da ver dedi. Bir parça da ona verince kızın samimi konuşmalarından endişelerim kafamdan uçup gitti.

_ Bak bunu hiç bir Fransızda göremezsin. Bizimkiler başka dedi. Elimdeki ekmeği gösterdiğini görünce neden konuştuğunu anladım. Dış kapıyı açıp birinci kata çıkıp soldan ilk daireyi açıp içeriye girince nefis bir sıcaklık ve ev kokusu bizi karşıladı. Ev mis gibiydi. Sıcacık. Hemen giriş kapısının yanındaki portmantoya ayakkabıları koyup terlik verdi. Sol taraftaki mutfağa girip elindeki poşetleri masanın üzerine bıraktı. Bana

_ İsterseniz buyrun salona girin dese de ben "mutfak iyi" deyip masadaki sandalyelerden birini çekip pencere kenarına kalorifer peteğinin yanına oturdum. Sırrı hemen duvarda asılı olan panjur düğmesini almak için üstüme eğilince adamın mis gibi kokusu burnuma geldi. Tövbe. Tövbe. Herşey birbirine girmeye başlamıştı. Adam adam değil harika bir kadındı. Panjuru açınca içeriye gün iřęi hücum etti. Sırrı

_ Of be.Kaç gündür panjuru açamadım,deliklerinden seni seyrettim dedi gülerek. Kettle a su koydu. Su fokurdayasıya kadar alışverişini buzdolabına yerleştirdi. Dolabı bile tıka basa dolu çok muntazamdı. Her şey yerli yerindeydi. Masayı sildi. dolaptan kahvaltılıkleri masaya koymaya başladı. Yumurtayı nasıl sevdiğimi sordu. "Farketmez" deyince

_ Boşver yumurtayı,ne zamandır canım çekiyordu sana bir menemen yapayım dedi.

_ Menemen hoş olur dedim. Kız mutfakta arı gibiydi. Hemen tavayı ateşe koydu.Zeytin yağını tavaya. Yağ kızarana kadar soğanı incecik kağıt gibi çok ustalıkla doğrayıp kızgın yağa boca edince eve mis gibi zeytinyağlı soğan kokusu sardı. Biber ,domates derken on dakika geçmemişti ki masada iştahla kahvaltıyı başlamıştık. Herşeyi mükemmel hazırlamıştı. O kahvaltıyı hazırlarken ben çaktırmadan onu hareketlerini seyrediyordum. Sesindeki az bir erkeksilik, ellerindeki kaslı büyüklük,sağa sola dönerken eşortman altından tmseklik kabartılık yapan bllğ olmasa herşeyi ile dört dörtlük çok güzel bir kızdı.

_ İsmi ne diye? Hani sana ne diye hitap edeyim? diye sorunca

_ Marie dedi.

_ Marie? diye tekrar edince

_ Deniz anlamına gelir. Oldum olası sevmişimdir Deniz ismini dedi

_ Marie dedim. şimdi bir taş daha yerine oturmuştu. Karşımdaki bu afete Sırrı demek hiç yakışmıyordu. Marie çok daha uygun. Usul usul kahvaltımızı yapıyorduk. ylesine hoş bir kahvaltı hazırlamıştı ki konuşarak bu büyülü kahvaltının tadını kaçırmaktan korkuyorum. şanzelize de full kahvaltı diye ısmarladığım ve full kahvaltı olarak getirdikleri yarım kahverengi bağet ,küçücük bir tereyağ ve bir tutam recelin travması ne zaman böyle bir kahvaltı yapsam gözümün önüne geliyordu. Menemeni mideye indirip üstüne demli çaylarla sulamaya başlayınca ilk o açtı.

_ Evet Zafer Başkomiser,neyi merak ediyorsan şimdi sor bakalım dedi.

_ Valla ne diyeceğimi inan şaşmış durumdayım. Seni ararken ilk karşılaşacağımızda neler soracağımın bin çeşit simulasyonunu yapmıştım lakin şimdi nereden başlayacağımı ne diyeceğimi bilemiyorum. Hele hele soru sormak bizim işimiz ken. Soru en bildiğim yerden bile gelse inan beni o kadar şaşırttı ki nutkum tutuldu.

_ O zaman şöyle yapalım. Ben sana beni anlatayım sonra sorarsın ne soracaksan dedi. Kısa bir sessizlikten sonra

_ Ailemi,aşiretimizi biliyorsun. Harun kadar zengin,holding sahibi,memleketin en namlı aşiretlerinden birisinin beş kızdan sonra olmuş olan oğlan çocuğu. Aslında tüm sormak istediğin neden niçin işte bu cümlelerin içinde gizli. Abi size abi diyebilir miyim? diye sorunca
_ Nasıl rahat hissedeceksen öyle hitap et dedim.

_ Abi.Onlar Aşiretin veliahtı geldi soyumuz soyadımız devam edecek diye sevine dursunlar.İşin aslı beş abla ile büyümek nasıl birşey onu ben bilirim. Yani başka böyle ablalı büyüyenler vardır ama yaptığından sual olmaz bende bazı şeyler farklıydı. Bunu ilk ben anladım kimsenin de anlamaması için elimden geleni yaptım. Galiba yaptığımda da baya başarılıydım kimse bir bok anlamadı. Abi ben kendimi bildim bileli kendimi kız gibi hissettim. Lakin öyle bir yerde bitmişim ki;düşününün aşiret,ataerkil hep göz önünde bir aile dediğim dedik astığım astık bir baba ne yapmamı bekliyordun ki. Hani beni de pek yabana atmayın. Allah evet erkekliği tam vermese de birçok meziyeti fazlasıyla vermiş. Oldum olası akıllı,zeki biriydim. Bende ki bu eksikliği,hislerimi tüm yeteneklerimi kullanarak herkesten saklamayı bildim. Çocukluğumda bu pek sorun olmuyordu. Ablalarıma uyuyorum gibi gözüküyordu. Hele benim bir büyüğüm Asmin ablam erkek gibi kızdır. Az bir onu taklit etmem bile beni kurtarıyordu. Zaman ilerleyip ergenliğe girmeye başladıkca bu değişimlerle baş etmem çok zor oldu. İnsanlardan kendimi soyutlayabildiğimce soyutladım. Kendimi kitaplara derslerime verdim. Benim için en kolay saklanma yöntemi okul, derslerimdi. Zira o ortamdan kendimi koparabilmemin tek yolu çok başarılı bir öğrenci olmaktan geçiyordu. Bu benim için en büyük kalkandı. Fen lisesine kazandım. Bizim oralardaki o kadarlıktır diye liseyi bile Ankara da fen lisesinde okudum. Üniversiteyi Odtü'de yine bölüm birincisi olarak bitirdim. Planlarımı başarıyla uyguluyordum. İnsanlarda beni böyle kabul etmişler hatta çok da takdir ediyorlardı. Çalışkandım,başarılıydım. Yurt dışına gitmeyi bile babamı ailemi bu başarılarımın sayesinde ikna ettim. Herkes benden çok umutluydu. Oysa ben bende olan eksikliği onlardan saklamak için bunları yapıyordum. Salaklar, kimse de anlamadı. Onlar için varsa yoksa Holding,aşiret soyun devamlılığıydı. Kimsenin benim ne istediğimle ilgilendiği yoktu. Hem şunuda belirtmeden edemem bizim oralarda eşcinsellik ne anlama gelir akşam sabah düşünsen anlayamazsın. Hele hele benim gibi namlı bir ailenin oğlu eşcinsel olacak... O ho abi adamı iki dakikanın içinde parça pinçik ederler. Niye diye sormazlar bile. Burada konu benden çok ailenin şerefi haysiyeti idi. Git bugün bile sor babama oğlun kız oldu de,bakalım ne yapacak. Bunca zamandan sonra karşısına çıksam beni kucaklayacağını mı zannediyorsun hemen oracıkta kendi eliyle beni öldürür. Hani ölmek ne ise ama aileme gelen bu kara leke onları öylesine büyük problemlerle karşılaştırır ki doğduğum güne lanet okurlar. Yani benim başka şansım yok abi, hiç de olmadı.

_ E böyle kadın olmayı ne zaman karar verdin?

_ O da başka hikaye. Kadın olmak benim çocukluğumdan beri umutsuz hayalimdi. Hollanda'ya gelince üzerimdeki bu mahalle baskısından en azından birazından kurtulmuş gibi hissettim. Biliyorsun burada insanların cinsel tercihleri ile yargılamıyorlar. Hani bizim oralara göre çok az kesim bunu önemsiyor. Burada da kendimi koyuvermedim. Çok dikkat ettim. Ama en azından bazı kaçamaklar ile size göre sapkın bana göre ise cinselliğimi yaşama imkanları buldum. Cinsellik deyip geçme abi,tüm canlılarda olduğu gibi en temel ihtiyaçlardan biri.Belki sıralamaya koysan ilk üçte. O olmadı mı bu dünyanın tadı tuzu olmuyor. Aklının çok büyük parçasını senden çekip alıyor. Bunun empatisini yapamazsın. Allahtan bende ki akıl yeterinceydi. Çoğunu alsa da kalanı ile ben kendimi insanlardan saklamayı başardım. Ta ki Allen ile tanışasıya kadar. Ne zamanki Allen i gördüm işte o zaman aşk denilen şeyi de tattım. Hani akıl falan deyip duruyorum ya;ne zaman ki aşık oldun işte o zaman akıl makıl kalmıyor. Allen de benim gibiydi. Eşcinseldi. Kendisini gördün nasıl bir genç,canım benim. İşte o başarılı genç eşcinsel diye özel kuvvetlerin gözbebeği iken ordudan atılıyor. Ordudan

atılması yetmiyor, üç kuşak asker olan ailesinden de atılıp dışlanıyor. Yani farklı ülkelerde farklı yaşamlarda olsak da ikimizde aynı kaderin kurbanlarıyız. O da bana tutuldu. Hayatımızda eksik olan parçayı biz birbirimizle tamamlamıştık. Ne yaptıysak beraber karar verip yaptık. Ben kadın oldum. Bir dizi ameliyatlar geçirdim. Herşey bizim için inanılmayacak kadar güzeldi. Mutluyduk. İkimizde tüm geçmişimizden kopmuş yepyeni sayfa açmıştık. Hayatım boyunca para biriktirmiştım. Hali hazırda yeterince paramız vardı. Ben şu an bile dünyanın en büyük firmalarından birinde endüstri mühendisi olarak evden çalışıyorum. Allen kişisel koçluk yapıyor. Düzenimizi kurduk. Dedim mutluyuz. Geçmiş ve geçmişimizdeki hayatımızda olanlar bizim bu yeni halimizi sindirebilmelerinin mümkünatı yok. Bu onlara yalnızca acı ve utanç verir. İnsanın sevdiklerinden bile bile kopması öyle kolay bir şey olmuyor; lakin bizim başka seçeneğimiz yok. Onlar bizi mümkün değil bu halimizle kabul etmezler. Öldü bilip bir süre yasımızı tutmaları onlar için çok daha kolaydı. Onlarınkı ile benimkisini mukayese edersek benimkisi çok daha zor abi. Onlar beni öldü belleyip bir süre yasımı tutup zaman içerisinde acıları hafifleyecek; benimkisi ise annem, ablalarım yeğenlerim hatta babam gözümde tütüyorlar. Onların nerede olduğunu bilip bu kadar uzak olmak ne demek tahmin bile edemezsin.

İşin özü herşey bizim açımızdan mükemmele yakın gitmek deyken bir gün geldi sen ve Sezai abi peydah oldunuz. Babamın ne inatçı olduğunu iyi bilirim. Peşimize birilerini takacağını hep biliyordum ve eminim ki takmıştı da. Lakin biz çok iyi kamufle olmuştuk bizi değil bulmak karşımızdan gelseler tanımayacaklarından emindim. Nitekim bunca yıl geçti kimse değil izimizi bulmak yanımıza bile yaklaşamadılar. Lakin sen farklısın. Doğal yetenek. Lakabın, teşkilattaki namın gibisin. Senden çok korktuk. Şimdi anlıyorum ki bu korkumuz boşuna değilmiş. Bizi sobeledin. Ha bu arada Sezai abiye çok üzöldüğümü bilmeni isterim. O olay hesapta olmayan korkunç bir kazaydı.

_ Ne kazası? Bilerek planlayarak öldürdünüz adamı.

_ Hayır kesinlikle değil. Evet sizden kurtulmak için uyuşturucu vermeyi, sorunlar yaşamanızı planlamıştık lakin öldürmeyi kesinlikle değil.

_ Sen anlat hele ne planlamıştınız, nasıl olduda o Allen denilen herif Sezai yi öldürdü.

_ Biz size uyuşturucu vererek hasta edip hızınızı düşürmeyi hatta sonuçta araştırmayı sonlandırmayı planlamıştık. Kullandığımız uyuşturucu ile halüsinasyonlar görecektik elden ayaktan düşecektiniz. Bir iki doz almanız yeterliydi. İlk dozda Sezai nin zamansız uyanıp Allen ile salonda karşılaşınca; biliyorsun Sezai abide civan biridir Allen in üstüne gidince Allen i de biliyorsunuz. Yıllarca bunun eğitimini almış özel kuvvetlerde çalışmış. Bir anda herşey olmuş bitmiş.

_ Özel kuvvetlerde çalışan birisinin o olayı öldürmeye vardır maması beklenmez miydi?

_ Abi bıçağı Sezai abi çekip savurmuş, bıçak sehpanın üzerindeymiş. Bir adam niye ekmek bıçağı ile meyve soyar ki? Allen ona karşı hamleyle saplamış. Yani refleksen.

_ Refleks mefleks sonuçta Sezai gibi bir cengaveri öldürdü seninkisi. Bunu kaza deyip geçiştiremezsin dedim.

_ Kimsenin bir şeyi geçiştirdiği falan yok. Lakin olan olay bu.

_ Sen de en az Allen kadar suçlusun. Bu planı onunla beraber yaptınız.

_ Abi sana tüm samimiyetimle anlattım. Bize çok yaklaşmıştınız. Paniğe kapıldık. Birşeyler yapmamız gerekiyordu, bize güzel bir plan gibi gelmişti. Öldürmek cinayet işin içinde yoktu. Kendi kendine gelişti.

_ Sonuçta anahtarı sen vermedin mi? Planı beraber yapmadınız mı?

_ Evet planı beraber yaptık. Anahtarı da ben verdim. Bu beni suçlu yapmaz.

_ Bal gibi yapar. Sonuçta bir ölüm var. Ciddi bir olay. Bu olaydan öyle kendini kurtaramazsın.

İşbirlikçisin ve yardım ve yataklık yaptın.

_ Bu olayın devamında ben olmayacağım. Biz Allen ile o işi hallettik. O bu olaya beni karıştırmayacak deyince

_ Yok ya. Karışmayacakmış. Bak sen. Bal gibi karışacaksın hele bunları bana anlattıktan sonra bu olayın dışında kalacağını nasıl düşünebilirsin?

_ E davanın seyrini takip edersen görürsün nasıl dışarda kalacağımı.

_ Allen i nasıl bu kadar güvenebilirsin?

_ Ona kendimden çok daha fazla güvenirim. Biz birbirimize aşığız. Birbirimiz için canımızı verimiz.

_ İnsanlar zoru görünce nelerden vazgeçer bunu tahmin bile edemezsin dedim.

_ Allen i tanısan böyle konuşmazdın dedi.

_ E ne olacak şimdi? Seni buldum. Baban bu haberi almak için bana ne teklif etti onu biliyor musun?

_ Ne teklif etti? diye sordu

_ Deli gibi bir para dedim.

_ İnanırım. O tek oğlunun intikamını almak için servetinin tamamı desen onu bile kabul eder. Lakin siz de şunu unutmayın siz Sırrı yı değil Marie yı buldunuz. Dünya alem bir araya gelse babam sizin bulduğunuz Marie yı hayatta kabul etmez.

_ Bu artık onun bileceği bir şey. Sonrası beni ilgilendirmez.

_ Yani gidip beni bulduğunuzu söyleyeceksiniz öyle mi?

_ Elbette. Seni tersini düşündüren nedir?

_ Bilmem. İçgüdü,öngörü diyebilirim dedi.

_ İnsanları tanıdığını sanıyorsun.

_ Eh az çok.

_ O zaman ne kadar yanıldığını göreceksin. Hani ortada Sezai olmasa belki diyeceğim ama Sezai var. Ona yaptıklarınızı yanınıza bırakmayacağımı da bilmen gerekir.

_ Abi sana anlattım. Bizim size zarar verme gibi hele öldürme gibi bir düşüncemiz kati olmadı. Herşey bir anda gelişmiş.Olmuş bitmiş. Cezamızı çekmeyede razıyız.

_ Allen için kendini ayrı tutuyorsun dedim.

_ Abi ben ölüyüm. Benim ortaya çıkma şansım yok. Yoksa Allen mi ben miyim diye bir şansım olsa;kendimi seve seve öne atarım. O benim gözümde benden çok daha değerli. Hayatımın tek anlamı dedi.Yılları sorgu odalarında geçmiş bir olarak şimdi Marie nın söylediklerinde en küçük samimiyetsizlik sezmemiştim. Bir an Sırrı yı Marie diye düşünmekle şahsımında bu büyük değişimi kabul ettiğinin göstergesiydi.Marie...

_ E bu bağlamda ne yapacağız? diye ben sordum.

_ Bu sana bağlı. Bizimkisi belli. Allen i içerde uzun tutamazlar. Cinayeti kabul etmeyecek. Doğrusu da bu zaten deyince itiraz ettim.

_ Saçmalıyorsun. Cinayeti onun işlediği delillerle sabit dedim. İtiraz etti

_ Hiç bile değil. Ne deliliymiş o?

_ Parmak izleri.

_ Başkomiserim paslanmışsınız. O parmak izlerini nerede buldunuz. Dur ben söyleyeyim. Kilerdeki dolabın içinde buldunuz. Cinayette bulunan bıçakta,evin herhangi bir yerinde ona ait parmak izi bulabildiniz mi? Onu da ben söyleyeyim. Hayır. İstesenez de bulamazsınız. Zira Allen eğitilmiş. Eldivenini o saklandığı yer haricinde hiç çıkarmamış.

_ Çatıdaki kamera görüntüleri? diye sorunca

_ Zannetmem. Kar maskesi yüzündeymiş. O olduğunu kanıtlayamazsınız. Bu deliller onca uyuşturucu altında cinayeti sizin işlemediğinizin kanıtı,onun yaptığının değil. İkisini birbirinden ayırmanız lazım. Sizin gibi tecrübeli bir cinayet dedektifinin bunu bilmesi lazım.

_ O gün orda olduğu delille ispatlı

_ Hiç bile değil. Allen le eskiden arkadaş olduğumuzun resimlerle kanıtı var. Vakti zamanda bana gelmişti,bana şaka yapmak için kilerdeki dolaba saklanmıştı. Parmak izleri o zamandan kalma,kapış deyip göz kırpınca bu iki zeki varlığın her şeyi nasıl da planladıklarını görüp hayretle şaşakaldım. Dediklerinde mantıksız hiçbir şey yoktu.Zaten deliller ikinci derece delillerdi. Şef Luca nın da acemiliği aklıma gelince bu savunma ile Allen i fazla içerde tutamazlardı. Allen in de pes etmeyecek her türlü psikolojik harbe eğitimli biri olduğunu düşünürsek bu iş yaştı. Saldırıya geçtim

_ Sence baban bunları dinler mi? diye sorunca

_ Babam seni dinler. Lakin beni bulamaz. Bu davada sana söyledim ben yokum. Ben iki yıl önce kaybolmuş Sırrı yım.

_ Ama ben seni buldum.

_ Yeniden kaybolurum.

_ Yine bulurum.

_ Bulamazsın. Buna ömrün yetmez.

_ Beni tehdit mi ediyorsun?

_ Hiç bile değil. Yaşımdan dolayı dedim. Senin bile koku alamayacağın yerler var bu dünyada.

_ Diyorsun.

_ Elbette. Dün Sırrı ydım. Bugün Marie. Yarın ne olacağımı kim bilebilir?

_ Zor bir vaka olduğunu kabul ediyorum dedim.

_ Hem beni bu halimle ortaya çıkarman kime ne kazandıracak ki? Sanki ailem beni bağrına mı basacak? Hele hele babam. Daha kapıdan bir adım atmadan beni öldürür. Sende asıl bu cinayete yardım yataklık etmiş olursun.

_ Nerden biliyorsun? Zaman değişti. Eskiden tabu olan bir çok şey şimdi gayet sıradan. Bakarsın evlat sevgisi ağır basar seni bu halinle kabullenirler.

_ Abi gülünç olma. dünya değişse bizimkiler değişmez. Onlar için her şey iki bacak arasında. Sen istediğin kadar eğitimli,edepi,istersen ağzınla kuş tut. O iş olmadı mı her şey bitmiştir. Mesela sen empati yap benim gibi bir oğlun olsa bağrına basar mıydın? diye sorunca ne diyeceğimi bilemedim.

_ Bak gördün mü.Yılların emniyetçisi olarak onca şey görüp geçirmiş olmana rağmen hayali bir gay oğlana bile evet diyemedin. Babam gibi eski kafalı bir adam mı evet diyecek. Onlarda yazılım bambaşka. Kendisi onca yaşına altı tane çocuğa,namazlı abdestli hanımına rağmen her türlü naneyi yer,erkek adamdır elinin karası yıkar geçer derler;ben ise aşık olduğum tek bir adamla cinselliğimi paylaşırım kırk satır mı kırk katır mı tercih etmemi isterler. Şimdi soruyorum sana adalet bunun neresinde? Böyle olmayı ben mi istedim. Sen bilmezsin benim gibi birçok insanın kromozomlarını baktığında birçoğu pedagojik olarak yüzde yüz kadın çıkıyor. Biz böyle yaratılmışız. Üretim hatası de...

_ Nerden biliyorsun belki sen ve senin gibilerin sınavı bu dedim sözümü kesti

_ Ne sınav ama.Onu sen ve senin gibiler empati yapamazsınız. Onu ancak yaşayan bilir. Toplum içerisinde insanların yüzlerindeki yargılamaları,peşinen mahkum etmeyi buruşan yüzleri,değişen mimikleri ancak biz biliriz. Siz değil dedi. Onunla baş edebilmek mümkün değildi.

_ Ya neyse ne. Şimdi ne yapacağız. Söyleyeyim ben babana seni bulduğumu söyleyeceğim, her şeyi anlatacağım. Senin kadın olduğunu söyleyeceğim deyince

_ Yani adamo kahrından öldüreceğim diyorsun.Hem kadın değilim. Henüz ona sıra gelmemişti.Trans birey dedi

_ Her ne boksa artık. Sonuçta kadınsın işte.

_ Yani arada küçük bir ayrıntı var dedi eşortmanın a noktasını işaret ederek.

_ Bak Marie. Seni yargılamak bana düşmez. Neysen nesen. Ne olacağının da zerre beni ilgilendirmiyor. Bu senin yaşamın. Tercihlerin seni bağlar. Beni ilgilendiren seni bulmam. Beni ilgilendiren Sezai'nin öldürülmüş olması. Ben bunları unutamam. Hani Sezai olmasa seni görmezden gelebilirdim ama şimdi bu durumda olmaz. Bu yükü ben kaldıramam. Para falan umrumda değil. Bu yaştan sonra ne yapacağım ben o katır yükü parayı.

_ Abi ben söyleyeceğimi söyledim artık bundan sonrası seni bağlar. O zaman ben yeniden kaybolacağım. Artık bul beni bulabilirsen deyince yüzüne baktığımda Marie'nin ne kadar kararlı olduğunu anlayıverdim.

_ O zaman şöyle yapalım. Sen kendi bildiğini yap. Ben de kendi bildiğimi. Sonucu da hayra yormaktan başka bir yol göremiyorum dedim.

_ Tamam abi. Ne diyorsan o. Peki senden son birşey isteyebilir miyim? diye sordu

_ De bakalım dedim.

_ Bana az bir avans ver.

_ Para mı istiyorsun?

_ Yok be abi. Bana biraz zaman ver. Mesela hemen atlayıp gitme. Bir hafta zaman ver. Ben ayarlamalarımı yapıp kaybolayım. Senden tek isteğim bu.

_ Sana bir ay zaman veririm. Sen de bana şu saçından bir tutam ver. Masanın kaloriferin üstündeki kadın dergisini alarak tarihine baktım yeni tarihli ona uzattım

_ Şu dergiyi karıştır parmak izin çıksın ve bir tane de dergi elindeyken fotoğrafını çekeyim dedim. Elini uzattı "anlaştık" der gibi. Elini sıktığımda ellerinin heyecandan ter içinde olduğunu hissettim. İlk kez gülüşünü gördüm. Bu değişim inanılmazdı. İşte o zaman sorduğu soruda nasıl bocaladığımı içim sızlayarak düşündüm. Böyle bir oğlum olsa kabul eder miydim? Zor soru...

Çıkmadan evini gezdirdi. Heryer bal dök yala gibiydi. Tertemiz, çok zevkli döşenmiş. Sıcacık bir yuvaydı. Bunu ancak gerçek bir kadın yapabilirdi. Bence Marie her haliyle gerçek bir kadındı.

Bir buçuk ay Paris'de deliler gibi dolaştım. Akşam oldu sabahın olmasını sabah oldu akşamın olmasını bekledim. Bir kaç kez Marie ile buluştum. Hayat doluydu. Paris'e yakışıyordu. Kesin bizi görenler baba kız ikilemi yapmışlardır. Marie da ne sır vardı ne de Sırrı'dan eser. Ne işe oydu. Bazen onun yaşama bu kadar sıkı tutunmasını kıskanır buluyordum kendime. Herşeye rağmen "hayat güzel" diyordu. Ne Allen'den, ne yapacağından o tür konulara hiç girmiyorduk. En son hafta ne zaman ki Marie'nin telefonu ulaşılmaz konuma düşmüştü işte o zaman Marie'nin başka bir vücut bulmak için öldüğünü anlamıştım. Artık buradaki işim bitmişti. Memleket yolu gözük müştü. Elveda Marie. Elveda Paris...

_ Bana bak başkomiser sen beni anlamıyorsun herhalde. Tamam anladık Sırrı'yı buldun. Parmak izleri Sırrı'nın. Saç örneği Sırrı'nın. Onu buldun da nasıl oluyorda haber vermiyorsun. Nerede oğlum kardeşim? Nerde lan Sırrı?!

_ Karahan bey kaçtır anlatıyorum. Sırrı yaşıyor. Lakin gelmiyor. Kimseyi görmek istemiyor. Kendini yeni bir yaşam seçmiş. "Öldü bilsinler beni" diyor.

_ Ne demek öldü bilsinler beni? Bu ne demek başkomiser?! Ne demek?!

_ Aynen duyduğunuz gibi. Öldü bilsinler.

_ Ya bak kardeş. Sen beni bilmiyorsun. Ben o avrupalı bacaklarından silkeler yine de onu bulurum. O avrupalı yakar yine de oğlumu bulurum.

_ Hiç zannetmiyorum. Bu işler öyle kolay olsaydı iki yıldır bulurdunuz. Anlatamayacağım nedenlerden dolayı siz de Sırrı'yı yok sayın dedim

_ Ne demek yok sayın?! İnsan evladını nasıl yok sayar. Hele yaşadığını bile bile!

_ Bazen belki hayırlısı budur da onun için dedim

_ Bak kardeşim! Bak Başkomiser. Sen ne biliyorsun da anlatmıyorsun? Anlat ki ne sayacağımızı biz karar verelim.

_ Karahan bey bir baba olarak bazen bilmemek bilmekten daha hayırlıdır deyince adam oturduğu masadan kalkıp

_ Lan kardeş! Sen niye anlamıyorsun? Söyle şu bildiğini ne yapacağımızı biz kendimiz karar verelim! Dellendirme beni. Falakaya mı yatırayım? Gözlerine mil mi çektireyim? deyince karşı koltukta oturan Haluk

_ Abi dedi. Ona daha acımasızdı

_ Siktirtme abini. Adam oğlumu bulmuş yerini söylemiyor. Hadi güzel kardeşim.Söyle Sırrı nın yerini de bu iş daha da tatsızlaşmasın.

_ İnanın bilmiyorum. Bildiğim tek şey Sırrı yaşıyor. İyi. Hepsi bu deyince adam birden çekmecedan bir silahı çıkarıp mermiyi ağzına verip bana doğrulttu .Oda buz kesmişti. Haluk bey “abi” mabi desede onu dinleyen kim?

_ Yemin ediyorum sıkarım kafana. Sırrı nerede?! Şart olsun anam avradım olsun seni şuracıkta öldürürüm! deyince .Usluca kaktım.

_ Sen Sırrı yı mı görmek istiyorsun?İndir silahı dedim indirdi.” Al sana Sırrı “deyip iç cebimden çıkarttığım telefonumu alıp galeriye girdim. Marie nın mutfakta çektiğim fotoğrafını adamın gözüne soktum.

_ Al sana Sırrı diye de tekrar ettim. Adam telefona bakması ile titremeye başladı. Garip hareketler sergiliyordu. Telefonu elimden alıp gözlerine yaklaştırdı. Gözlerini kıstı. Sandalyeye kendini bok çuvalı gibi bıraktı.Bu bir çınarın yıkılmasaydı. Bu bir babanın yaşayan evladını zihninde öldürmesiydi. Bu böyle bir babanın yaşayabileceği en zor şeydi.

_ Adı Marie dedim. Paris”te yaşıyordu ama şimdi oradan ayrıldı. Yine kayıplara karıştı. O sizi kendisinin bu halinden korumak için kaçıyor. Bu durumunun öğrenilmesinin size ne kadar zarar vereceğinin farkında. Bundan dolayı kayıplarda.Size layık bir evlat olamadığı için babam beni affetsin diyor. Değişemem, ben buyum. Beni öldü kabul etsin diyor. Adam benim telefonumu karşı duvara boca etti. Danalar gibi bağırıyordu. Naralar atıyordu. Sekreter kız bir güvenlik ile kapıyı açınca masanın üzerindeki su şişesi havada uçup acele kapattıkları kapıda patladı. Adam bu seferde masaya kapanıp sesli salkım sümük ağlamaya başladı. Yumruklarını masaya vuruyor,yaradana “niçin” “niçin” “neden Allahım” diye isyan ediyordu. Bir süre öylece kaldı. Burnunu çeke çeke başını masadan kaldırdı.

_ Zafer kardeş.Bu, bu odada kalacak. Benim için oğlum ölmüştür dedi.

_ Elbette dedim

_ Finansa uğrayın çekinizi versinler dedi.

_ Efendim çekin yarısını Sezai nin ailesine gönderirseniz sevinirim deyince adamın yüzünde acı bir tebessüm belirdi.

_ Nasıl isterseniz. Ben gerekli talimatı veririm dedi.

_ Teşekkür edip Haluk beyle odadan çıktık.

İki yıl sonraki yılbaşında telefonuma bilinmeyen bir numaradan bir mesaj düştü.Bir an için kötü yazılım olduğunu düşünüp açıp açmamakta kararsız kalsam da açtım. Bembeyaz bir plajda uzun palmiye ağaçların altında birbirine sarılmış tanıdık bir çift bana gülümsüyorlardı. Eski isimlerini biliyordum da yeni isimleri neydi acaba? Gönderiyi kapattım. Sonra tekrar açmak istesemde bir türlü açamadım.

SON